

những kẻ bản năng

A NOVEL BY
PYENTA
HEATHER STALKER

Mục lục

<u>Chapter 1: Nhà Tù</u>	
<u>Chapter1: Nhà tù (2)</u>	
<u>Chapter1: Nhà tù (3)</u>	
<u>Chapter 2: Kẻ trộm sách</u>	
<u>Chapter 2: Kẻ trộm sách (2)</u>	
<u>Chapter 2: Kẻ trộm sách (3)</u>	
<u>Chapter 3: Trò chơi thứ nhất</u>	
<u>Chapter 3: Trò chơi thứ nhất (2)</u>	
<u>Chapter 3: Trò chơi thứ nhất (3)</u>	
<u>Chapter 4: Lời thú tội</u>	
<u>Chapter 4: Những lời thú tội (2)</u>	
<u>Chapter 4: Những lời thú tội (3)</u>	
<u>Chapter 4: Những lời thú tội (4)</u>	
<u>Chapter 5: Thước được đen</u>	
<u>Chapter 5: Thước được đen (2)</u>	
<u>Chapter 5: Thước được đen (3)</u>	
<u>Chapter 6: 2107</u>	
<u>Chapter 6: 2107 (2)</u>	
<u>Chapter 6: 2107(3)</u>	
<u>Chapter 7: Cô gái mất tích</u>	
<u>Chapter 7: Cô gái mất tích (2)</u>	
<u>Chapter 7: Cô gái mất tích (3)</u>	
<u>Chapter 8: Ai đâm sau lưng?</u>	
<u>Chapter 8: Ai đâm sau lưng? (2)</u>	
<u>Chapter 8: Ai đâm sau lưng (3)</u>	
<u>Chapter 9: Chạy</u>	
<u>Chapter 9: Chạy (2)</u>	
<u>Chapter 9 : Chạy (3)</u>	
<u>Chapter 10: Bão lửa</u>	
<u>Chapter 10: Bão lửa</u>	
<u>Chapter 10: Bão lửa (3)</u>	
<u>Chapter 11 : Phía đối ngọn đèn xanh</u>	
<u>Chapter 11: Phía đối ngọn đèn xanh (2)</u>	
<u>Chapter 11: Phía đối ngọn đèn xanh (3)</u>	
<u>Chapter 12: Nhà tù không có chấn song</u>	
<u>Chapter 12: Nhà tù không có chấn song (2)</u>	
<u>Kết phần 2</u>	

NHỮNG KẺ BẢN NĂNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 1: Nhà Tù

"Nếu hươu biết dùng đôi sừng để tấn công thay vì tự vệ, nó sẽ là kẻ đi săn. Nhưng căn bản hươu không phải loài ăn thịt, thế nên nó mãi chỉ có thể là con mồi."

- Số 2107, tiến lên phía trước. Tuyên án tử hình, di chuyển tới nơi thi hành án.

Cô gái đảo mắt nhìn quanh. Không có súng hay cột, cũng chẳng có ghế điện hay thuốc độc. Hơn nữa, cô còn chưa đủ tuổi trưởng thành, vậy nên An Phong chẳng có chút run rẩy nào hết.

Cô bị kết tội sát hại cả gia đình nạn nhân Nguyễn Hữu Toàn nhưng không kháng án để được giảm nhẹ tội. Nhà tù giờ là nơi an toàn nhất, chí ít thì những kẻ thèm thịt người không thể động tới các tù nhân.

Phong không nhạy cảm, nhưng rõ ràng cô nhận thấy được quản giáo trại tạm giam này thực sự ưu ái cô. Có phải vì họ đã biết gì về bộ truth or dare cô từng "chơi"; hay chính nhờ có trò chơi đó họ tìm ra cô giữa lớp nguy trang hoàn hảo của đất nước nhỏ bé này.

Cô bị còng chặt hai tay, hai nữ quản giáo đẩy cô lên một chiếc phi cơ cỡ vừa. Quả là một đợt áp giải hạng sang.

- Này các chị, tôi sẽ được đưa tới đâu?

- Nhà tù. - Họ lạnh lùng đáp, ấn Phong xuống ghế ngồi ngay sát một ô cửa sổ hình oval. Phong không nói gì nữa, chỉ biết hướng mắt ra cửa sổ.

Máy bay cất cánh. Phong trước đây đã đi máy bay nhiều lần, nhưng cô không thích ngồi cạnh cửa sổ. Cô ghét cảm giác phải nhìn ra thế giới đầy vẻ đẹp ấy khi cô chỉ là một kẻ cần được xã hội này loại bỏ. Nhưng lần này thì khác. Phong chăm chú nhìn những vẻ đẹp ngày trước đang biến đổi một cách điêu tàn. Khói bụi mù mịt bên dưới những tầng mây, rồi cả màu đỏ của lửa cháy. Kể đã một tháng từ ngày cô bị bắt tại hiện trường, giống loài đang tiến hóa kia cũng đột ngột gia tăng. Chúng đã trở thành một loài động vật cấp tiến về tri thức nhưng thoái hóa về cảm xúc: những con thú biết nói - mắt xích cuối của chuỗi thức ăn.

Vậy đúng như lời Anthony đã bảo với cô trước khi cả hai không còn liên lạc: trò chơi này là lối thoát duy nhất cho An Phong. Nhưng lối thoát kì lạ nào lại hướng tới nhà tù chứ? Liệu cô có gặp lại Tony ở nhà tù hai người quản giáo vừa nhắc đến kia? Rồi cô bất chợt nhớ lại kẻ đeo mặt nạ trắng. Hẳn không phải là cha cô, chỉ là một kẻ chuyển lời với danh tính được giấu kín. Cô không biết hẳn là ai, nhưng cô cũng không quan tâm nữa; cái Phong cần biết cô cũng đã biết rồi: cha cô muốn cô trở lại làm đứa trẻ ngày xưa.

Chuyến bay kéo dài, vượt qua biên giới đất nước. Phong không biết mình đã ngồi trên chiếc phi cơ trong bao lâu nữa. Khoảng thời gian trên không đủ cho cô mừng tượng tới nơi mình sắp đến. Có phải nhà tù đó sẽ chỉ toàn những kẻ như cô? Mục đích của nhà tù đó là gì? Song, tới khi tới nơi đã định, những thắc mắc kia vẫn chưa thể giải đáp ngay được.

Chiếc phi cơ tiếp đất trên một khoảng đất trống ngay giữa một rừng cây bạt ngàn. An Phong vừa bước xuống đã thấy hai quản giáo lên nòng, kẹp súng chĩa xung quanh như đang trong tâm nguy hiểm. Người họ hình như cũng hơi run lên, giờ chỉ cần An Phong hẩy nhẹ tay thì họ cướp cò súng là cái chắc. Họ dẫn cô đi một đoạn dài tít vào thẳm sâu trong khu rừng, cho

tới khi gặp một bức tường cao gấp ba, bốn lần đầu người thì mới dừng lại. Trên bức tường ấy có ghi ARK 49, còn lại thì không thấy cửa.

- 2107, TIẾP NHẬN! - Nữ quản giáo nói lớn bằng tiếng Anh. Đoạn, quay lưng đi thẳng, mặc An Phong đứng đó.

Cô hơi bất ngờ trước thái độ kì lạ của hai người họ. Chẳng lẽ họ không sợ ngay trong lúc này, cô sẽ bỏ chạy sao? Song, Phong lại thở dài: căn bản là cô đâu muốn trốn, với cả hãy nhìn những cái lỗ nhỏ trên bức tường khổng lồ kia xem, nào ai biết trong đó có bao nhiêu nòng súng đang chĩa ra.

Trong chốc lát, tim cô hơi đập nhanh: lẽ nào cô sẽ bị hành quyết ở chính chỗ này, trước bao nhiêu họng súng mà ngay cả cố gắng cô cũng không đếm nổi.

- 2107 tiến lên trước. - Một giọng khàn khan nói bằng ngôn ngữ quốc tế, song, khẩu âm lại giống như một người Nga.

An Phong làm theo. Ngay tức khắc, bức tường lớn kia tách làm đôi, mở ra một lối đi. Hóa ra bức tường đó chính là cánh cửa, một cánh cửa đá nặng cả tấn chạy bằng ròng rọc. Phong thở phào một tiếng rồi cứ thẳng bước vào.

Giờ thì cô như gặp lại nơi mình vừa ở cả tháng giời. Đây không hẳn giống một nhà tù, nó đúng nghĩa là một trại tạm giam, chỉ khác là ở đây tù nhân phong phú hơn với đầy đủ mọi loại chủng tộc khác nhau. Quy mô khu trại này lớn, an ninh cũng có vẻ chặt chẽ. Phía bao quanh tường ngoài còn lắp đặt hệ thống phun sương, xây dựng tầng ozone nhân tạo. Khu buồng giam có sức chứa cũng phải lên tới hai trăm, ba trăm người, quản giáo ở khắp nơi. Song, chốn địa ngục này có một điểm trừ khá rõ, đó là ranh giới giữa bên nam và nữ dường như hơi lỏng lẻo: nó chỉ đơn giản là một hàng rào dây thép gai.

Một trại giam quốc tế, An Phong bất giác thấy thật mỉa mai.

- Mày nhìn cái gì vậy? - Một mục quản giáo cao tới gấp đôi cô bỗng đâu xuất hiện, tóm chặt lấy khuỷu tay cô rồi điệu đi. Phong còn chẳng kịp quan sát hết mọi góc cạnh ngôi nhà mới này, nhưng nghĩ mới bước chân tới cửa đã kháng cự ghê gớm quá sẽ không tạo nên thiện cảm, cô đành ngoan ngoãn vâng lời.

Trại giam của bên nữ xây theo kiểu phòng đối phòng, lại còn được chia thành nhiều tầng nữa. Nếu vui tính thì sẽ thấy nó giống một trại giữ thú hoang với tầng lớp các khoang lồng nhốt động vật. Song, dù bất kể đứng ở tầng nào thì vẫn nhìn xuống được sảnh một. Ở khoản này thì tiện cho hội quản giáo, chỉ cần đứng một chỗ cũng qun sát được kha khá các phòng giam.

Trại nữ không đông nhưng cũng chỉ toàn tội phạm vị thành niên. Song, cái thần thái hung ác của bọn nó khi nhìn người mới áp giải đến thì thật là kinh khiếp. Chắc hẳn chúng cũng đã làm điều gì đó thật "đáng nhớ" nên mới bị đưa đến nơi này.

- Vào đi! - Quản giáo dúm đầu Phong qua khung cửa sắt, đoạn cài chốt khóa bên ngoài.

Phòng chẳng có gì ngoài chiếc giường tầng đã đủ chần gối, bồn vệ sinh và bồn rửa mặt trong góc phòng. Tệ thật, Phong bất giác chép miệng, cô ghét bẩn nhất trên đời.

- Chào! - Một cô gái nhảy từ giường tầng hai xuống khiến Phong hoảng cả hồn.

- Chào...- An Phong mở một nụ cười miễn cưỡng. Đó là một cô gái người Âu Mỹ, dáng dấp cũng chỉ ngang Phong, thậm chí còn có phần thấp hơn. Song ở người mới này toát ra một sức hút kỳ lạ, sự thân thiện trong nụ cười, nước da nâu bánh mật và những đốm tàn nhang trên hơi dày trên gò má.

- Raven, 17, Colombia - Cô gái chủ động đưa tay ra bắt.

- Phong, 17,... - An Phong nắm lấy tay người mới kia, cũng không biết mình nên tự giới thiệu là công dân nước nào. - Cậu là redhead ư? Tớ thích tóc cậu.

Raven phá lên cười. Có lẽ vì cách làm quen của An Phong quá sức gượng gạo. Tuy thế, nàng vẫn bắt chước Phong, căn bản không muốn Phong bị ngại:

- Cậu cũng thật đặc biệt. - Raven cười nhả nhận - Con lai châu Á với đôi mắt xanh.

Phong bất giác hơi rùng mình. Diện mạo cô, dù trông cũng có nét tây nhưng chưa trước giờ chưa ai nhận ra cô là con lai cả. Hơn nữa, đúng rằng mắt cô có sắc xanh nhưng cũng vô cùng khó thấy, chỉ có mẹ Phong vẫn luôn khen cô có đôi mắt xanh giống cha. Thế mà một người xa lạ, nhìn cô chưa đầy một khắc thời gian, đã trông được tất cả các đặc điểm chìm của cô, quả là sự bất bình thường.

Cô nhìn Raven. Cái chất La tinh với chút ngổ ngáo của nàng trông thật rõ, tuy thế, với vẻ nhả nhận và cách ứng xử tự nhiên kia rõ ràng nàng ta được dạy dỗ đàng hoàng. Một cô gái xinh xắn, có học, sao lại phải vào đây?

- Cậu có vẻ khác những kẻ kia...- Phong hất mặt về dãy buồng giam sau lưng mình. Bên đó ầm ĩ tiếng chửi nhau với đầy đủ các loại ngôn ngữ.

Raven cười, nhìn An Phong đầy hàm ý. Nàng lấy tay trái vuốt ngược mái tóc hơi xõa xuống mặt ra sau, cánh tay ấy vẫn còn băng bó chằng chịt.

- Ý cậu là những kẻ không trải qua cái hộp Truth or Dare?

- Ừm...- Phong âm ờ trong họng. Cô thấy do dự. Có điều gì thật sự mâu thuẫn ở đây: Phong không biết nên làm bạn với cô gái kia hay phải đề phòng nàng ta nữa.

- Đương nhiên là tớ khác chúng nó rồi. Tớ không phải quân mất dạy. - Raven có lẽ đã đọc được hoài nghi trong mắt An Phong. - Nhưng tớ cũng khác cậu.

Nói đoạn, nàng ngồi xuống mép giường tầng dưới, nhắc cốc nước để sát cạnh chân giường rồi ôm vào lòng:

- Có vẻ như trước khi trò chơi ấy bắt đầu, các cậu đã được chọn để vào đây. Tớ thì... giống như là kẻ thay thế cho người được chọn vậy. - Nàng ôm cốc nước đưa lên miệng uống, nhưng Phong chỉ nghe thấy tiếng thở dài - Cậu ta bị nó giết, vào cái khoảnh khắc cậu ấy nghĩ mình sẽ sống.

An Phong bỗng thấy lòng nặng trĩu. Cô nghĩ đến Phương, nghĩ tới giây phút cơ thể nó đổ gục lên vai cô. Rồi Phong nhìn cô gái đang ôm cốc nước trước mắt mình. Họ không giống nhau hay sao? Phương cũng đã ôm cốc nước như thế khi nói chuyện với cô.

"Sao mà lo cho tao nhiều quá vậy..."

Phong khẽ lắc đầu, xua hết đi những hồi tưởng đó. Nhưng hành động ấy khiến Raven lầm tưởng cô đang phản đối ý kiến của nàng.

- Sao vậy?

- À..dare...- An Phong giờ mới tỉnh lại, cô ấp úng hỏi câu khác để giấu đi mấy khoảnh khắc yếu mềm ban nãy - Nếu không phải thực hiện dare cuối, vậy dare của cậu là gì?

Raven giơ cao cánh tay trái bằng bó của nàng lên, hua hua trước mắt Phong:

- Chặt một cánh tay bất kỳ. Tớ còn chặt tay ai được nữa. - Nàng cười chua chát - Nó thật sự quá thiếu thẩm mỹ. Cũng may là trước lúc hành động tớ đã gọi cứu thương rồi.

- Ồ, vậy là truth mới là thứ khiến cậu bị bắt sao? - Phong ngồi khoanh chân đối diện Raven. Cô ngược nhìn nàng, tò mò và hứng thú. - Còn điều gì khiến cậu vào đây ngoài việc giết người?

- Tớ không giết người...- Raven hơi nhúm mày, rõ là nàng không thoải mái với câu hỏi của An Phong. - Tớ khiến người ta giết lẫn nhau.

An Phong tự cảm thấy mình hơi thiếu kiểm soát. Cô đưa tay vỗ nhẹ vào đầu gối Raven như nó giống như là xoa dịu sự thất lễ của mình:

- Có những chuyện phải diễn ra như thế mà. Mình không thay đổi được.

- Ừ. Nó phải diễn ra như thế. - Nàng nhìn ra ô cửa sổ chắn song đầy ánh sáng.

Chẳng có ai muốn vào tù. Chẳng có ai muốn trở thành kẻ tử tù.

NHỮNG KẺ BẢN NĂNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter1: Nhà tù (2)

Roạc.....

Tiếng nhốn nháo bên ngoài khiến hai cô gái sực tỉnh. Raven đứng bật dậy, dẫm chân lên bệ bồn cầu mà ngó đầu ra ngoài cửa. Tiếng sắt va nhau khác lạ khiến mọi phòng giam xôn xao cả lên.

- Gì vậy? - An Phong cũng không khỏi tò mò

- Quản giáo đang gỡ hết hàng rào ngăn cách nam nữ ra. - Raven nói chẳng thèm quay đầu xuống, đoạn như lăm bắm một mình- Để làm gì vậy...

An Phong cũng muốn biết tại sao. Cô vừa mới tới đây mà đã có chuyện lạ bất thường. Hay chính cô đã là điều bất thường cũng nên.

Việc gỡ hàng rào thép gai ấy mất rất lâu thời gian. Nhưng vừa hoàn thành đã thấy quản giáo tập trung bên trong dãy nhà giam, ai nấy tay đã cầm sẵn dùi cui và còng khóa.

- Tập chung!!!- Quản giáo gõ dùi cui liên hồi vào song sắt, ra hiệu hai cô gái tiến tới gần. Cửa vừa mở, quản giáo đã kéo lấy tay hai kẻ tù mới quen, còng họ lại với nhau rồi giải ra ngoài sân chính.

Lúc này, đã hơn cả trăm người ngoài đó, đi theo cặp, cũng bị còng như Raven và An Phong. Trại giam phía bên dành cho nam cũng chịu cảnh tương tự. Chúng bị đẩy ra sân một cách khó nhọc hơn, tuy rốt cục cũng phải chung cảnh ngộ với phái yếu. Kẻ khó chịu, kẻ ngơ ngác không hiểu chuyện, kẻ nép bên người kẻ bên. Nhưng cũng có những kẻ mang những đôi mắt lạnh, những ánh mắt ấy dễ dàng lướt thấy đồng loại của mình.

Sự lạ lẫm đến với đám tù nhân chẳng được bao lâu, chúng dần quen và trở nên nhốn nháo. Giờ thì cả nam lẫn nữ được đẩy chung vào một đám, sớm hay muộn lộn xộn cũng xảy ra. Nhưng sao lại vậy? Một nhà tù sao lại để chuyện này xảy ra?

Những thắc mắc còn luẩn quẩn trong đầu An Phong khiến cô không nghe thấy những âm thanh hỗn tạp xung quanh, chỉ tới khi một giọng nói lớn cất lên, cô mới giật mình bừng tỉnh.

- Chú ý nghe kỹ đây!!!- là âm giọng khàn khàn đó, tiếng nói phát ra từ loa cầm tay của một kẻ đứng trên chòi gác giữa hai khu nhà giam - Từ nay ranh giới giữa nam và nữ sẽ bị gỡ bỏ. Và nếu chúng mày đang hỏi tại sao thì im lặng chút, tao sẽ giải thích cho.

Đám đông bớt xôn xao hơn, tuy vẫn còn xì xào to nhỏ, nhưng rõ ràng biết nghe lời hơn hẳn trước. Vài đứa vẫn quay sang nhau thì thầm, vẻ sợ sệt kẻ kia hơn là tò mò về nguyên do phá rào. An Phong nhìn Raven, nàng ấy im thít, mắt chăm chú ngược về phía tiếng nói phát ra.

- Bọn Tiến Hóa đang phát triển thành đàn thành đồng. Đã thế lại sinh nở quá nhanh. Một số bọn mày đã thấy chúng nó oanh tạc thế nào rồi đấy. - Giọng nói mang khẩu âm người Nga càng lúc càng mĩa mai.- Quân đội không đủ lực lượng, đa phần được phái về bảo vệ những trại tập trung hết rồi. Nhưng giờ thì thế giới đã có bọn mày. Chúng mày không mừng sao? Chúng mày sắp sửa được đặc cách huấn luyện vào quân ngũ để tiêu diệt lũ Tiến Hóa kia. Giờ tù nhân nguy hiểm đã chật đầy ARK 49 rồi. Có tất thảy 50 ARK để đào tạo lại nhuệ quân thôi. Vì chúng bay là tử tù, tao cũng chẳng tiếc.

Bên dưới lại xì xào to nhỏ. An Phong cau mày, nhìn ngăm vẻ mặt kẻ phát ngôn kia. Rồi cô bất chợt giật mình: y có ánh nhìn thật sắc, sự ngạo nghễ như được khoa trương để giấu đi tia mắt lạnh. Mái tóc y bạch kim, được vuốt sáp tử tế, sống mũi cao và đôi môi mỏng nhạt màu. Dáng vóc y dong

dòng, không thô kệch, thậm chí trông có phần thanh tú hơn hội nữ giám ngục đô con.

- Người như đẹp như vậy sao lại làm trong đây chứ...- Raven thở hắt, liếc An Phong rồi lại nhìn y, thở dài một tiếng tiếc đầy tiếc nuối.

- Nhưng đất chật mà người thì đông - Y tiếp lời -Mà tao sợ cũng có những đứa trong đây không thể lĩnh hội hết những gì bọn tao sẽ truyền đạt. Thế nên, trước khi thành nhuệ quân, chúng tao sẽ loại bớt mấy miệng ăn ra.

Dừng một lát, y hắng giọng, nói tiếp:

- Trong chúng bay có hai loại tù nhân,một là người ở đây lâu rồi, hai là những kẻ mới được chọn lựa từ Truth or Dare. Tuy nhiên người được lựa chọn từ trò chơi kia cũng ít nhiều may mắn, cái đó chẳng giúp gì trong việc tập huấn và biến bọn mày thành người hùng của thế giới. - Y bĩu miệng, cười mỉa mai. Nếu người ta không quan tâm tới những gì hắn đang nói, thì thật sự thần thái đó cuốn hút vô cùng. - Thế nên ta đã phân rạch rồi làm hai loại, mỗi loại đánh số từ 1 tới 99, những ai cùng số sẽ là đối thủ của nhau. Ba ngày nữa, việc luyện tập bắt đầu. Tới ngày loại trực tiếp, kẻ bại sẽ được thực thi án tử hình. Tìm kiếm đồng minh đi.

Hội người nháo nhác bên dưới, song chúng tò mò hơn là sợ hãi. Chúng vốn đã là những kẻ táo bạo, chúng còn sợ gì nữa? Những kẻ vào đây vì tội trạng hẳn đã nguy hiểm rồi, giờ lại thêm những đám người từ Truth or Dare; trại giam này giờ thành một cái đấu trường lớn rồi còn gì.

- Người đấy là ai, cậu biết không? - An Phong hỏi Raven, bàn tay quên mất đang bị còng, vô thức kéo cô nàng mới quen.

- Khô...không - Raven cứng đờ cả người như người vừa chết lặng trong tích tắc - Tớ có thấy anh ta ngày tớ chuyển đến...nhưng không biết tên.

- Alexander Kowalski ...- Một giọng nam trở lời hộ Raven. Hắn đứng ngay sau hai cô gái, cao lớn trắng kiện, khuôn mặt giỗ chẳng chịt, đôi mắt hơi lồi và đôi môi dày tều ra vẻ thân thiện cười. Hắn là người Bắc Âu - Anh ta là người chịu trách nhiệm về Ark 49, cũng đã ở đây với bọn tôi được hơn một năm rồi.

An Phong miễn cưỡng cười lịch sự. Thông tin của anh ta thật hữu ích cơ mà diện mạo thì không thể chấp nhận nổi. Phong không muốn kỳ thị nhưng thật tâm cô thật chẳng muốn kết giao. Trái lại hoàn toàn với vẻ ghẻ lạnh của Phong, Raven thật sự rất nồng nhiệt. Nàng lao tới bắt tay người lạ mặt, cúi đầu, làm quen ngay tức khắc.

- Raven, 17. Rất vui được biết cậu

- Anthony, 19. - Hắn ta đáp, đoạn huých be sườn người bị còng khóa cùng như nhắc nhở phép lịch sự. Gã da màu đỏ không phản ứng gì, mắt liếc nhìn sang phía khác.

Nghe cái tên mới thốt ra, An Phong bỗng thấy chột dạ. Ở ARK49 này cô có thể tìm thấy Tony không? Cậu ấy có lẫn trong đám người kia không? Phong định vùng chạy quanh, nhưng rồi khựng lại: cô vẫn đang bị còng cùng Raven.

- Ôi...cậu ấy hay ngại lắm - Kẻ trùng tên kia cười, giới thiệu hộ - Đây là Phill, 18.

Raven lại trở nụ cười thân thiện nhưng vẻ như nàng cũng không biết nói thêm điều gì ngoài việc giới thiệu về An Phong.

- Đây là bạn cùng phòng với em, Phong.

- Em số bao nhiêu vậy? -Hắn hỏi An Phong trong lúc mắt cô còn đang đảo quanh hết cả

- 210...

Bất chợt Raven ủa cô một cái rỗ mạnh, khiến suýt nữa Phong cần phải lười mình.

- Em không nghĩ là anh nên biết số tội em đâu - Nàng lật giọng đề phòng, trên môi nụ cười đã trở nên ái ngại.

- Sao lại không? - Anthony bắt đầu lộ rõ nét gượng gạo. Hẳn không cười nữa, mày cau lại khó chịu. Khuôn mặt ấy không cười trông thật dữ tợn. - Chẳng phải ta nên tìm đồng minh sao?

Raven vừa nói vừa đánh mắt sang nhìn An Phong đầy tin tưởng

- Cám ơn nhưng em đã có người này rồi. - Nói đoạn, kéo tay An Phong đi nhanh khỏi hai kẻ kia.

Phong ngờ ngác ban đầu, tuy thế cô không thắc mắc gì về hành động của Raven. Cô còn mãi dõi xem thử liệu Anthony của cô có trong này không. Raven cứ kéo cô đi thôi. Nàng ta thật thân thiện, nhưng cũng chỉ với tùy người. Nàng nghĩ lòng tin cho Phong là đủ rồi, là ở môi trường như nhà tù, tốt nhất là không nên tin quá nhiều người.

- Ở...sao tự nhiên đi vậy ?- An Phong mất một lúc mới định thần lại được. Cũng có lẽ bởi cô đã buông xuôi việc kiếm tìm cậu bạn phương xa. Có tới 50 ARK cơ mà, Tony có thể ở bất cứ chỗ nào, ngoại trừ ARK 49. Nghĩ tới An Phong khẽ thở dài.

Raven không để ý thái độ của "cộng sự" nàng cứ kéo An Phong đi thôi, càng xa đám người càng tốt. Tìm đồng minh làm cái gì khi mà rốt cục vẫn là loại cá nhân?

- Đừng tùy tiện nói số của cậu cho người khác...- Raven vừa đi trước, vừa ngoái đầu lại phía An Phong trách móc - Cậu đâu biết được người ta

thuộc loại nào. Chả may trùng số với nhau, chúng nó lại làm khó dễ cậu thì sao?

- Tưởng cậu muốn làm bạn với thằng đấy... - Phong dướn mày

- Lịch sự thôi, chẳng lẽ cậu lại không hiểu mình cần phải lịch sự để sống sót trong nơi toàn quái vật này hay sao .- Raven nói như muốn khóc. Nàng biết An Phong thì đâu sợ gì chứ, nhưng nàng chỉ là một kẻ thay thế mà thôi, nàng thậm chí còn chẳng giờ nổi một năm đấm. Tại sao nàng lại phải vào đây chứ?

Raven cứ cúi đầu kéo An Phong đi, chẳng để ý tới xung quanh nữa, bất thành linh, đắm sâu vào một người đàn ông.

- Ui..Tôi xin lỗi - Nàng cúi gập người ngay tức thì.

An Phong thì vẫn đứng nguyên đấy, mặt tỉnh queo. Cô nhìn kẻ đó, cũng xa lạ gì đâu, vừa bắc loa nói ban nãy chứ ai - Alexander Kowalski.

Y dừng lại, không gắt gỏng gì, chỉ hơi cau mày, đưa tay, phúi phúi chỗ ngực áo Raven vừa thúc vào như thể đầu cô nàng chứa một ổ chấy rận.

- Không sao - Y nói, toan bước đi, bất giác ngoảnh mặt thấy An Phong. Bốn mắt nhìn nhau. Phong như sững sờ. Hả đúng là đẹp thật. Đôi lông mày đậm, chân mày sắc nét, rồi cả đôi mắt xanh màu trời nữa chứ. Nhưng cũng như An Phong, đôi mắt ấy thật lạnh lùng. Y lướt nhìn từ đầu đến chân An Phong như thể ghi nhớ nhận dạng của cô, đoạn quay người bước đi.

Bấy giờ, Phong mới để ý tới Raven đang cứng đờ người bên cạnh. Nàng vẫn sững sờ nhìn vào khoảng trống Alex vừa mới đó.

- Chết tiệt - Nàng thốt lên rồi quay nhìn An Phong tủm tỉm cười - Anh ta vừa nhìn cậu rất lâu.

- Thì sao chứ ? - Phong nhếch mép cười - Có thể hẳn sẽ giết ta vào ngày hôm sau.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter1: Nhà tù (3)

- Nào, ra đây mở còng. - Nữ quản giáo đưa chìa cho An Phong - Giờ thì tùy mấy cô thích làm gì thì làm, chúng tôi không cấm nữa.

Raven hớn hở, bởi cái còng tay làm vết thương chưa lành hằn kia khổ sở lắm. Song, nỗi băn khoăn của con người yếu đuối vẫn làm nàng thắc mắc:

- Chẳng lẽ không có giới hạn gì giữa nam và nữ sao? Nếu phái nữ bị lợi dụng....

- Nào, thực tế đi...- Nữ quản giáo cười khẩy, xem như lời nói của Raven thực sự quá ngây thơ - Nếu một đứa con gái không thể tự bảo vệ bản thân thì nói gì tới việc gia nhập nhuệ binh? Đang lo cho chính mình đấy ư...

Đoạn bà ta nhếch mép, đoạn tiếp tục đi mở khóa cho những cặp khác.

Raven không nói gì, chỉ xoa xoa cổ tay mới được tháo khóa

- Cậu sợ bọn nó thật đấy à? - Phong dò hỏi

- Không, đùa đấy à? - Raven cười như thể Phong vừa nói điều gì vô cùng hài hước - Chẳng bao giờ có chuyện đó đâu, Phong.

Nhưng lời Raven nói có vẻ như quá sớm. Vòng tay vừa được tháo, tức khắc lộn xộn xảy ra. Đám tù tức thì gây gổ với nhau, nhưng chẳng ai can thiệp. Quản giáo chỉ đứng đó nhìn, thanh thoi hết sức.

- Thôi về phòng ngồi - Raven xanh xao hết cả mặt mũi, kéo Phong về khu phòng giam nữ, về đúng phòng ngồi, song đã thấy biến.

Nữ tù nhân đang ở ngoài sân hết cả, bận bịu kết giao bè đảng cũng như đi "xem mắt" đám tù nam. Trong đây không có bóng người, ấy vậy lại có tiếng rên ư ử và tiếng quát nạt nhau của nữ giới.

Phong ngó nghiêng xem tiếng động, Raven cứ hoài thúc giục: "thôi kệ đi...". Nàng phăm phăm đi tới chỗ phòng giam của mình, chưa bao giờ cảm thấy muốn bị nhốt như bây giờ.

Phong hiền lành, thùng thảng theo sau. Cô không nói nhiều hay cãi lại Raven, vì căn bản thấy nàng ta nói chẳng sai gì cả. Giam trong ARK49 đã là một may mắn hơn so với ở ngoài rừng kia; trong phòng lại còn an toàn hơn ngoài sân, tội gì mà không ở lại phòng. Nhưng khi Raven kéo cửa phòng giam bước vào, mọi chuyện đã khác.

- Các chị làm gì trong này vậy? - Raven đánh giọng hỏi. An Phong cũng đến ngạc nhiên khi nghe âm điệu dữ tợn thế.

Hai quản giáo đang lúi húi góc phòng, chẳng thèm quay ra. Họ đang bịt miệng một đứa con gái khác, một đứa nhỏ chỉ tầm 13,14, thẳng tay vừa đánh nó, vừa lột tung quần áo, đưa tay sờ soạng những vùng nhạy cảm.

- Raven đi ...- Phong tiến tới chỗ nàng bạn để khuyên tránh ra nơi khác, nhưng chưa kịp nói hết câu, đã thấy Raven lao tới sút một phát thẳng đầu một mục quản giáo, chưa kể mục ta cao lớn tới gần gấp đôi nàng. Mắt nàng long song sọc, nhắm giữa mặt mục còn lại mà đâm. Song vì thể trạng yếu, bị mục ta bắt được ngay năm đâm, cánh tay bị thương chưa lành bị mục liên tiếp cầm dùi cui quật vào.

An Phong sửng sờ. Một người biết nghĩ như Raven, sao lại có thể xốc nổi thế chứ. Nhìn thái độ của nàng như của một người hoàn toàn khác vậy.

- Các chị bình tĩnh...- Phong tóm lấy tay mục quản giáo, giằng Raven ra khỏi những cú đập từ cái dùi cui cứng ngắc kia. Song, mục ta chẳng những hợp tác, lại còn tấn công luôn Phong.

Phong không thích lẳng nhăng, huých cánh tay mụ ra rồi giáng ngay một cái tát thẳng mặt mụ.

- Mẹ cái con này...- Mụ ôm mặt đứng dậy, đoạn đỡ bà bạn vừa ăn trọn cú sút, đầu đập hẳn vào tường. - Đéo phải chuyện của bọn mày thì cút ra đi.

An Phong tóm lấy Raven, huých nhẹ cho nàng hiểu tình hình, nhưng như không có gì có thể lọt vào tai Raven lúc đấy, nàng nghiêng răng ken két:

- BỌN ĐÀN BÀ CHÚNG MÀY NÊN CHẾT HẾT ĐI CHO ĐỒ CHẶT ĐẤT.

Quản giáo vừa bị đập đầu tức mình ghê gớm, mụ rút cái dùi cui chưa kịp dùng ban nãy, phi thẳng giữa mặt Raven. An Phong đưa tay tóm lấy, nhưng chậm. Raven ôm lấy mặt, đau đến độ chẳng kịp kêu. Con bé trong góc phòng nhân lúc nhốn nháo mặc hết quần áo vào, tính bò ra, bị ngay mụ quản giáo đang đứng dầm thẳng lên tay.

Trái tim đông lạnh của An Phong nhìn vậy mà sôi lên. Lũ khốn nạn này đáng lẽ là tử tù mới phải. Mẹ kiếp!!! Phong chửi thề trong bụng, xong vẫn giữ thái độ điềm đạm.

- Hai chị thả nó ra...- Cô nói - Xong rồi cũng ra khỏi đây luôn đi.

- Ồ, tao không thích thả nó ra đấy - Mụ còn dùi cui cười lớn - Đẳng nào con đĩ con này chẳng ngòm, để tao giúp cho trước khi chết cũng biết được tí mùi cuộc sống, chẳng ớn lại thành tội.

Raven nước mắt rùng rùng vì đau, quờ tay lấy cái dùi cui cạnh người, nhằm đúng mồm ả đang cười mà phóng vô. Cười chuyển thành mếu ngay lập tức.

Mụ còn lại thấy bạn mình vậy bị đau, hăng tiết lao lên. An Phong xoay người, thúc thẳng cùi trỏ vào ngay dưới hàm mụ, khiến mụ bất tỉnh ngay

tức khắc.

- Mà...-

- THÔI! - Giọng nam quát lên ngay sau lưng An Phong khiến tất cả đều giật nảy mình. Quản giáo ôm miệng rùng rùng máu chảy cũng im re, không nói thêm tiếng nào nữa.

- Vác cô ta tới trạm xá đi. Tẹo nữa gặp tôi nói chuyện.

An Phong bất giác thấy lạnh sống lưng. Là giọng của Kowalski. Y đứng ngay sau cô.

Y tiến tới phía con nhóc vẫn nằm bất động trên đất, đỡ nó dậy, ánh mắt không biểu lộ chút cảm xúc:

- Ai trong hai quản giáo kia làm em đau?

Con bé nhìn y, bản thân nó cũng sợ y, nó không dám trái ý, đưa tay chỉ vào người nằm bất động.

- Đây chị...- Y tóm lấy tóc quản giáo đang cúi húi khuôn bạn mình lên vai, giật ngược lại khiến mũ suýt ngã ngửa - Thôi để đấy đi. Tí gom lại vứt ra ngoài tường một thể.

- Tại sao...- mũ quản giáo lập bập môi

Y không thèm để ý, tiến tới chỗ An Phong mà nói:

- Tôi không nhắc đến việc quản giáo đã lạm dụng tù nhân cũng như không nhắc tới việc tù nhân vừa tấn công quản giáo. Xin lỗi, nhưng thế này không ổn đâu! Cô sẽ bị đưa tới trại biệt giam sau. - Đoạn quay sang Raven, kéo nàng dậy - Trạm xá ở sát tường ngoài, đi ra hướng cổng chính rồi rẽ phải.

Raven cúi đầu, rồi rời đi ngay. Trước lúc qua cửa phòng giam, vẫn còn xoắn ngón tay lại.

"Mong mọi chuyện ổn với Phong" Nàng lẩm bẩm.

Kowalski vẫy tay ra hiệu cho An Phong đi theo y. Y không dùng tới còng tay hay dùi cui để ép cô làm theo điều hăn muốn. Bằng một cách lịch sự và tàn nhẫn, y để cô đi tới nơi biệt giam một cách tự nguyện.

' - Có gì trong khu biệt giam? - An Phong thắc mắc

- Quái vật. - Y đáp.

Khu biệt giam như một cái két sắt khổng lồ sau trại giam nam. Nó mới thật sự là nhà tù trong ARK 49.

- Vậy tôi sẽ phải ở đây trong bao lâu?

- Ba ngày - Kowalski vặn cánh chốt cửa lớn, điệu cô vào phòng giam áp cuối khóa lại. - Cô có thể đánh các tù nhân khác, chứ không phải quản giáo, An Phong.

Nói đoạn y quay lưng, bước khỏi cái két tối. Cơ thể y như tỏa ánh hòa quang, sau cùng, ánh sáng đó cũng tắt phụt với tiếng cửa đóng rầm.

Y nhớ tên cô. Không phải chuyện bình thường khi trong trại tới hơn hai trăm người, y không biết hết các quản giáo mà lại nhớ tên cô. Nhưng sự ghi nhớ đó, không hề thiện cảm như cách Raven nghĩ. Hăn có vẻ không ưa Phong.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 2: Kẻ trộm sách

" Chúa dung thứ cho những tên trộm, còn đối với kẻ giết người thì không."

Raven theo chỉ dẫn của Kowalski, nàng cứ phăm phăm băng qua đám người nhốn nháo ngoài sân với mũ quần giáo bám kè sau lưng. Mũ ta hậm hực lắm, tay vẫn ôm miệng, rì rì máu. Đồng nghiệp của mũ vừa bị đào thải bởi một con nhãi tù. Bởi ai mũ còn cãi hộ, nay lại là Alexander Kowalski đứng ra bắt thóp, mũ còn giữ được cái mạng mũ là may. Còn Raven, dù nàng đã ném cả cái đuôi cui vào mồm mũ đi chẳng nữa, mũ cũng phải phải nhin nhục mà không động tới nàng. Vì mũ sợ Kowalski phát gớm, dù tuổi y chỉ bằng một nửa mũ.

Raven biết mũ không dám làm gì mình, cứ thẳng đường mà đi. Đám lính gác trạm xá thấy có quần giáo theo sau Raven thì dẹp ngay đường cho nàng bước vào, khỏi phải giải thích lằng nhằng. Nàng nằm tạm lên một khung giường ga trải trắng, nhìn thấy độ sạch sẽ thế này cũng đoán ra được trước nay rất ít tù nhân được vào đây.

Trạm xá nhận nhiều ánh sáng, tuy hơi chói nhưng thoáng khí chứ không ẩm thấp như trong khu nhà gian. Tuy rằng mùi thuốc sát trùng vẫn còn phảng phất, song Raven thoải mái vô cùng. Nàng luôn thích ở nơi yên tĩnh thế này dù nàng là người hay ồn ào, thế nên nàng tóm chặt lấy An Phong khi cô xuất hiện: một người dường như chỉ biết im lặng và bí ẩn lạ lùng. Nhưng Raven chưa nói gì cho Phong về nàng, mà hai kẻ xa lạ, gặp nhau

mới nửa ngày có thể nói gì cho nhau cơ chứ? Mà, Phong, không biết bị đưa đi đâu rồi?

Raven thoáng thấy bồn chồn, nhòm lên thấy quản giáo đang ngồi ghế, mắt vẫn trừng nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống. Mụ ấy bị đánh long cả răng còn chỉ dám ngồi ghế, mà nàng bị ném cái dùi cui vào mặt, giờ cũng hết đau rồi mà lại còn thườn thườn nằm giường, thấy cũng có tí xấu hổ, bèn ngồi dậy, dướn người lên soi cái gương phía đầu giường.

Cạch. Cửa phòng mở ra khiến Raven giật bắn mình. Kowalski bước vào, y không nói nửa lời, tới tủ đồ trong góc phòng, đổ nước muối ra một chiếc ca sắt nhỏ rồi đưa cho mụ quản giáo kèm ít bông, đoạn hất mắt ra phía cửa phòng. Mụ hiểu ý, cun cút đi ra ngoài. Giờ trong phòng còn lại y và Raven.

Raven quay ra nhìn hăn, tim vẫn đập thành thịch. Dù có tỉnh táo thì nàng vẫn là con gái, đứng trước vẻ đẹp như thế, sao có thể không ngại được. Nhưng, nàng biết nàng cũng đang rất sợ. Y đã ra lệnh vứt một quản giáo ra ngoài Ark49, có khác gì giết người đâu, nhẹ nhàng như bứt một cánh hoa. Hơn nữa, trong tù người ta đánh nhau như cơm bữa, chỉ vì một cú đập vào mặt giờ đã không còn đau đớn gì mà nàng còn phải tới trạm xá thì thật không bình thường tẹo nào.

Kowalski kéo ghế đến bên cạnh nàng, đổ chút nước sát trùng vào lòng bàn tay rồi ngồi xuống.

- Thật ra thì...tôi cũng không còn đau nữa - Raven đã tỉnh táo trở lại, cố tránh ánh mắt có vẻ hơi soi xét của Kowalski. -Tôi nghĩ không cần...

- Ngồi xuống! - Y đánh giọng lại, giọng nói khàn khàn đó khiến cơ thể nàng không nhúc nhích nổi. Khỉ thật! Raven tự trách, nàng không còn đường lui nữa rồi.

Y không nói không rằng, nâng cánh tay nàng lên rồi tháo lớp băng cuốn đã ố màu. Y là bác sĩ. Nhưng người ta bị thương cũng không dám đến bệnh

xá này vì y là bác sĩ.

- Cô để băng này bao lâu rồi? - Y nhăn mặt, nhìn vùng da khác màu đang chảy mủ tanh trên cánh tay nàng.

- Từ khi người ta nối lại tay...- Nàng cũng bần thần nhìn vết thương đã cũ của mình. Đạo gần đây nàng có thấy chỗ này bị cọ vào hơi khó chịu, nhưng chỉ nghĩ là do băng bó. Chắc cũng đã đóng mủ lâu rồi, đến hôm nay còn bị quần giáo đánh, mủ mới vỡ ra thế này. Raven cau mày, giờ nàng mới cảm thấy tay mình đau.

- Cô nối lại ở đâu? - Y hỏi tiếp, nhìn thẳng nàng. Đôi mắt xanh màu trời lạnh lùng ấy hơi nheo lại. Nàng cảm thấy ánh mắt ấy cũng không quá lạnh lùng, như thể nó đã đóng đá quá lâu nhưng đang dần tan chảy.

- Bệnh viện nhà tù Colombia, trại số....

- Người ta tiêm thuốc liên xương cho cô chứ gì? - Y ngắt lời. Xem chừng cái y quan tâm hơn là bệnh tình của nàng. - Bó lại được hơn một tháng rồi đúng không?

Raven gật đầu. Nàng muốn hỏi hẵn về tình hình bệnh tật của bản thân, song, lại chớm thấy lo khi hẵn bỗng dừng biết nhiều quá. Kowaski đi tới tủ đồ, lấy chút cồn oxy già vào chiếc ca sắt, đoạn cắt nhỏ bông thành những miếng nhỏ, thả vào trong ca. Đợi miếng bông thấm cồn, y lấy đầu kéo nhỏ, gắp bông thấm vết thương của Raven.

Nàng xót tới co cứng người, nhưng răng cắn chặt môi, không kêu lên một tiếng. Đau đớn này sao sánh với lúc nàng tự chặt tay. Lần ấy, nàng gọi cứu thương, đợi tới lúc nghe thấy âm còi hú, nàng mới nhấc tay đặt lên thớt. Nàng đã nghĩ nàng có thể giữ được cả tay lẫn mạng mình. Nhưng giờ nhìn thấy vết thương sùi bọt trắng khi gắp cồn, Raven nghĩ chắc mình sắp mất cánh tay này rồi. Nghĩ thấy, nàng trực trào nước mắt.

Kowaski lau đi lau lại vết thương, rồi sau đó thuốc bột đắp đầy tay nàng rồi cuốn chặt chúng lại bằng lớp gạc mỏng.

- Đừng để dính nước.- Y nói.

Raven bất ngờ vì người này sao tốt với nàng quá. Nàng tính cúi đầu cảm ơn thì y đã nói trước rồi:

- Cô có biết gì về số 2107, An Phong?

Raven vừa nghe đã vô thức nhú mày. Nàng vừa mới nghĩ y có chút quan tâm tới mình, vậy mà ngay câu sau đã hỏi về An Phong. Nói rằng bức bối thì không phải, nàng chỉ thấy mình thật tầm thường khi có vẻ thích y.

- An Phong mới tới sáng nay, chúng tôi chưa nói chuyện gì nhiều. - Đoạn nói với giọng hơi chút mỉa mai - Tôi tưởng rằng anh nắm mọi hồ sơ của tù nhân trong này, hẳn anh phải biết chứ tôi đâu rõ bằng anh?

Nghe giọng Raven, thái độ y xoay chuyển ngay tức thì. Y bất giác bật cười thành tiếng.

- Sao cô đề phòng quá vậy. Tôi chỉ tò mò vì sao hai cô mới gặp nhau mà sao đã sống chết bênh vực nhau.

- Điều đó lạ với anh sao? - Raven lịch sự trở lại.

Câu hỏi tưởng đơn giản bất giác khiến y rùng mình. Y không đáp câu hỏi băng quơ của nàng, vờ như rằng không nghe tới nó:

- Thôi, cô đi đi...

Raven cúi đầu chào. Nàng đứng dậy quay lưng đi, tay xoa nhẹ chỗ vừa băng bó. Nàng thì được chăm sóc, còn An Phong thì bị biệt giam. Có phải bất công quá không. "An Phong, 2107" nàng lẩm bẩm. Raven bước ra tới cửa, đoạn như chợt nhớ ra điều gì, nàng quay người, hỏi rất nhanh:

- Tên tôi là gì?

Kowaski vẫn nhìn theo bóng lưng nàng. Y có ngờ ngờ rằng nàng sẽ quay lại, song vẫn không thể phản ứng nhanh nhạy trước câu hỏi ấy.

- Gì cơ?- Y hỏi lại

- Tên tôi là gì? Tôi số bao nhiêu?

Kowaski nheo mày:

- Tôi không biết. Cô còn chưa giới thiệu tên và số hiệu cho tôi?

- An Phong cũng đã đâu giới thiệu tên cho anh? Sao anh lại quan tâm tới cô ấy? - Raven bẻ ngược lại. Giờ thì cô hiểu, rõ ràng y bắn bó vết thương kia cho cô chỉ là để muốn hỏi về Phong. Khi thật, vậy mà trong mấy tích tắc, cô cứ nghĩ hắn là người tốt..

Y không đáp, ánh mắt nhìn Raven đầy hứng thú. Rõ ràng y bất ngờ trước phản xạ của nàng.

- Số 2107 có gì quan trọng với anh sao? - Nàng hơi lên giọng. Giờ thì nàng nắm thóp y rồi.

Kowaski nhếch miệng cười chua chát. Kế hoạch của y, dù không rõ ràng, Raven cũng đã bóc toạc nó ra một phần. Sẽ có ngày nàng biết hết mọi thứ. Y sẽ phải làm gì với nàng đây?

- Quả thật những người được chọn đúng là không tầm thường...- y vừa nói vừa trả vờ đánh rơi hộp đựng bông xuống sàn, nhưng thực chất, tay đã chạm vào chuôi lưỡi push dagger(*) trong đế giày.

Raven thấy y cúi người xuống liền quay lưng lại ngay. Nàng biết chỉ cần nàng thấy y rút lưỡi dao đó lên, đời nàng sẽ lìa ngay tức khắc. Nàng lục

trong đồng suy nghĩ đầy mưu kế, rồi thốt ra những lời mà nàng cũng không tin được.

- Anh tìm đúng người rồi đấy! An Phong sẽ không nói gì với ai ngoài tôi đâu. Nếu anh để tôi với cô ta cùng một chỗ...- Nàng vờ chạm lên chỗ gạc vừa băng bó - Tôi nghĩ mình sẽ trả ơn anh bằng điều mà anh muốn biết.

- Tuyệt vời!- Y nói. Giọng nói thật hào hứng nhưng nó làm Raven ớn lạnh: hơi thở y đã phả lên tóc nàng rồi. Nàng chỉ cần nói chậm một chút thôi, có lẽ nàng đã tiêu đời.

- Cô nhớ đấy nhé! - Kowaski ghé sát tai nàng thì thầm. Đoạn, y mở cửa phòng rồi sánh bước cùng nàng tới khu biệt giam.- Mà cô tên là gì nhỉ?

- Raven. - Nàng hít một hơi sâu.

- Raven, - Y mỉm cười. - Cô sẽ là con quạ của tôi.

Giờ nàng đã hiểu làm sao y đáng sợ vậy, nhưng nàng cũng chưa thấy ai có nụ cười đẹp đến thế.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 2: Kẻ trộm sách (2)

An Phong ngồi xuống tấm nệm cầu bẩn và đầy bụi kê sát phòng. Cô không nghĩ nhiều tới việc sao Kowaski nhốt cô vào đây. Có vẻ y muốn biết gì đó về cô, nhưng cô chỉ cảm được thế. Y đã nói trong này có "quái vật." Quái Vật là ai? Cô cũng khá tò mò muốn biết.

Khác với phòng giam thường, nơi biệt giam này cửa sắt không có song, chỉ hở một lỗ hổng chữ nhật nhìn ra ngoài dãy hành lang tối. Trong đây ánh sáng cũng ít, chỉ có khe cửa sổ vuông độ bằng gang tay người, nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ cô nhận ra mọi vật xung quanh căn phòng chật hẹp tồi tàn này: Chỉ có một bồn vệ sinh làm bạn với tấm nệm cô đang ngồi lên. Mùi hôi thối bốc ra từ cái hố chứa nước tiểu ấy, khiến cô khó thở vô cùng.

An Phong rung cả mình. Cô cố thò mặt khỏi ô trống hình chữ nhật trên cửa sắt để cố hít lấy thứ không khí trong lành nhất có thể. Vô tình thay, đôi mắt cô hướng ra, chạm ngay phải đôi mắt khác.

Gã ở ngay trước mặt cô, cửa đối cửa. Màu mắt ấy đục đỏ, liếc nhìn Phong thật dữ dằn. Ánh sáng không đủ, nhưng cô biết đó là người da màu. Gã nhìn thần sắc cô không biến đổi thì không hù dọa cô nữa. Mà đó cũng không hẳn là hù dọa. Hẳn lui đi, để Phong nhìn xuyên qua ô cửa hình chữ nhật của hắn.

"Liệu hắn có phải quái vật không?" Phong thầm nghĩ, lòng thấy hi chút ít. Nếu cô đã gặp gỡ Quái Vật, và hắn thật sự chỉ có thế, cô chẳng có gì phải sợ hãi trước trận đấu sống còn tiếp theo.

Tiếng cửa lớn lại mở. Lần này, Phong nghe thấy ngay giọng nói quen quen của cô bạn tóc đỏ.

- Phong!!! - Nàng hét vang cả hành lang - Cậu ở phòng quái nào vậy!

Phong thò tay ngay ra ngoài, vẫy vẫy. Trong giây lát, cô quên mất rằng đi bên cạnh Raven còn có Kowaski.

- Sao cậu vào đây được? - Giờ sau khi đã nhận ra sự tồn tại của tên đứng đầu ARK49, Phong vờ như không trông thấy hắn ta.

- Tớ...- Raven lia ngay ánh mắt như nhả Phong đề phòng kẻ đang đứng ngay sau nàng.- Tớ đã đâm vào mục kia một quả nữa. Nhìn xem này...

Nàng khua khung đôi tay bằng bó lên trước mắt An Phong. Trăm xá ở đây thật tử tế, Phong nghĩ vậy.

- Vào đi...- Kowaski sốt ruột, nắm lấy vai Raven rồi đẩy nàng vào phòng giam ngay kế An Phong.

Phòng giam của hai cô gái có cửa ở sát nhau. Nếu cả hai gắng vươn tay, cũng có thể chạm tới nhau từ hai buồng riêng biệt. Dầu rằng mới ở bên nhau hơn nửa ngày, song hai cô cảm thấy như họ chỉ có thể dựa vào nhau để tiếp tục cuộc sống trước mắt.

Đợi nghe thấy tiếng Kowaski đóng khóa cửa lớn, An Phong mới lên tiếng.

- Sao cậu lại đâm mục ta? Lại còn đâm bằng tay đâu nữa. Cậu khuyên tớ phải để ý xung quanh mà sao ban nãy bốc đồng vậy?

- Ấy da... - Raven từ phòng kia đáp lại. Cả chặng đường đi cùng Kowaski tới đây, y đã ít nhiều cảnh cáo nàng về việc không được tiết lộ cho An Phong bất kể chuyện gì giữa nàng và y. Nếu trái lệnh thì nàng cũng đã biết

trước hậu quả rồi đấy, vậy nên Raven phải động não tạm nói dối An Phong.

- Tớ thì làm sao mà trụ nổi một mình ngoài kia cơ chứ. Biết được khi nào tớ lại ngửa chân đập mấy mụ phò kia. Lại còn thằng xấu như yêu tinh tớ lỡ làm quen ban nãy...Mẹ nó, cậu có thấy mắt nó nhìn tớ như sắp giết tớ đến nơi không? Tay tớ lại còn đang đau, thôi vào đây chơi vui với cậu cho yên chuyện.

An Phong nghe mấy lời Raven nói thì bật cười. Tiếng cười ấy ngay cả bản thân cô cũng thấy lạ lẫm cực kỳ.

- Cậu có vẻ ghét quần áo nhĩ?

- Ủ. - Raven tựa tường phòng mình, cười cay đắng - Tớ ghét tất cả lũ đàn bà trên cái địa cầu này. Đừng có trở nên "đàn bà" đấy Phong.

Phong không nhạy cảm, nhưng cô cũng nhận ra tâm trạng Raven vừa thay đổi. Cô hỏi ngay sang truyện khác, nhưng lần này hỏi nhỏ thôi.

- Vừa nãy cậu nháy mắt tớ hẳn làm sao cơ?

Raven nghe vậy thì lạnh hết cả sống lưng. Ôi trời ơi..., nàng tưởng cô phải hiểu ý nàng rằng Kowaski rất nguy hiểm rồi chứ. Hay là tại nàng ám hiệu khó hiểu quá chẳng. Cũng may vừa nghe tiếng y đi ra ngoài rồi, nhưng nàng cũng không muốn cảnh cáo luôn An Phong làm gì. Trong đây nhờ có tai mắt của Kowaski lại thành không hay. Vậy nên nàng ra vẻ cười khúc khích:

- Cậu thật là...Alexander Kowaski đấy, cậu không thấy anh ấy rất đẹp hay sao? Tớ đã ngắm anh ấy cả chặng đường anh ta đưa tớ đến đây. Trời ạ, khuôn mặt anh ấy...Sao mình lại là tù nhân cơ chứ...

Raven thở dài đầy tiếc nuối. Nhưng tiếc nuối này là thật: y quả thực là người đẹp nhất nàng từng thấy trên đời.

Nàng bám tay lên khung trống nhỏ bé hình chữ nhật, thấy ở phía chéo có đôi mắt giận dữ, đỏ đục của một gã da màu đang nhìn ra. Nhưng đôi mắt ấy không nhìn về phía nàng, cũng không nhìn về phía An Phong. Gã đang nhìn vào khoảng tường giữa hai khoang phòng giam hai cô gái.

Raven cau mày, lắc đầu khó hiểu. Nàng không hề biết rằng linh cảm đã đi trước nhận thức của nàng một bước. "Gã đang nhìn cái gì vậy?" nàng thắc mắc.

- Cậu điên rồi! - An Phong chép miệng. - Tớ chỉ thấy anh ta có vẻ không ưa tớ. Như thể tớ đã lấy của anh ta, hoặc sắp lấy của anh ta cái gì vậy.

Gã da màu ở phía đối, nghe tới đó bất giác nhoẻn miệng cười. Hai cô gái không hề để ý tới gã.

- Hai một không bảy - Gã dí miệng vào khe hở trên cửa rồi đánh vắn từng chữ trong im lặng một cách đầy mỉa mai. Gã vẫn nhìn về phía ấy.

Kowaski không nói gì. Y chỉ đưa một ngón trỏ lên miệng ra dấu im lặng. Từ nãy tới giờ, y vẫn ở nguyên trong khu biệt giam, ngay giữa hai căn phòng.

...

Mười hai giờ trưa hôm đó, Khu biệt giam được phát đồ ăn. Quản ngục đút qua khe trống một khối giấy lớn với công dụng không khác gì một cái khay ăn, một chiếc bánh kẹp chất thịt lợn hoi bên trong kèm một cốc sữa.

- O, hôm nay chủ nhật rồi, mấy giờ Cha đến ý nhờ. - Tên quản ngục vừa phát đồ, vừa nói to với tên lính gác đứng ngoài.

Raven vừa nhận đồ ăn, thì vội gập một miếng giấy miết mạnh rồi xé ra. Nàng xé thêm mẫu nữa, cuộn lại thành cái que nhỏ, gạt cục bùn khô đặc kít dưới đế giày xuống đất. Tiếp đến, nàng nhỏ vài giọt sữa đông vừa gạt

xuống, để bùn nhão ra chút ít rồi chấm đầu que, hí húi viết lên mẫu giấy nhỏ. Xong xuôi đầu đó, nàng tấp sữa tờ giấy rồi cố dính cho chắc vào đáy cốc.

- Anh ơi...Anh đưa cho bạn này cốc sữa uống giùm em...

Tên quan giáo định cau mày, song nhận ra người vừa nói là một cô gái. Khu biệt giam trước giờ làm gì có gái, Raven lại còn khá xinh nên hẳn không bức tức làm gì. Tuy thế, là quản giáo, hẳn vẫn muốn thể hiện cái uy một chút. Hắn rút đũa, ngoáy qua loa cái cốc xem có vật lạ bên trong không, đoạn đưa ngay tay An Phong.

- Tao có theo đạo đâu mà biết. Sao mày không hỏi Ngài Kowaski. - Tên lính gác ngoài nói vọng vào. - Mày cũng theo đạo à. Hay mày định xưng tội? Đừng nói với tao mày đã ngủ với con nào trong trại rồi nhá!

An Phong cầm cốc sữa Raven, dốc ngược lên uống.

- Không...- Tên quản giáo giao tiếp đồ ăn cho các phòng - Tao chỉ muốn đi lễ nhà thờ. Làm cái nghề này có khác gì đi tù không, lại còn phải hầu bọn nó..."

An Phong trong mắt nhìn dòng chữ li ti trong cốc thủy tinh. Cô giật nó ra đọc ngay tức khắc:

"Bị ép làm con quạ cho K"

- Ai cơ? - An Phong hỏi vọng ra. Cô biết câu này chưa hết, nhưng màu giấy dưới đáy cốc chỉ có vậy.

- Tớ. - Raven đáp.

- Trong này cũng có thằng theo đạo đấy. Hỏi nó xem. - Tên lính gác nói với tên quản giáo. - Thằng phòng cuối ý.

- Thôi xin...- Tên quản giáo bắt đầu thu rác từ các phòng đã ăn xong -
Tao không muốn động tới Quái Vật.

- Giờ tớ phải làm sao? - An Phong cau mày. - Tớ không biết tớ đã làm gì
hắn.

- Đừng làm gì cả. Tớ sẽ tìm hiểu hộ cậu. - Raven tận dụng những tiếng
ồn từ các phòng giam, cả âm giọng rõ to của tên quản giáo và gã lính gác
ngoài kia để che đi cuộc nói chuyện giữa cô và An Phong -Tớ chỉ muốn
cho cậu biết rằng tớ sẽ không bao giờ phản bội cậu mà thôi.

- Cảm ơn Raven. - Phong vo mẩu giấy, nhét ngay xuống nệm.

- Tao cũng thấy khó hiểu sao một thằng sống trong nhà thờ mà lại có thể
làm những chuyện như thế - Lính gác nói, giọng nghiêm trọng, vẻ như đang
trêu quản giáo nhất gan.

- Nó là Quái Vật còn gì. Đâu phải người.

An Phong giật mình quay ra. Quái vật...hắn là ai?

NHỮNG KẺ BẢN NĂNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 2: Kẻ trộm sách (3)

Coong...Coong...Coong...

Tiếng chuông ngân. Âm thanh này quen thuộc lắm. Nó khiến An Phong nhớ lại khi trò chơi Truth or Dare bắt đầu, cô đã trần trụi đứng trước đài phun nước quảng trường đối diện nhà thờ. Khi đó, chuông nhà thờ đã reo lên như thế.

Còn giờ thì đã quá trưa, song, có lẽ đây là khoảng thời gian trong khu biệt giam này, mọi thứ trở nên tĩnh lặng. Raven đã ngả lưng ngủ trên tấm nệm giường ổ bần, tên tù đối diện An Phong cũng không còn nhìn cô qua khe cửa nữa. Phong thấy buồn chán hết sức: thà bảo cô phải lao vào chém giết lũ ngoài kia, cũng còn đỡ hơn là bị nhốt trong đây. Cô muốn ngủ nhưng cái nệm kia thật bần quá, thế nên thay vì ngồi xuống, cô cứ loay hoay đi lại trong phòng.

Cổng trại lại lần nữa mở ra. Lần này, cô nghe thấy tiếng chân của nhiều người. Phong hướng mắt nhìn ra, thấy phải tới hơn sáu, bảy lính gác và quản giáo, vũ khí sẵn sàng trong tay, đi dọc xuống hành lang tới phòng cuối cùng ngay sát vách buồng giam của An Phong. Họ lạch cạch mở khóa.

- Hai người mới vào ở đây có muốn đi lễ nhà thờ không?

An Phong không trả lời. Cô nhớ cha cô ngày xưa thường hay đi lễ nhà thờ vào mỗi sáng Chủ Nhật, nhưng khi đó cô còn bé quá, cũng chẳng nhớ gì nhiều. Từ ngày về ở với mẹ, cô chỉ ru rú ở nhà, việc đi nhà thờ đã không còn là một thói quen từ lâu lắm rồi.

Không có nghe được câu trả lời nào. Sáu tên cai ngục tiếp tục công việc của mình: dẫn đường cho tù nhân phòng cuối cùng.

Từ trong buồng giam ấy bước ra một tù nhân cao lớn, mặc áo ba lỗ để lộ cánh tay săn chắc rõ từng múi cơ khỏe mạnh. Anh ta bị chụp một túi vải đen lên đầu, hai tay còng sau lưng và chân cũng bị gông khóa cứng. Có lẽ anh ta là người duy nhất muốn đến nhà thờ.

" Quái vật đó sao...?" Phong thầm nghĩ. Anh ta ở ngay sát vách cô, từ lúc cô mới vào, thế mà cô chẳng hề hay.

Phong cứ dán mắt nhìn theo bóng lưng của kẻ tù nguy hiểm, bất giác rùng mình một cái: Kowaski giải cô vào đây, chỉ đi bên, thậm chí còn chẳng thèm đụng vào người cô, còn tên Quái Vật này, nhìn xem...

- Mà đang ngó nó đấy à? - gã da màu bất chợt nhìn nhìn lại cô từ đằng sau khung cửa sắt phía đối diện. Thật không ngờ, hắn lại là người mở miệng nói chuyện với cô trước.

- Tại sao người ta gọi anh ta là Quái Vật? Anh ta guy hiểm hắc sao? - An Phong hỏi kẻ tù đối diện. Cô cảm thấy đôi mắt giận giữ hôm trước không còn nữa, thay vào đó, gã tù dường như còn muốn nói điều gì thêm nữa với cô.

- Vậy hắc mày là người mới đến phải không? Mày là người được chọn? - Gã hỏi, nhưng cũng không đợi An Phong trả lời. Gã dường như nói thế chỉ để chắc chắn những gì gã đã biết. - Nếu mày muốn, tao có thể kể cho mày nghe về con Quái Vật ấy.

- Ồ, cảm ơn anh - Phong lịch sự đáp - Tôi rất nóng lòng.

Gã người da màu cười lớn, rồi như một người kể chuyện hằng đêm chuyên nghiệp cho các tù nhân, gã bắt đầu nói về con quái vật của ARK49.

- Mùa Đông hai năm trước, ngoại ô Moscow, Nga, một nhóm người đi đường bất ngờ thấy cô con gái độc nhất của tĩ phú Terekhov bỏ chạy khỏi căn biệt thự trong bộ váy ngủ đầm đìa máu. Họ thấy chuyện bất thường này liền liên lạc ngay với cảnh sát địa phương. Khi cảnh sát tới căn nhà của vợ chồng Terekhov, người ta thấy máu vương vãi đầy sàn nhà, nhiều phủ tạng bị vứt quăng quật khắp nơi. Khung xương và thịt được chặt ra và pha nhỏ như thịt được bán ngoài chợ, trên bàn là một đĩa sườn hầm với nước sốt nấm nghi ngút khói. Cuối cùng, người ta tìm thấy nó, trong tay nó vẫn cầm lưỡi dao sắc. Nó quỳ xuống trước ba bộ da được lóc ra từ những cái xác mà thịt đã được băm chặt. Những cái xác được cho là của ông bà Terekhov và người con rể tương lai. - Gã da màu nhoén miệng cười khoe bộ răng trắng hếu. - Nhưng mày có biết điều gì kinh khủng nhất không?

An Phong im lặng lắc đầu. Cô đã thấy từng bộ phận của Dung trước kia trong những hộp nhựa bị bọc kín, nhưng cô chưa từng thấy, cũng như từng biết chuyện người bị lột da như thế nào. Thế nên cô im lặng, thấy bủn rủn chân tay.

- Nó, khi bị bắt mới 14 tuổi mà thôi.

Mười bốn tuổi? Tức là giờ chỉ mới mười sáu tuổi? Một đứa trẻ mười bốn chắc chắn chẳng thể nào có kỹ năng của một tên đồ tể như thế, trừ khi...nó cũng giống An Phong, đã được huấn luyện trong khóa học sinh tồn ngày trước. Nghĩ thế, An Phong giờ mới thấy tình hình trong ARK49 phức tạp hơn cô nghĩ. Tù nhân được chia làm hai loại, nhưng rất cục lẩn lộn hết cả. Có những người được chọn, hóa ra là tù nhân bình thường như Raven, lại có những kẻ tù nguy hiểm đã bộc phát bản năng của mình sớm hơn cả bọn Tiến Hóa.

Khác với An Phong, trí nhớ của những đứa trẻ tham gia huấn luyện năm ấy đều bị xóa, thế nên khả năng chúng bộc phát trở lại, những chuyện kinh khủng diễn ra là chuyện đương nhiên. Nhưng việc lột ba bộ da người thì... Phong nghĩ tới mà phát ớn. Cô biết cầm dao, cũng đã cùng cha lột da thú

một lần. Nhưng người đầu phải thú để bị đối xử tàn nhẫn như thế, hơn nữa, những "tác phẩm" ấy lại được tạo bởi bàn tay của một đứa chỉ mới độ vị thành niên.

- Thế còn cô gái kia...- An Phong hỏi

- Hóa điên chứ sao - Gã da màu kể tiếp - Cả cha mẹ lẫn chồng chưa cưới đều chết ngay trước mắt, lại vào ngày chỉ trước đám cưới đúng một tuần, không điên mới lạ. Đến giờ vẫn chẳng hiểu sao, nó tha chết cho cô gái.

- Cũng có thể bởi hắn yêu cô ta... - Giọng của Raven vẫn còn ngái ngủ từ phòng bên nói vọng sang. - Nhưng cô ta không yêu hắn nên hắn mới...

- Anh ta có đáng sợ không?- An Phong hỏi tiếp gã tù hiểu biết. Đối với Phong, dù là lí do gì, giết người vẫn là giết người. Đương nhiên, cô không thể đánh giá ngay tên quái vật ấy là người xấu, bởi chính An Phong ra tay cũng rất tàn bạo: Hãi lưỡi dao cắm xuyên họng Toàn ngày hôm đó không hề khiến cô ngủ ngon. Thế nên cô mới hỏi vậy, khéo đâu anh ta cũng chỉ là do bị dồn vào thế cùng nên mới phải tàn ác.

- Gương mặt hắn tao cũng không rõ, nhưng tao biết phòng nó độc lập một chỗ, cửa cách âm với hành lang này. Nếu nghe được thì chỉ là âm thanh ngoài sân thôi. - Gã tỏ ra rất thông thạo.

Vậy có nghĩa rằng tên tù đó cũng đã nghe được thông tin ban sáng? An Phong bất chợt thấy lo lo: không biết số của hắn là bao nhiêu.

...

Chiều rồi đến tối, tên tù nguy hiểm không thấy trở về. An Phong tuy hơi hộp muồn gặp gỡ Quái Vật, song, một ngày thức ròn, chỉ biết đi lại trong phòng cũng khiến cơ thể cô gái ê ẩm rã rời. Khuya muộn, cô đành chấp nhận đặt lưng lên tấm nệm dơ bẩn kia. Cô muốn ngủ, nhưng tấm nệm thật sự cứng hơn mức bình thường.

Phong cố chớp mắt, bất chợt nghe tiếng người láo nháo bên ngoài. Tiếng chân chạy nhanh trên dãy hành lang, nhẹ bằng, rồi "bộp": có thứ gì được ném vào buồng giam của cô qua chỗ hồng hình chữ nhật.

- Ra đây ngay! - Tiếng đám lính hét lên từ chỗ cổng khu biệt giam

- Tôi nói rồi, tôi chẳng lấy cái gì hết.- Tiếng con trai đáp lại, giọng nói đã qua cái thời kỳ vỡ giọng rồi. - Bảo ông Cha kia tìm kỹ lại xem...

Bọn lính vẫn hét ở ngoài, dường như có gì ngăn chúng bước vào khu biệt giam này, nhất là vào lúc đã khuya. Giọng con trai kia không nói nữa, An Phong chỉ nghe cửa phòng giam bên cạnh đóng tới rầm một tiếng. Bấy giờ cô mới tỉnh hẳn, lồm cồm bò ra gần cửa để nhặt lên vật thể lạ mới rơi vào buồng mình: một quyển sách.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 3: Trò chơi thứ nhất

"Life is a game. Play it."

Đêm quá tối, Phong không thể thấy quyển sách cô cầm trên tay, nhưng những ngón tay lần được những gờ kim loại nổi trên bìa sách. Là hình cây thánh giá. Không thể nhầm vào đâu được, đây là một quyển kinh thánh.

Kẻ như hăn lấy trộm một quyển kinh thánh làm gì? Rồi hăn lại còn vứt nó vào đây. An Phong thấy kỳ lạ, từ khi vào Ark 49, đúng ra là cả ngày hôm nay, cô không cảm thấy là chính mình nữa: Phong không đoán trước được mọi việc như cô vẫn làm trước đây, có những người mới khiến suy nghĩ cô xáo trộn. Cô lấy quyển sách đó làm gối rồi nhắm nghiền mắt cố ngủ.

Đêm, bên ngoài ARK 49 im lặng như tờ, song, ẩn lấp sau những rặng cây lớn là những bóng người với cặp mắt đỏ au. Chúng không nói với nhau điều gì, chúng đã hiểu nhau quá rõ. Cơ thể chúng để trần, quần áo dày sẽ làm tốc độ chúng chậm lại. Chúng nhìn chăm chăm vào một mục đàn bà béo đang run rẩy ngay cổng ngoài Ark49. Mục là quản giáo hồi trưa bị An Phong đánh cho bất tỉnh. Mục ta bị trói tứ chi, ư ử kêu như một mồi nhử hoàn hảo cho lũ người Tiến Hóa.

Chúng biết đó là mồi. Nhưng chúng đói dạ lắm rồi, và kẻ có là loài thông minh bậc nhất, cái đói vẫn khiến chúng muốn liều. Chúng đánh rầm rập hai

hàm răng vào với nhau, chúng gọi thêm tiếp viện. Đúng rằng chúng đói, nhưng trí tuệ chúng đang vượt ra xa để thoát khỏi những cái bẫy của loài người.

Một đàn sinh vật nháo nhác chạy bằng bốn chân lao tới. Tứ chi chúng dài, xương sống gồ cao lên và khung vai thì u cục. Chúng cũng có mắt đỏ, nhưng khuôn mặt không hốc mũi trông giống với ác quỷ hơn. Chúng dường như nghe tiếng răng va vào nhau mà tới, có lẽ bọn Tiến Hóa đã thuần được một giống "chó" mới.

Bọn sinh vật mới xuất hiện, cũng có tai thính, mũi tinh, phản xạ mau lẹ nhưng trí tuệ lại ngu đần. Vừa trông con mồi ngo ngoe rên la kia, không cần hiệu lệnh, chúng lao tới như mũi tên xuyên màn đêm. Nhưng khi chân chúng vừa xém tới bán kính hai mét xung quanh con mồi béo bở đó, bầy gấu đã bật lên, tanh tách như cá sống giãy trên mặt thớt.

Chúng vừa sập bẫy đã tru tréo lên, âm thanh như tiếng khóc của người đau ốm, thật rợn gáy. Từ trong những cái lỗ nhỏ trên cánh cổng lớn như bức tường thành, tên tầm thuốc mê được phóng ra thành từng đợt, đâm xuyên những cơ thể kỳ dị đang kẹt lại trong bầy gấu. Chúng giờ nằm im như đã chết, đêm lại tĩnh lặng như chưa có chuyện gì xảy ra. Bọn Tiến Hóa không lại gần nữa, chỉ lùi ra xa, răng lại gõ vào nhau canh cách, gọi những con "chó" còn thức của chúng lui về.

- Lôi chị ta vào đi - Kowaski nói với tên lính đứng kế - Không đủ được chúng rồi.

—

Năm giờ sáng. Quản tù lướt cái dùi cui sắt qua những cái song, gọi tù dậy. Riêng đối với tù nhân khu biệt giam, họ được đối xử tử tế hơn: một cái vòi phun nước cỡ dùng để chữa cháy xối thẳng qua khe hồng hình chữ nhật, nước té tung hết cả căn phòng, nó khiến An Phong bị sốc dậy, khủng khiếp

ơn cả khi vừa gặp một cơn ác mộng. Cô vừa tỉnh thì cũng nghe tiếng thét thất thanh của Raven từ phòng kế bên.

- Đến giờ dậy rồi. Tập trung ngoài sân đi. Đáng lẽ phải hai hôm nữa mới mở khu biệt giam cơ, nhưng chẳng mấy khi có dịp cho tụi mày học hỏi...- Tên quản tù lắm nhảm cái gì đấy chẳng ai quan tâm. Hắn mở các cửa phòng ra, như thể những kẻ tù biệt giam chẳng phải loại nguy hiểm gì, song vẫn để chừa lại hai căn phòng: một là của Quái Vật, một là của lão già da màu đối diện phòng An Phong. Việc thả họ ra là của Kowaski. Họ bước ra sau cuối nên chẳng ai để tâm.

Raven nhích người, đi sát vào An Phong. Người trong khu biệt giam không tới chục người, nhưng mặt ai cũng nhăn nhúm, sút sọc và đôi mắt thì tròng lên kinh khiếp. Dường như chỉ có hai cô gái giữa đám biệt giam, thật bé nhỏ, Raven cảm thấy thế. Phong thì ngược lại, cô chỉ biết tiến về phía đông người hơn kia, đó là nơi cô cần bắt đầu thích nghi dưới chế độ của nhà tù này - bài học đầu tiên để sinh tồn trong một kỷ nguyên mới.

- Xếp thành hàng. Ngồi xuống. - Một viên sĩ quan cấp trung, chắc chỉ dưới quyền Kowaski quát lớn, dắt theo một cái bao tải có thể chứa cả người bên trong. Cái bao còn động đậy, giãy giụa rất dữ dội.

Quản giáo ủa đám tù nhân xếp thành hàng ngồi bao quanh viên sĩ quan với cái bao đó, và có lẽ, vì bóng dáng Kowaski lớn vờn ngay bên nên việc ổn định cũng diễn ra nhanh chóng.

- Trong bọn mày ngồi đây, chưa chắc có ai đã hiểu hết về Bọn Tiến Hóa - viên sĩ quan vừa nói vừa cời nút và lột cái bao ra - Quân sĩ chúng tao cũng không phải bác sĩ hay nhà nghiên cứu để có mọi thông tin về loài này. Nhưng làm sao để giết chúng, thì đấy là việc chúng tao sẽ dạy bọn mày.

Bao tải được lột ra. Đó là một con thú, đầu lại được bọc thêm một lớp vải đen nữa, bốn chân bị túm chặt lại. Con này da nhẵn, không lông, cũng

không có đuôi, lớn cỡ bằng một con báo đốm, song, cẳng sau lại dài, không quá chắc

- Trước khi tấn công được bọn Tiến Hóa, đây là rào cản của chúng mày. - Viên sĩ quan tóm chặt lấy phần đầu vẫn còn nằm trong túi vải đen ấy. - Người ăn thịt người sống để trở thành bọn Tiến Hóa, nhưng chỉ những cơ thể khỏe mạnh mới trở nên Tiến Hóa. Số còn lại, sai sót, bệnh tật không đủ điều kiện, sẽ biến đổi theo chiều hướng khác. Bọn tao gọi tạm nó là Thoái Hóa. Tao đang giữ trong tay một con Thoái Hóa.

Viên sĩ quan lột chiếc túi trùm ra. Việc đó làm vài tiếng la thất thanh vang lên. Đó là một khuôn mặt người không mũi với hai cái lỗ lớn thế chỗ. Một con thú bốn chân với khuôn mặt người.

*lấy mẫu con này trong Apocalypse No Toride cho mọi người dễ tưởng tượng, thật ra mình cũng lấy ý tưởng một phần, nhưng em nó không có râu tóc với lông mày buồn cười thế này *

-Ha ha ha - sĩ quan đó cười lớn - Bọn mày đang sợ đấy ư? Vì nó là giống hạ đẳng nhất trong những gì bọn mày sắp phải đối mặt đấy. Chỉ biết làm việc theo bản năng, nghe lời sai của chủ. Nhưng phải nói chúng cũng không khác gì bọn bay...giống hạ đẳng.

Nhiều đôi lông mày nhú lại. Xong, là phận ở tù, con người đủ thông minh để hiểu rằng mình không thể phản kháng lời xỉ nhục ấy.

- Điểm yếu của Thoái Hóa là hốc mũi. Cắm vật nhọn vào chỗ hờ đó, sẽ gây thương tổn não bộ. Trong trường hợp nó tấn công quá nhanh, trực diện một cú ngay giữa mõm nó. Dù sao đấy vẫn là cơ nhai của người, chỉ khác là độ đàn hồi lớn hơn thôi.

An Phong chăm chú nhìn con vật đã từng là người ấy, quan sát kỹ từng chi tiết trên cơ thể trần trụi của nó. Xương chậu và khớp vai chúng bị co hẹp lại, phù hợp với việc di chuyển bốn chân; song bắp chân nó vẫn chưa

hoàn toàn sánh ngang được với linh dương hay hổ báo. Phần môi chúng bị tiêu giảm, lộ nguyên hàm răng người. chiếc mũi cũng mất đi khiến khuôn mặt ấy nằm trên một đường thẳng thấy thật kinh. Nhưng cũng nhờ mất đi cái mũi, hàm răng sẽ dễ dàng tấn công con mồi hơn (nhất là những con đã từng là thẳng mồm râu).

Raven nheo mày lại nhìn vật thể ấy. Nàng chỉ thấy buồn nôn. Không thể tin con người có thể Thoái Hóa thành một cái giống xấu tới phát tởm như thế.

Cái sân xôn xao lên một tí, và cũng như là điều mà viên sĩ quan muốn, tù nhân bắt đầu tò mò về sinh vật kia. Có lẽ những kẻ được trọn đã từng đối mặt với những kẻ đang trong quá trình tiến hóa; cũng như Phong lúc phải giết Toàn. Nhưng có lẽ họ vẫn thật sự tò mò: khi ấy nếu để đối thủ còn sống, những kẻ đó có trở thành con vật đang giãy giụa ở đây, hay loài vật nào còn khủng khiếp hơn vậy?

- Trại này hơi bị đông quá -Viên sĩ quan hất mặt nhìn Kowaski và chỉ đợi cái gật đầu của y - Hết giờ học lý thuyết rồi, cho chúng mày thực hành thôi.

Quản giáo nghe được lệnh, liền giục tù nhân đứng dậy. Họ buộc vải đen quanh mắt và trói tay tù nhân lại bằng dây dù. Họ bị dẫn đi, An Phong cũng không còn nghe thấy tiếng tiếng thì thầm của Raven nữa. Họ lạc mất nhau giữa hỗn độn người mất đi thị giác.

- Ngày đầu tiên. Luyện tập đợt một. BẮT ĐẦU.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 3: Trò chơi thứ nhất (2)

An Phong mở mắt, dải băng đen của cô được quần giáo cởi bỏ, song hai tay vẫn còn bị trói. Trước mặt và sau lưng cô lúc này là những dàn trận dây thép gai, chằng chịt ngoằn ngoèo đích thị mê cung. Quần giáo lui dần về những chiếc cổng lưới sắt, Phong chợt nhận ra cô và đám tù đang đang ở trong một cái lồng lớn. Bọn tù ngơ ngác nhìn nhau còn An Phong chỉ đảo mắt tìm Raven, nhưng cô không thấy nàng đâu cả.

- Đây là mê cung đêm qua chúng tao mới dựng lên. - Viên sĩ quan nói bên ngoài cái lồng, tay khua khoắc chỉ - Ở cuối hai mê cung sẽ là vũ khí chúng mày được hỗ trợ. Có muốn lao vào lấy không còn tùy.

Dừng một lát, viên sĩ quan bước đến một cái chuồng phủ vải xung quanh mà nói tiếp :

- Bọn mày đủ 50 người, 50 tù nhân còn lại đợi lượt sau. 10 con Thoái Hóa sẽ được thả vào vui đùa cùng bọn mày, đến khi chúng chết hết, lượt tiếp theo sẽ bắt đầu. Còn có ai ý kiến gì không?

Đám tù quay lại nhìn nhau, chúng toàn kẻ xa lạ nên chúng không xì xào.

- Vậy nếu có người bị chết ở đây thì sao? - Gã xấu xí với vẻ mặt thân thiện giả tạo hôm trước cô gắng bắt chuyện với An Phong lên tiếng.

- Thì chết thôi... - Kowaski tiếp lời. Y nhìn gã cười mỉa mai - Đẳng nào tội mày chẳng tử hình?

Gã nghe vậy, im lặng, răng nghiến kít vào với nhau. Hắn hẳn đã nghĩ tới việc lao tới đánh Kowaski, nhưng hắn đang ở trong lồng, hắn bất tự kiềm

chế; vả lại hắn cũng ý thức rõ được rằng nhà tù này đang cứu sống hắn, một cách tàn bạo, nhưng hắn vẫn sống. Nếu trốn khỏi ARK49 để chạy ra ngoài kia, khéo hắn chẳng có cơ nào để thoát khỏi bọn Tiến Hóa.

An Phong nhìn xuống dưới chân. Nền đất nhám sỏi đá mà cô lại không mang giày. Cô biết mình không thể nào chạy mãi được, tay không có hạ được bọn chúng chẳng? Năm mươi người, mười con thú, tỉ lệ là năm chọi một. Liệu trong năm mươi người kia, bao nhiêu nghĩ mình sẽ chạy, bao nhiêu nghĩ mình phải chiến đấu?

Phong thở hắt, cô hướng mắt nhìn về phía mê cung dây thép gai. Chúng hẹp và rối xoắn vào nhau, chạy chỉ cần vô ý một chút, gai sắt làm rách toạc ra như chơi. Nhưng cô không thể bàn lùi được nữa, cô không có nhiều thời gian.

- Ba...hai...một!!!!

Lũ Thoái Hóa lao ra từ cái lồng, phóng thẳng vào đám tù như nhìn thấy đồng thịt tươi béo bở. Chúng ít hơn, nhưng chúng chẳng thấy sợ hãi hay chần chừ trước đám người, và vì thế, chúng làm đám người sợ hãi. Chúng không nhanh bằng báo nhưng chúng chạy nhanh hơn lũ chó. Cái hộp sợ người với bộ não chỉ còn bản năng lao nhanh và thẳng nhắm con mồi. Chúng không tấn công đơn lẻ, chúng chạy theo cặp, và chỉ mới đầu chưa đầy một phút, đã có kẻ bị bắt lại. Giống như thú ăn sẵn mồi, Thoái Hóa tấn công vào ổ bụng, nơi vùng da mỏng nhất của con mồi, và bị thương ở ổ bụng, con mồi sẽ khó mà di chuyển được nhanh.

Vài tiếng la thất thanh, vài dáng người quằn quại trong vũng máu. Bọn tù bị cắn, và bị ăn thịt ngay giữa lồng, giữa trời sáng, buổi sáng. Những kẻ tù khác nhìn vậy cũng chỉ biết chạy lấy thân; với đôi tay còn bị trói, chúng còn có thể làm gì nữa? Nhưng còn cảnh nào dã man hơn thế? Quản giáo, viên sĩ quan và cả Kowaski nữa: họ nhìn đồng loại bị ăn thịt chẳng mảy may, thậm chí vô cảm chẳng buồn chớp mắt.

An Phong cũng không phải không biết sợ, tìm cô đập thành thịch nhưng bộ óc không hề lung túng. Thay vì chạy vòng quanh khu đất thừa làm mồi cho bọn thú đói, cô lao một mạch vào giữa mê cung thép gai. Việc đầu tiên Phong làm là cửa đoạn dây trói cổ tay cô vào hàng rào dây thép, dây đứt, cô mới tính tới việc chạy tiếp. Đó là việc cần phải làm, nhưng trong tích tắc cô ngừng chạy, vài con Thoái Hóa ở khoảng đất trống đã bắt đầu lao về phía cô. Chúng không giống chó, sủa đồng rồi cứ đâm đầu vào hàng rào nơi chúng nhìn thấy cô, chúng ngu thộn, nhưng giống người ngu thộn, vẫn biết tìm lối vào mê cung.

An Phong chỉ biết chạy. Nếu chúng là người, và kể cả chúng có dao, Phong vẫn có thể đấu với chúng và có cơ hội thắng. Nhưng bọn này không phải người, việc tấn công chẳng theo quy tắc nào hết: nếu chúng không cần được ổ bụng của cô, tức khắc sẽ chuyển sang các bộ phận khác. Vả lại, nếu cô và chúng thực sự đối đầu, tốc độ của cô có thắng được cú đập từ cái mồm lờm chờm răng của nó? Hi vọng duy nhất của cô, đó là tìm được vũ khí, vậy thôi.

An phong dò đường trong mê cung dây thép gai mà chạy. Đường hẹp khiến những móc sắt đôi lúc làm áo tù của cô rách và da thì chầy xước. Tuy thế, đường hẹp cũng là lợi thế bởi người An Phong cũng nhỏ, những con Thoái Hóa lại to lớn nên chúng chạy vào, bị thương nhiều hơn là cô. Nhưng Phong biết đau còn chúng dường như không cảm thấy. Cô càng chạy riết, chúng càng đuổi.

Cô bị khựng lại trước ngã ba của mê cung, song, vì bọn thú đói chạy quá sát, cô cứ bừa chọn mà chạy. Giây phút thiếu toan tính ấy dồn cô vào ngõ cụt. Phong giảm tốc độ lại, quay mặt đối diện với bọn thú. Cô đột ngột hét lên: tiếng kêu đó bất ngờ làm bọn Thoái Hóa thụt lùi.

Có ba con. Chúng chần chừ nhìn An Phong. Sự chần chừ đó không phải vì nó sợ cô, mà bởi chúng đang xoay sở làm sao để tấn công cô trong khoảng hẹp thế này. Nhưng rồi bộ não không đủ để suy nghĩ kia cũng

không thắng được bản năng của chúng. Chúng cứ thế xò lên trên, mặc cho dây thép gai cửa trầy hết cơ thể chúng.

- Đưa tay đây! - Ai đó hét ngay phía trên An Phong nhưng cô chỉ kịp làm theo vậy.

Anh ta nắm lấy tay cô, một cái rút mạnh khiến bả vai Phong như sái hẳn ra, nhưng giờ cô đã đứng ngay trên hàng rào, cơ thể không ngừng đung đưa để lấy thăng bằng. Phong chợt nhận ra phía trên rào này không hề có những cái móc, nhưng làm sao cô đứng được trên đây khi bọn thú cứ húc liên tục vào rào?

Phong mất đà, nhảy xuống phía bên kia rào, bọn Thoái Hóa nhìn cô mà kêu rú như tiếng trẻ khóc, cứ lao vào những chiếc móc nhọn, phần da mặt nhợt nhạt kia rách toạc tung tóe máu.

- Cảm ơn. - Phong ngược lên nhìn anh con trai vừa cứu cô thoát chết trong gang tấc ấy, nhịp thở ngắt hơi còn chưa kịp điều hòa.

Anh vẫn ngồi xổm trên dây hàng rào đó, không hề chệnh choạng. Đó là một thể người cao lớn, cơ bắp không quá to nhưng săn chắc. Cổ anh ta xăm đặc chữ; những hình xăm ấy sẽ trải dài xuống cả phần ngực nếu không bị cổ áo tù che mất. Tóc anh màu dirty blonde hơi trầm, mái tóc ấy có thể đã từng để undercut hay một kiểu nào khác, nhưng giờ thì chúng đã dài ra rất nhiều, song nếp tóc không rũ xuống trán mà được hất ra sau, hơi rũ hờ hai bên mai.

(văn phong tệ hại tặng bạn con ảnh để hình dung kiểu tóc của anh này. Chỉ là kiểu tóc thôi nhé)

- Không có gì - Anh nheo mắt nhìn về hộp vũ khí, đoạn nói tiếp, tuyệt nhiên không liếc mắt về phía An Phong tới một lần. - Cô biết dùng vũ khí không?

- Có. - An Phong không chần chừ gì, đáp luôn. Có điều gì khiến cô nghĩ rằng anh ta sẽ giúp cô trong cái lồng sắt này.

- Vậy thì tốt. - Anh nhảy xuống khỏi tường rào ấy, đứng ngay trước mắt cô rồi bắt đầu rảo bước rất nhanh như kẻ chỉ đường - Tôi cũng không thể thắng trò chơi này một mình.

An Phong không muốn hỏi người đó nhiều, song, nhìn những hành động dứt khoát trông anh có vẻ tự tin vào hướng đi của mình. Có lẽ từ ban nãy khi bọn tù khốn đốn còn chạy vòng quanh khu đất bằng, anh đã đi trên những dây hàng rào. Và cũng vì đứng ở tầm cao, phải chăng anh đã thấy hết được lối đi trong mê cung này? Thế nên cô cứ đi theo thôi, vì người này chẳng có động cơ gì để trở mặt với cô. Song, Phong vẫn có chút đề phòng, khi anh ta nói về cuộc thăm sát man rợ này bằng hai chữ: "trò chơi"

Phong chạy, chạy thực mạng mới kịp được anh. Cảm thấy như anh dường như còn chạy nhanh hơn cả bọn thú. Bọn Thoái Hóa thấy hai người di chuyển mau lẹ vậy, cũng quay đầu tìm lối để bắt được con mồi; tệ hại hơn, chúng còn vừa phi, vừa rên lên tru tréo, gọi đồng bọn đến cùng.

- Đây. - Anh dừng lại trước một cái máng sắt toàn dao dứa và vật nhọn, đoạn quay người đợi Phong tới chọn trước. Cô hồng hộc thở, ba con Thoái Hóa ban nãy đã bám sát ngay sau lưng.

Anh quờ tay trong cái máng, vớ đại vài con dao rồi phi liên tiếp về phía bọn thú. Hướng dao bay thẳng, An Phong cũng dễ né, tuy thế, những con dao chỉ cắm xuống đất, làm chậm lại tốc độ của bọn thú chứ không gây sát thương.

Phong vừa chạy vẫn quay đầu nhìn lại, thấy cảnh những lưỡi dao chẳng chúng cái gì, cô không khỏi bật cười. Tiếng cười đó khiến anh cau mày chút xíu. Anh với tay kéo lấy Phong rồi ẩn ra phía sau lưng mình, huých cô

sát tới cái máng đựng vũ khí còn bản thân đã ôm một đồng dao găm nhỏ, liên tiếp phi vào những con Thoái Hóa kia, nhưng hoàn toàn là trượt.

Phong biết mình không thể tin vào năng lực ném dao tầm xa của người cộng sự bất đắc dĩ. Giờ anh ta bị tấn công thì tấm lá chắn tạm thời cũng không bảo vệ cô lâu được hơn nữa. Cô đã định ném những vật nhọn tới bọn Thoái Hóa như anh chàng đi cùng cô đây, nhưng nghĩ thấy lực ném của mình không đủ làm chúng chết ngay được; chúng không chết ngay thì mình vẫn sẽ có cơ bị đớp, mà bị đớp vào ổ bụng thì phần nhiều là sẽ chết. Thế nên An Phong cố lục trong đồng vũ khí, bất giác sờ thấy được cái cán dao cuộn dây dù. Là nó - con dao của cô!

Phong thấy máu trong cơ thể chảy nhanh hơn bình thường: cái cảm giác này cô cũng có khi ở nhà Toàn ngày hôm ấy. Cô lao lên đằng trước anh, khom người xuống, tim đập mạnh nhưng không còn run sợ. Những cặp mắt thú nhìn nhau.

Phong đợi những thân hình người đã biến dạng đó lao đến, đường không rộng nên chúng chỉ có thể lao tới từng con. Cô nhắm thẳng cái miệng chống xia đầy những răng, thẳng tay vung dao tới, cắm lút cán dao xuyên từ hàm trên thẳng lên mũi con vật. Máu tưới ra nhưng nó chưa chết. Từ hai cái hốc sâu trên mặt nó, phì phò những bọt khí máu vì chất lỏng đang cản trở đường thở. Thế này nó chẳng sống được bao lâu nữa, nhưng nó vẫn cố lao tới như bản năng cuối cùng.

Phong rút con dao ra, lấy hết sức đâm một lần nữa vào hốc mũi kia cùng với đà lao tới của con thú. Nó bất động, chết ngay lập tức.

- Tìm một cái giống thế này nữa...- Cô khua vũ khí mình lên, nói với anh, cùng lúc con thứ hai, thứ ba lao tới.

Lần này, hai con thú thận trọng hơn. Chúng không lao lên đơn lẻ như con ban nãy mà cũng có chiến thuật hăn hoi. Một con bật lên vồ ngang đầu An

Phong, con còn lại nhân khoảng trống dưới mà tấn công bụng và thân dưới cô. Nhưng Phong và người cộng sự kia đã nhanh hơn thế. Bắt lấy con dao từ anh, Phong ngồi thụp người xuống khiến cú vồ của con thú bị hụt. Cái hụt đó chẳng những khiến nó bị ngã ra đất mà còn bị lưỡi dao của An Phong kéo dọc một đường từ giữa ngực dài xuống phần đùi. Vết cắt sâu, phủ tạng vì thế mà xổ hết ra: con thú có thể coi là đã chết.

Song, có lẽ bất cẩn lại rơi vào phút chót khi cô biết kế hoạch tấn công của hai con Thoái Hóa mà lại không hề lường trước được con thú ba không cắn mà thúc thẳng bụng mình. Cú thúc khiến tay cô bị móc vào hàng rào, xước sâu một đoạn dài, nhưng khi con thú chồm lên người cô, Phong dùng cả hai con dao chém lia cổ nó. Cái đầu vẫn chưa đứt hẳn, xác nó đổ nghiêng sang bên, đè lên tay cô: lúc đấy cô mới thấy đau.

/([?5 q

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 3: Trò chơi thứ nhất (3)

Anh sững sờ nhìn Phong mấy vài giây không thốt nên lời, rồi sức tỉnh, kéo xác con Thoái Hóa ra. Ban đầu thấy phản ứng của cô lúc chạy khỏi lũ Thoái Hóa, anh cũng chỉ nghĩ rằng cô là kiểu người mạnh mẽ, có lẽ cũng giúp chút gì cho anh. Ai ngờ đâu, Phong khiến mọi chuyện giết chóc trở nên đơn giản thế, khiến anh cũng hơi chút rùng mình. Vả lại anh cũng không muốn dựa dẫm vào một đứa con gái nên ngay khi bọn tiếp theo đánh hơi dò đường tới, anh bám tay lên rào dây thép gai, nhảy lên phía trên rào như ban nãy.

- Ê... - Anh đưa tay về phía An Phong, ra hiệu bảo cô nắm lấy. Phong tháo một đoạn dây dù rồi buộc cả hai con dao vào cổ tay, xong xuôi đâu đấy mới nghe lời anh.

Thật ra, có vũ khí trong tay thì An Phong chẳng còn gì phải sợ nữa, nhưng trong khoảng hẹp thế này mà tấn công, cô không bị ăn cũng sẽ bị dây thép gai làm cho toác thịt. Thế nên trèo lên rào đi vẫn hơn, nhất là khi rào lần này dựng sát đan lưới kẻ to bao bên ngoài mê cung, nếu Phong không giữ được thăng bằng, vẫn có thể bám tay vào đó mà đi ven.

Phong tóm lấy tay người cộng sự. Đôi tay anh không quá to, nhưng gân cứng nổi dọc và phần bắp thật săn chắc. Chỉ nhờ một cái kéo tay, An Phong đã lên ngay được rào, chứng tỏ người này cũng rất khỏe chứ chẳng phải vừa. Lần này anh để cô đi đằng trước, cứ men theo đường vuông góc này, ắt rồi cũng ra được khoảng trống ở giữa; hoặc ít nhất thì cũng giữ được an toàn cho bản thân.

- Này... cô học cách đánh như thế ở đâu vậy? - Anh vừa nói, vừa nhìn chăm chăm vào dáng đi lập bập của cô trên gờ rào. Anh, dù sao cũng là con trai, nhìn thấy Phong khủng khiếp vậy, cũng thấy xấu hổ phần nào.

- Cha tôi. - Cô đáp cụt lủn. Phần vì căng thẳng, phần cũng vì không muốn tiếp truyện với người lạ. Nhưng trong một vài giây quay lại nhìn anh, cô lại không thể giấu nổi tò mò - Còn anh...Sao anh giữ thăng bằng tốt vậy được?

- Trường tập kỹ... nhưng mọi chuyện không suôn sẻ lắm. - Anh vừa nói vừa cười. Có vẻ như nó gợi anh nhớ tới câu chuyện gì đó hài hước.

Rồi mọi thứ lại rơi vào im lặng. An Phong mặt toát mồ hôi. Dường như việc giết mấy con Thoái Hóa kia còn dễ dàng hơn đi thăng bằng trên cái rào sắt này. Càng đi, cô càng thấy nhiều người bị tấn công: cũng đã tầm năm, sáu cái thân người nằm đất với đầy máu. Vài kẻ trong đó vẫn còn ngoi ngóp, nhưng chắc chắn cũng chẳng sống nổi qua hôm nay. Song điều đó không có nghĩa rằng bọn Thoái Hóa chiếm thế thượng phong.

Ở mê cung phía bên kia, đám tù đã nhanh chóng lấy được vũ khí. Cũng như An Phong, chúng lao vào những con thú mãnh liệt hết sức. Tuy rằng nhiều người bị cắn nhưng cái gì đông hơn cũng có lợi thế của nó. Thoái Hóa nhìn thấy đám đông tay ai cũng cầm vật sắc lẹm, cũng thấy sợ mà lui về đường cũ. Dần dần, chúng dồn lại ra giữa sân chính, bị bao vây bởi nhóm người.

Vài tiếng rú vang lên rồi im bặt, tiếp đến là âm thanh hò reo của nhóm người. Đúng. Ở đẳng ấy, 5 con Thoái Hóa đã bị giết chết bởi hơn bốn chục con người. Mê cung bên này, An Phong cũng đã giết được 3 con, Chỉ còn hai con vẫn đang bám theo cô ngay bên dưới.

- Cũng nhanh đấy chứ...- Viên sĩ quan nhìn cảnh tượng ấy mà cười lớn - Để thưởng cho bọn mày, tao sẽ cho bọn mày biết một điều rất quan trọng

đây. Năm mươi người bọn mày là hai mươi lăm cặp số. Và chúng mày biết rồi đấy...chúng mày có thể tạo đồng minh.

Hội tù vetch tai lên nghe, Có lẽ chúng đã nghĩ trò chơi kết thúc rồi cho tới khi lướt mắt thấy tình cảnh của An Phong và anh con trai trưởng Tạt Kĩ kia.

- Ê...Có cần giúp không, cô gái? - Một thằng mặt vuông với chiếc mũi khoằm vừa nói lại vừa ra vẻ cợt nhả An Phong. - Nói cho tao cái số xem có phải số tao thích không để đây vào giúp nào!

Bên An Phong còn chưa có động tĩnh gì, đã có người hỏi thằng kia:

- Thế mày số bao nhiêu?

- 2153. - Thằng mặt vuông quên luôn chuyện giúp đỡ, tươi cười quay lại phía đám người. - Mày thì sao?

- 2153. - Lần này người đáp là một ả con gái cao lêu nghêu với tóc tém xoắn xù. Nó chẳng nói gì thêm, chỉ vung mạnh cái que sắt nhọn trong tay, xuyên ngay yết hầu tên mũi khoằm tốt bụng.

Đám tù tõe cả ra, do bất ngờ kinh hãi hoặc cũng chỉ bởi muốn hòa đồng. Những đôi mắt lạnh...đôi mắt của Kowaski, đôi mắt của An phong nữa...sao chúng thật quen thuộc.

- Nào... Hãy thành thật nói cho nhau nghe về cặp số của mình đi.- Ả vừa nói, vừa cười khúc khích - Nói sớm thì xong sớm, đằng nào chẳng phải việc cần làm.

Trong thoáng chốc nhìn thấy cảnh đấy, An Phong bất giác cau mày. Cô không thích giết choc, cô chỉ buộc phải làm vậy khi tình thế yêu cầu. Nhưng ả kia thì khác: ả không hề chớp mắt khi xuyên cái gậy sắt kia qua cổ gã mũi khoằm, thậm chí còn tỏ ra thích thú. Phong biết những kẻ cùng số

với nhau rồi sẽ phải đối đầu, nhưng đâu có thể giết một người khi họ còn chưa sẵn sàng đón nhận cái chết? Cô nhớ tới họng súng của Toàn nổ và Phương đổ lên người cô, bất giác thấy lòng hơi xáo động. Giờ thì Phong chẳng biết được trong cái lồng này, ai là thú, ai là người.

- Ta phải giết chúng trước khi họ chuyển sang giết lẫn nhau. - Anh nói. - Tôi không nghĩ khả năng mình có thể.

An Phong nắm chắc vũ khí, máu cô hơi sôi lên, gật đầu. Cô nhảy xuống, xuyên thẳng lưỡi dao ngay ót của cả hai con. Chúng chẳng kịp giãy mà chết ngay lập tức. Trò chơi kết thúc, nhưng ả đã nhìn thấy cô lúc đó. Cả hai khác số, cả hai đều im lặng, nhưng ai cũng biết, một lời tuyên chiến đã bắt đầu.

ps: để tưởng tượng rõ hơn về việc An Phong và anh chàng tạp kỹ có thể đi trên hàng rào thép gai thì đây là ví dụ.

và thay vì ô lưới thường thì là móc như thế này

và chap tiếp các bạn sẽ biết tên anh ấy :)

NHỮNG KẺ BẢN NĂNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 4: Lời thú tội

"Rất ít trong chúng ta thực sự như những gì ta tưởng"

"Very few of us are what we seem"

Agatha Christie

Quản giáo mở cửa chuồng. Chẳng ai muốn ở trong đó lâu hơn nữa. Bọn tù ủa ra khỏi lưới sắt như vừa chạy từ cũi chết trở về. Chỉ có An Phong và anh, hai người vẫn bình thản.

Dường như thời khắc lâm nguy thì người ta sẽ dễ tụm lại thành nhóm. Bốn chục kẻ kia, dù có đứng bên cạnh một đứa vừa giết người không chớp mắt, vẫn co thành cụm, không phải vì chúng dựa dẫm vào nhau, mà chỉ là vì chúng đã bất đắc dĩ tạo nên một liên minh quá mạnh dù biết sẽ có ngày phải diệt lẫn nhau.

Toán tù vừa ra, năm chục con người khác lại bị tống vào cái chuồng. Giờ đây những kẻ sống sót qua trận chiến đầu tiên, tuyệt nhiên biến thành khán giả. Chúng đứng ngoài rào, không ai quản thúc, ngang hàng với viên sĩ quan và cả Kowaski, nhưng trật tự vẫn được giữ nguyên vì chẳng đứa nào muốn thời gian "tự do" như thế này biến mất.

An Phong đảo quanh đám người, vẫn không thấy Raven đâu. Nàng có thể ở đâu được chứ? Trại này chỉ có hai trăm tù nhân, năm mươi đã tham gia rồi, năm mươi đang đứng trước mắt cô đây, lẽ nào nàng lại còn nằm

trong một trăm người tốp cuối? Liệu nếu Raven phải trải qua bài huấn luyện kia, nàng sẽ xoay sở thế nào?

- Cô đang tìm kiếm ai đó sao? - Anh cố tỏ ra giúp đỡ - Tôi đã ở đây hai năm rồi, ngoại trừ những người mới đến, tôi đều thuộc hết tên. Nếu cần, cô có thể...

- Không cần đâu...- An Phong nén cái thở hắt, quay mặt lại nhìn anh, nở một nụ cười xã giao qua chuyện. Raven không có ở đây. - Dù sao cũng cảm ơn anh.

- Cô...giống người Châu Á. Chỉ là giống...- Anh nheo mắt bắt đầu quan sát kỹ hơn. Từ lúc bị nhốt vào cái lồng lớn, anh chẳng để ý gì ngoài đường đi. Anh cận nhẹ thôi, nhưng người bị cận thường chỉ nhìn thấy những gì họ muốn thấy, thế nên anh chẳng để ý trông cô thế nào, bởi anh cũng không chắc là cô sống sót nổi. Thế mà ai ngờ đấy!

An Phong không nói gì, chỉ dướn mày đợi anh nói nốt. Nhưng thay vì tiếp tục bài miêu tả, anh hỏi:

- Tên cô là gì?

- An Phong, 17. Việt Nam. - Cô miễn cưỡng đưa ra cái bắt tay. Cô không muốn quen thêm ai nữa, nhưng dù sao thì anh ta cũng đã giúp cô sống sót. - Còn anh?

- Xin chào, đúng chứ? - Anh hơi nheo mày, nói hai chữ đó bằng giọng lơ lớ của người ngoại quốc, khiến An Phong cũng tới bất ngờ.- Christopher, 16.

- Vậy cậu biết tiếng Việt? - An Phong bỗng như sức nhớ ra điều gì. Cô thở dài thườn thượt: giọng nói của Tony cũng thế. Chẳng biết cậu ở đâu, liệu có phải trải qua thử thách như vừa rồi. Nghĩ là vậy, nhưng An Phong chẳng để suy nghĩ ấy xao nhãng cuộc nói chuyện.

- Nhưng chị cũng có thể gọi em là Topher thay vì Christ.

- Cậu không giống một đứa mới 16. - Phong nheo mày - Cậu trông như một người trưởng thành.

- Hai năm...trong này thực sự rất dài. Một đứa 16 trong tù sẽ rất khác so với một đứa cùng bằng tuổi nó bị nhốt trong trường. Trường học chẳng dạy được cái gì cả, nhưng mà tù thì có. - Topher vừa nói vừa tiếp tục theo dõi cuộc đuổi bắt trong lồng.

An Phong bật cười, trước câu nói châm biếm rõ ràng cô đã nghĩ đến từ rất lâu rồi. Nhưng giờ khi nghe anh nói, cô mới nhận ra là mình đã từng nghĩ đến nó. Ngày trước học lực của cô không phải suất sắc, nhưng đủ gọi là ổn. Cô chẳng học hành nhiều cũng ổn. Và vào đây, vào ARK49 này, nếu cô không cố hết sức, chắc chắn cô sẽ chết.

Trường học hay nhà tù này, sống trong cái nào cô cảm thấy có giá hơn?

- Thế... cậu làm gì mà phải vào đây? - An Phong hỏi. Cô luôn tò mò về tội lỗi của kẻ khác, như muốn cố gắng chứng minh cho bản thân thấy cách cô giết người không phải là dã man nhất, để cô không phải gặp ác mộng hàng đêm. Nhưng cả Raven hay anh, đều từ chối trả lời nó:

- Chị biết mà...Chỉ có những chuyện khủng khiếp mới khiến người ta phải vào đây. - Topher liếc xuống nhìn cô. Anh cao hơn cô cả một cái đầu.

- Khủng khiếp tới mức nào?

- Vậy chị thử định nghĩa nó xem, thế nào là khủng khiếp? - Anh vừa nói, vừa kéo lùi cô xa khỏi hàng rào lưới nơi mà bọn Thoái Hóa đang gầm gừ nhìn ra ngoài.

An Phong nghiêng hàm. Cô cảm thấy mình cần phải tự vệ trước câu hỏi ấy, dù anh thực tế chẳng làm gì cô cả. Cô đã giết Toàn với hai con dao cầm

giữa miệng hăn. Đó có phải là khủng khiếp không? Tại sao khi ấy cô lại giết hăn, điều gì khi đó đã khiến cô muốn giết hăn? Có phải đơn thuần vì hăn tấn công cô?

- Giết người thân. Giết đi người thân là điều khủng khiếp nhất. - Phong đáp. Cô nghĩ thế nhưng cô cảm thấy nó giống một cái lá chắn để cô khỏi dẫn vật hơn.

- Thế thì hăn chị rất yêu gia đình mình - Topher giờ ngồi xuống nền đất, vòng chân ngồi. Đôi mắt anh vẫn dán vào cuộc đối đầu cam go trước mắt khi một kẻ tù thay vì đánh bọn Thoái Hóa mà lại dùng vũ khí phá rào chui ra. - Vậy, ví dụ vẫn là người đó, thay vì giết cha mẹ mình, lại đi giết cha mẹ kẻ khác thì sao?

An Phong im lặng. Rồi cô cũng ngồi xuống. Cô không trả lời câu hỏi của anh. Nhưng cô cũng ghê tởm, chỉ là cô không muốn mừng tượng đến cái cảnh có ai đó sẽ làm thế với mẹ mình.

- Em không biết chuyện gì đã xảy ra bên ngoài bức tường ấy. Nghe nói người bắt đầu ăn thịt nhau, vui nhỉ. - Topher dướn mày quay sang Phong. Anh biết cô tỏ ra khó gần, nhưng nếu cô không có thiện cảm với anh, cô đã đi ra chỗ khác thay vì ngồi xuống bên cạnh. - Nếu tự ăn chính mình, liệu có biến thành Người Tiến Hóa không?

- Hoặc thành Thoái Hóa. - Phong thờ dài nhìn người ta quây lũ thú ấy lại rồi giết hết. Dù bất cứ hoàn cảnh nào, hay với ai, cô luôn muốn mọi thứ diễn ra công bằng.

Tối. Viên sĩ quan hơi cau mày với Kowaski.

- Thưa ngài, đáng lẽ ra trên gờ rào cũng phải mắc dây thép gai chứ. Nếu với các trò khác, thằng đó vẫn tiếp tục đi trên rào thì chẳng phải nó quá

nhân sao?

- Ý anh là Christopher phải chết thì anh mới thấy ổn đúng không?

- Không nhưng... Ngài có vẻ, có phải đang nhân nhượng hẳn không?

- Không. - Kowaski đáp. Y bỗng dừng không giữ nổi vẻ lạnh lùng như mọi khi - Tôi chẳng nhân nhượng ai hết, kể cả anh là người gần tôi nhất.

Viên sĩ quan đã ở bên cạnh Kowaski hơn 6 tháng nay, dù thế vẫn không quen được với những thói quen kì lạ của y. Cứ một tuần một lần, y dành cả đêm trong trại biệt giam, ngồi trong đó ngắm các tù nhân, hay làm gì đó ai biết. Y không ăn chung với các quản giáo, y có một nhà tắm riêng. Dù trời nóng hay lạnh, Kowaski đều mặc quân phục đầy đủ, tóc tai chải chuốt gọn gàng và có một đôi lông mày đẹp. Y chỉ muốn ở một mình, hay chí ít người ta biết, rằng dù y rất đẹp, chẳng ai dám ở cùng với một người đàn ông lạnh như băng.

Viên sĩ quan biết Kowaski chẳng bao giờ nói nhiều về bản thân y không có nghĩa là y không có bí mật. Thực chất làm tay sai cho Kowaski, viên sĩ quan cũng chẳng sung sướng gì, thế nên bỗng một ngày cấp trên của Kowaski đến kiểm tra ARK49 và thế là điểm yếu của Kowaski bị lộ ra.

- Thưa ngài. Tôi sẽ báo cáo việc này với Ngài James. Tôi cần phải thông báo với ngài ấy rằng ý tưởng đã bị thay đổi.

- Tùy anh. - Kowaski nhả mày. Y ghét lão James ấy. - Cứ làm những gì anh muốn.

Viên sĩ quan rời khỏi căn phòng của Kowaski. Y trút hết mọi bức tức vào tiếng thở dài, cố gắng lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày. "Chẳng lẽ mày thực sự muốn chết hay sao?" - Y thầm nghĩ. Kowaski rút trong gầm tủ một chai vodka, đổ vào cốc rồi nốc hết. Đoạn, y đứng dậy, khoác áo và cũng ra khỏi phòng. Y lại đến khu biệt giam.

Cả ngày Phong không thấy Raven. Đến tối bị bật mắt rồi điệu về phòng giam, đã thấy nàng ở phòng bên cạnh.

- Thế nào...- Nàng lo lắng hỏi

- Trầy một tí da, nhưng vẫn sống. - Phong dí sát mặt vào ô trống chữ nhật dù là không thể thấy Raven nhưng ở đó thì giọng cô nghe to hơn - Đợt một chết gần chục người. Đợt hai ít hơn, tầm 5, 6 gì đấy. Những người hôm nay bị thả vào chuồng đều là những người có chung số. Có nhiều đứa quái thai lắm, nhưng yên tâm, cậu sẽ không phải gặp chúng đâu.

Raven thở dài. Sao mà yên tâm được khi nàng vẫn phải tham gia một thử thách khác. Hôm nay, trong lúc nó diễn ra, Kowaski đã gặp nàng và nàng đã phải luyện thuyên cả tỷ thứ nàng tự nghĩ ra về An Phong cho y nghe để chứng minh là bản thân hữu dụng. Giờ thì nàng đã quên hết cả rồi, chỉ sợ mai y phát hiện nàng nói dối thì hết đường mà sống. Nàng nói với An Phong vài chuyện linh tinh nữa rồi thiếp đi ngủ lúc nà không hay.

Đêm.

Cộc...cộc...cộc...- Tiếng gõ vào tường từ phía bên kia.

An Phong im lặng, đợi chuỗi tiếng động kêu lên lần hai rồi mới tiến đến. Là từ phòng của Quái vật.

- Anh muốn gì?

Phong vừa nói, tấm nệm của cô đã hơi lung lay. Cô ngồi xuống, kéo tấm nệm xịch hẳn ra thì thấy ngay tường phần sát đất hổng một lỗ. Một cái lỗ ngẫu nhiên vừa lọt một quyển sách cỡ dày. Anh ta thò tay qua, ngửa bàn tay lên giống như xin xỏ.

-Quyển Kinh Thánh.

Ít anh sáng, nhưng Phong nhìn rất rõ bàn tay ấy. Nó bị thương, những vết đâm đã khô máu, không quá sâu nhưng còn rất mới. Có phải anh ta cũng đã tham gia thử thách hôm nay, sao cô không có linh cảm gì hết. Và nếu tham gia, anh ta là ai, tại sao lại có thể bị thương như vậy?

An Phong nhìn xuống tay mình. Cô cầm vũ khí, ai cũng cầm vũ khí như vậy thì không thể bị thương ở lòng bàn tay. Ngoại trừ một người, một người duy nhất - kẻ đã nắm vào những sợi thép gai để đi trên dây hàng rào.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 4: Những lời thú tội (2)

- Christopher? - Phong chậm rãi hỏi, một sự nghi hoặc lộ rõ. Cô chưa từng nghĩ anh chính là kẻ tù ngồi kế phòng mình, kể cả khi anh rõ ràng đã nói với cô rằng anh 16 và ở nơi này được hai năm rồi.

Phía bên kia bức tường im lặng. Bàn tay kia cũng rụt vào. Mất một lúc như để nhận ra giọng nói của Phong, anh mới đáp.

- Ủ. Chị đưa em quyển Kinh Thánh ấy được không?

Giọng nói Topher có vẻ hăng hực, nhưng ngay thời khắc ấy, An Phong không thể nhận ra. Cô chậm ngồi xuống bên cạnh cái lỗ hổng trên tường nhưng tay vẫn ôm chặt vật trao đổi. Cô không đưa nó cho anh.

- Chẳng lẽ...cậu...

Phong bỏ lửng câu nói. Hóa ra người vừa cứu sống cô ban sáng lại chính là kẻ thủ ác đã giết chết cả một gia đình người Nga, lột da và pha thịt họ. Cô sao có thể ngờ, thế nên cô sửng sốt, gáy rờn lạnh.

- Và giờ chị đang nghĩ em là một con quái vật đúng không? - Anh nói. Anh cũng không ngờ người phòng ngay cạnh là cô gái mới quen ban sáng. Anh đã nghĩ nếu chỉ là một thằng tù thường như mọi khi, nó sẽ đưa anh quyển sách này ngay tức khắc. Nhưng lần này thì khác.

An Phong không đáp. Cô nhớ lại câu hỏi ban sáng của anh: thế nào là điều khủng khiếp nhất? Và giờ cô đã có lời giải rồi ấy thôi. Nhưng một kẻ như Topher, loại người có thể dă man tới vậy, lại cần quyển Kinh Thánh làm gì kia chứ?

- Được rồi, Phong. Em không quan tâm chị nghĩ thế nào, chị có muốn lấy lại cái này không? - Anh đẩy qua khe hở một vật sắc lẹm, bắt lấy chút sáng của trời đêm. Phong vừa trông thấy đã chụp lấy nhưng hụt mất vì anh đã kịp kéo lại ngay tức khắc.

Là con dao găm với dây dù cuốn quanh cán. Sáng nay kể cả lúc thử thách đã kết thúc, Phong vẫn giấu nó dưới cổ tay áo, cô buộc chặt dây dù là đẳng khác, thế mà tụt ra lúc nào không hay. Hoặc không phải do bị tụt, mà nó bị người khác lấy cũng nên.

- Chị đưa cho em quyển Kinh Thánh, em trả chị cả đôi. - Topher nói thế như quyển sách đó quan trọng với anh lắm. Nhưng anh cũng cau mày, khó chịu vì tình thế này. Hai năm rồi, ở đây, lần đầu tiên anh có thể tiếp xúc với một cô gái và có ai ngờ, cuộc gặp gỡ lại biến thành cuộc trao đổi thế này.

- Được rồi. - An Phong đáp, nhưng trong trí nhớ cô thì sự hàm ơn giữa cái tích tắc anh cứu cô khỏi đám Thoái Hóa đã biến mất, chỉ còn lại thực tế là bà vai bị lực tác động mạnh đã bắt đầu đau mỗi.

Phong còn chưa kịp đặt quyển sách xuống, đã thấy đôi dao của mình được đẩy qua khe hở. Có vẻ như anh cũng chẳng cần dùng dao để làm gì.

Cô vừa sờ vào được vũ khí yêu thích của mình thì tiếng kim loại xít vào nhau vang lên. Âm thanh phát ra từ phía cửa chính. Ai đó đang mở cửa khu biệt giam, giữa đêm khuya thế này.

- Đợi tẹo nữa..- Topher nói vội, đoạn lấy thứ gì đó kéo sang, lấp luôn chỗ hổng. Phong kê nệm sát vào, vờ nằm im ngủ như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Cô cài đôi dao dưới nệm, nhưng tay vẫn nắm chắc sợi dây dù chưa kịp cuốn gọn vào cán dao. Có hàng trăm con dao y hệt thế này ngoài kia, nhưng cô luôn biết đâu là con dao của mình, đâu là món quà sinh nhật thứ 17 của cô. Và món quà Anthony tặng cô đang ở đây, quả là điều kì diệu.

Kowaski đóng chặt cửa khu biệt giam rồi khóa trái từ bên trong. Y đi hơi vội, nhưng những bước chân ấy rất nhẹ, tựa như y sợ rằng các tù nhân sẽ thức giấc vào giờ này. Y không dừng lại bên phòng của An Phong và Raven- hai gương mặt đáng chú ý của y nữa mà đi thẳng xuống cuối, lướt như một cái bóng dọc hành lang.

Kowaski dừng lại trước buồng giam cuối của Topher, y mở khóa, bước vào.

Buồng giam ấy rất đặc biệt. Có hai lớp cửa: Lớp cửa sắt bao ngoài và một cửa mút nệm dày cách âm bên trong. Kowaski mở cửa nhanh gọn, như thể hẳn đã ra vào cánh cửa ấy quen thuộc lắm rồi.

- Alex! - Topher giật mình, ngồi sát vào bên trong tấm nệm của anh, để chừa cho Kowaski một chỗ trống.

Y không nói gì, chỉ ngồi xuống bên cạnh anh, duỗi thẳng chân ra và thoải mái dựa lưng vào phần tường xi măng.

- Chú mày không bị bọn nó cắn đấy chứ?

- Không. Em đi trên rào mà. - Topher cười. Có lẽ trong hai năm ở tù, điều duy nhất khiến anh nở nụ cười là những chuyện thăm bất ngờ của Alexander Kowaski. Kowaski đối xử với anh rất khác, đó là điều người ở ARK49 ai cũng thắc mắc nhưng không bao giờ dám hỏi tại sao.

- Cũng lâu lắm mới được ra ngoài đấy nhì. Thấy thế nào, vui chứ? - Y hỏi, kéo đôi tay trầy xước của Topher ra, đoạn thò tay vào túi lôi một lọ nước sát trùng, đổ lên vết thương kia - Chú mày bị biệt giam mà thấy tội. Ngoài kia phá rào nam nữ rồi, con gái cũng dễ dãi lắm.

Topher cười thành tiếng:

- Em bị cận mà, chả thấy được ai xinh. Anh thấy ai thì hợp với em? Mà từ khi nào gái dễ dãi thành mẫu người của anh đấy, Alex?

Kowaski không ngẩng đầu lên, y lấy gạc ra cuộn chặt lấy đôi bàn tay Topher trong im lặng. Anh ngửi thấy hơi rượu mà anh thì thừa biết một người nghiêm chỉnh như Kowaski hiếm khi động vào thứ đồ uống đó.

- Hay là mẫu người nguy hiểm giống anh - Topher nói tiếp, bất giác nhớ về ả tóc xù ban chiều mà ớn lạnh.

- James sẽ tới đây trong 2 ngày nữa. - Kowaski cười chua chát sau một khoảng im lặng rõ dài. - Nhưng anh nghĩ mọi thứ sẽ ổn thôi, mà không phải lo đâu, chỉ cần mày ở trên hàng rào thì sẽ chẳng làm sao hết.

- Lão đến vì cái rào đó ư ?

- Ủ - Y đáp.

- Alex... Dựng cái rào thép gai lên đi. Em cứ chạy mãi trên rào và người ta cứ chết bên dưới thì bất công lắm. Chẳng nhẽ anh nghĩ em cứ phải dựa hơi của anh thì mới sống được sao? Và em chắc chắn sẽ giết cái lão khốn đó nếu lão lại giở trò đều. - Topher hít hơi sâu, có gì bức xúc trong anh trào ra - Tại sao đủ thứ nghề tốt đẹp anh không chọn, lại chọn thành quản giáo cái nhà tù này chứ? Đây là cái mong muốn của anh sao, anh đã nghĩ gì vậy?

- Thế mày đã nghĩ cái gì lúc tự thú để vào đây? - Kowaski có vẻ cũng mất bình tĩnh trước thái độ thay đổi đột ngột của Topher, y đứng bật dậy cố nén cơn giận vào bên trong .

- Anh biết mà, cô ấy muốn sống.

Câu nói khiến Kowaski khựng lại vài giây. Y nhả mày, hắt ra tiếng thở dài. Hơi rượu nồng khắp và chính y cũng ngửi thấy cái nồng ấy. Có lẽ y đã say rồi cũng nên. Tại sao y chọn vào làm ở cái nhà tù này? Tại sao y muốn

vào đây? Có phải trở thành một con người đáng sợ là cách mà y muốn sống?

Kowaski bước nhanh về phía cửa, trước khi anh nhìn thấy được khuôn mặt đỏ lên vì ngấm rượu của y.

- Ngủ ngon, Topher...

- Ừ. Ngủ ngon. - Anh đáp.

Tiếng cửa đóng khu biệt giam đóng lại, anh nắm tay lại thành nắm đấm mà cắn vào đó thật đau. Giá mà anh đừng có nói nhiều quá như vậy, Kowaski, như mọi khi, có lẽ sẽ ngồi với anh lâu hơn.

Topher mất một lúc im lặng suy nghĩ, rồi anh kéo nệm của mình dịch sang bên:

- Phong. Liệu chị có thể dạy em dùng vũ khí? Em không muốn tiếp tục trốn mãi trên những hàng rào.

An Phong chưa ngủ, nhưng cô cũng không đáp, chỉ đẩy quyển kinh thánh sang phía bên kia bức tường.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 4: Những lời thú tội (3)

Sáng. An Phong không bị đánh thức bởi thứ vòi phun nước kia nữa. Cô có một ngày nghỉ sau thử thách ngày hôm qua. Nhưng đối với những ai chưa tham gia trận tàn sát man rợ kia, thì hôm nay đến lượt họ. Raven nằm trong số đó.

Dù không phải hoạt động nặng nhọc nhiều, song chế độ ăn và ánh sáng khu biệt giam khiến Raven ngủ chẳng biết tối ngày. Điều khiến nàng có thể thức dậy vào sáng ngày hôm ấy là cái búng tai của Kowaski. Y lách cách mở cửa buồng vào lúc nào mà nàng chẳng hay.

- Đến lượt cô rồi đấy. - y nói rồi đích thân xốc cái thân ẻo lả của nàng khỏi khu biệt giam.

Raven ngái ngủ nhưng nàng biết chuyện gì đang xảy ra.

Lần này, tù nhân không tập trung ở ngoài sân nữa mà trong một cái phòng giống như phòng tra khảo. Song căn phòng này rộng, cũng có cửa kính nhìn một chiều nhưng chỗ chứa thì đủ cho năm chục người. Có đủ năm mươi cái ghế sắp đầy căn phòng, đều hướng thẳng về ô cửa kính.

Raven vừa vào, căn phòng đã chật ních. Nàng đành ngồi tạm vào chiếc ghế trong góc phòng, ngay kế bên chỗ Kowaski đứng: chỗ ngồi đáng sợ mà mọi tù nhân đều né tránh. Khi mọi thứ vừa ổn định, đèn trong căn phòng tắt phụt, chỉ có ánh sáng từ bên kia tấm kính một chiều hắt sang. Căn phòng bỗng nhiên trở thành một cái rạp chiếu bóng mà tấm kính chính là màn chiếu bắt chú ý của mọi người trong căn phòng.

Có một căn phòng khác đằng sau tấm kính kia, cũng có năm mươi tù nhân khác nhưng họ đang ở phía có ánh sáng. Vì tấm kính chắn giữa hai căn phòng là kính một chiều nên ở bên sáng hơn, họ không thể nhìn về phía tối.

- Hôm qua, bài tập luyện đầu tiên đã chọn ra 86 người sống sót, nói một cách dễ hiểu hơn thì, cứ 50 người lại có bảy người phải chết. Tao luôn muốn mọi thứ công bằng nhưng thành thực mà nói, hôm qua là một bài luyện tập khó khăn hơn hẳn so với hôm nay. Nhưng để rõ ràng, tao sẽ tuyên bố luôn: Sau ngày hôm nay, việc tự trị sẽ bắt đầu, bọn mày có thể nhặt con dao dưới đất lên để cùng sinh tồn, hoặc là giết lẫn nhau. - Kowaski nói vọng cho cả phòng. Ở phía bên kia bức tường cách âm, viên sĩ quan cũng đang cất lời cho những người ngồi trong ánh sáng - Còn bây giờ, để cân bằng với nhóm một trăm người hôm qua, mỗi phòng này phải tự bàn với nhau để loại ra bảy người. Bảy người đó sẽ phải đọc to số của mình cho phòng bên kia. Và những người đang ngồi với nhau làm ơn đừng manh động, vì chẳng ai trong bọn mày trùng số nhau đâu.

Đèn trong phòng vẫn chưa bật lên, chắc hẳn phía bên sĩ quan sẽ là lượt bắt đầu trước. Nhưng bởi kính cách âm khiến Raven chẳng nghe thấy gì nên nàng chỉ chú ý tới nét mặt phía đối mà thôi.

Một số tỏ ra chẳng quan tâm, ánh mắt có phần vô cảm, như thế, nếu số của chúng bị nêu ra, chúng sẵn sàng đón nhận cuộc đấu sinh tử như một món quà. Một số có vẻ lo lắng, số khác nhìn quanh cầu viện giống đã có đồng minh cùng phòng. Nhưng như thường lệ, Raven vẫn lo cho bản thân nhiều hơn là những chuyện bao đồng xung quanh.

Lần thử thách này không có ai chết ngay, nhưng không có nghĩa là sẽ không có người chết. Nó thậm chí còn hiểm độc hơn cái chuồng toàn Thoái Hóa kia rất nhiều. Ở trong đây, giữa hai căn phòng là tấm kính một chiều; tức là, nếu Raven bị lộ số, đối thủ ở phòng bên của nàng sẽ biết nhưng nàng

thì không thể biết hẳn là ai. Bị lộ thì tức khắc có khả năng cao là bị giết, với những người như nàng thì chắc chắn là cầm sẵn cái chết trong tay rồi.

Họ phân chia, cãi nhau một hồi, rồi dù thế nào thì việc tuyển chọn cũng kết thúc. Nhưng rõ ràng nếu đây là cuộc tuyển chọn xem ai là người xứng đáng sống sót thì nó không thể diễn ra nhanh như thế.

Họ viết số của mình lên giấy rồi áp gần sát vào mặt kính. Trong căn phòng tối, tầm nhìn thiếu ánh sáng, nhưng ai muốn, cố gắng đều thấy được những con số. Không có số của Raven. Nàng vừa muốn thở dài mà lại vừa không: Nếu đối thủ của nàng không nằm trong số này thì sẽ ở chỗ còn lại kia, nếu nàng lại là một trong số bảy người bị chọn thì sao? Không, Raven đủ thông minh để thoát khỏi tầm ngắm.

- Bọn mày bắt đầu đi. - Kowaski bật công tắc điện. Tấm kính tức khắc biến thành một cái gương lớn phản chiếu rõ vẻ bất an của Raven.

- Xem nào...Những ai ở hội Con Lửng thì bước sang bên này với tao. - Một gã thanh niên cao lớn người Á nói. Mắt hắn một mí và xương gò má dô ra, có vẻ như hắn là người Hàn Quốc.

"Hội Con Lửng?" Raven nheo mày khó hiểu. Có phải cái này đã được bọn tù lập ra khi Raven còn đang bị nhốt trong khu biệt giam? Sao bao nhiêu tên hay không đặt lại đặt là con lửng?

Trong khi Raven còn đang tùm tùm cười bởi cái tên khó hiểu, hơn một chục người đã bước dạt sang góc căn phòng, tiến gần tới tên người Hàn Quốc.

- Đây, lập liên minh rồi thì cũng đâu bảo vệ nhau mãi được? Đến lúc tiếp xúc thực địa mà lâm nguy thì có đứng được bên nhau thế này không? Theo tao đứa nào yếu nhất thì nên loại ra, đằng nào mà chẳng chết, cho nó chết trước không phải tốt sao?

- Nói như mày thì mục đích của trò này là gì? Có ai ngu đâu mà tự nhận mình là kẻ yếu nhất? -Tên người Hàn phản bác.

- Vậy hãy nói về nguyên nhân tại sao bọn mày phải vào đây đi - Kẻ vừa nêu ý kiến mỉm cười đầy tự tin.- Tao là Klose, tao đã treo cổ hai gã khách trọ không trả tiền nhà tao. Tao nghĩ đáng lẽ tao cũng thuộc một trong những "kẻ được chọn" đấy, nhưng chắc là tao vào đây sớm quá, không được chơi thử trò chơi. Và tin tao đi, tao là một cái máy phát hiện nói dối.

Raven cau mày, mọi thứ đang có vẻ không được ổn lắm.

- Được! - Tên người Hàn tỏ ra đồng thuận, dường như gã cũng đang nghĩ tới việc làm thế nào để bảo toàn một cái liên minh hãn mới lập mà người trong đó mạnh yếu thế nào còn chưa rõ - Đây cũng có thể là cách làm quen hay. Gọi tao là Yoon. Tao trong đoàn khủng bố đánh sập trạm năng lượng vũ trụ ba năm trước.

- Thì...Độ nguy hiểm mày ở đâu? Mày cài máy à, hay là người ẩn kíp nổ?
- Vài đồng đảng hội Con Lửng hoài nghi, nhất là sau khi chính Yoon vừa bác bỏ khả năng sống sót hoàn toàn của bọn nó

- Mày không thấy sao - Yoon vừa nói vừa kéo ống quần quét đất lên, lộ ra một bàn chân giả bằng sắt bắt đầu hơi rỉ sét. - Chiến tích của tao đấy.

- Ở...Nó bị tật ở chân kia, thế thì nó rõ ràng yếu hơn người thường rồi...- Hội Con Lửng bắt đầu hòa vào nhau phản lại người sáng lập.

Cái phòng trở nên náo loạn. Người xông xáo hết cả lên.

- TRẬT TỰ!!!- Klose hét lên, cái giọng thuốc lá kệt họng của hãn giống như của người bốn mươi dù hãn cũng chỉ tầm hai mươi tuổi đổ xuống. - Để việc biểu quyết lại sau. Mọi người tiếp tục đi.

Được hưởng ứng từ mọi phía, Klose nghiêm nhiên trở thành người quản trò của trò chơi nói thật. Hẳn có phát hiện được người khác nói dối hay không, chẳng ai biết, nhưng người tat hay nhau tự thú tội của mình trước hẳn thế như hẳn có thể ân xá cho từng ấy con người. Tội họ nặng, họ mới phải vào đây, ngoại trừ những người đến từ trò chơi "Truth or Dare"

- Tôi đến từ trò Truth or Dare. - Một thằng nhóc mới độ mười bốn, mười lăm nói với Klose như thế.

- Quay sau lưng mày ra đây - Klose kéo cổ thằng nhóc lại gần, đôi mắt trở màu xanh lá của hẳn xăm xoi gáy thằng nhóc rồi bất chợt đẩy nó ra - Mày nói láo...Mày không tới từ Truth or Dare

- Tôi...tôi nói thật ...- Thằng bé lắp bắp - Tôi thề có chúa...tôi là người sống sót cuối cùng sau trò đó.

- Vậy sao mày không có vết xăm ba gạch sau gáy...- Klose nhúu mày, đoạn nhớ ra điều gì, hẳn bật cười ha hả - Đúng rồi...mày không thể có dấu vết của việc xóa trí nhớ, vì mày không phải "kẻ được chọn", mày chỉ là đứa ăn may thôi.

Câu nói đó của Klose khiến Raven lạnh sống lưng. Nàng biết nàng không phải kẻ được chọn, ngay từ đầu nàng đã nghĩ thế, kể cả lúc biết mình là người sống sót duy nhất. Song có hy vọng viễn vông nào đó khiến nàng bất giác rời tay sau gáy, điều này làm Klose chú ý

- Này em kia, vị trí đặc địa vậy hẳn cũng là người có máu mặt?

Nàng bất chợt nhận ra này giờ vẫn đang ngồi cạnh Kowaski và câu hỏi bất chợt của Klose khiến nàng hơi mất bình tĩnh chút xíu.

- Tôi là Raven... - Nàng nói, giọng nói như muốn đổ mồ hôi - Tôi...tôi đã giết người.

Cả căn phòng ồ lên tiếng cười. Tại sao lại cười? Đơn giản thôi, ngay cả bản thân Raven cũng biết nàng đang quá lung túng: đây là nhà tù của tử tù - ai vào đây mà chả là do giết người? Nàng đang nghĩ cái gì vậy?

Raven định thần ngay tức khắc, thay vì diễn giải cách nàng giết người, nàng đứng bật dậy;

- Việc anh bắt mọi người xưng tội danh chẳng có nghĩ lí gì cả. Một người bắt vì tội lãng xẹt cũng có thể gây nguy hiểm hơn cả một gã biết treo cổ người khác. Hơn nữa, các anh ở đây không phải để giết người, mà là để bảo vệ người khỏi những con Tiến Hóa ngoài kia. Anh nghĩ có thể giết chúng bằng cách treo cổ chúng lên? - Raven nói với giọng đe dọa. Nàng biết nàng đang đứng bên Kowaski, đó là lợi thế lớn. Dù thế, Raven vẫn giấu cánh tay đau sau lưng, tránh rơi vào tình huống bị phản thù như Yoon. - Để giết được đám Tiến Hóa ngoài kia, không phải những kỹ năng cá nhân, mà là của tập thể. Cần sức mạnh của số đông. Thử thách này không chỉ khiến những người cùng số đối đầu nhau, mà ngay những người khác số như mọi người trong phòng này đang trở nên thù ghét lẫn nhau. Chúng ta không cần phải đùn đẩy rồi chọn kẻ yếu lên như vậy, bài kiểm tra cuối cùng sẽ làm điều đó.

- Vậy theo em gái, giờ nên làm gì? - Klose dướn mày khinh khỉnh, song trong thái độ hằn vằn tồn tại một sự hứng thú nhất định.

- Hãy đưa mọi thứ trở về trạng thái cân bằng, không có ai lợi thế hay ít lợi hơn - Raven quả quyết - Những người vừa thấy số của mình ở phòng bên kia hãy tự nguyện bước lên đi. Bạn biết đối thủ là ai, đối thủ cũng nên biết bạn là ai, cả hai sẽ cùng đề phòng lẫn nhau, chứ không phải đâm sau lưng nhau để sống sót. Còn nếu không có gan làm thế, hay thực sự sợ những kẻ kia thì Kowaski chắc chắn biết trình độ của bạn đến đâu rồi.

Kowaski nghe thấy tên mình, bất giác nhìn về phía Raven. Y nhếch mép cười một cái. Thật ra y cũng không quan tâm đến tính đoàn kết hay mất

công đi đánh giá lũ tù này làm gì. Nhưng giờ chẳng lẽ y sẽ bật đứng dậy và nói "Tao không quan tâm trình độ bọn mày đâu, mục đích của tao chỉ để bọn mày giết lẫn nhau"? Y cười vì Raven, nàng ta đang dần trở thành chủ cái căn phòng này, rồi lại còn lợi dụng được y nữa. Có lẽ Raven không phải một kẻ nguy hiểm, nhưng suy nghĩ của nàng thì có. Đó mới thực sự là người mà kẻ khác cần đề phòng.

NHỮNG KẺ BẢN NĂNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 4: Những lời thú tội (4)

| có nội dung nhạy cảm, cân nhắc trước khi đọc|

Klose gật đầu với quyết định của Raven, song không phải ai trong năm mươi tù nhân cũng có thể dễ dàng bỏ đi lợi thế của mình vì cái là lẽ công bằng. Nhưng bảy người bí ẩn vẫn đang lẫn trong đám đông, hẳn là lo sợ chứ: bởi có thể tù nhân không biết số của nhau, nhưng Kowaski - y quản lý nhà tù này, đương nhiên y biết hết. Raven đã kêu gọi vậy mà không tiến lên, có khác nào nói cho Kowaski biết rằng bản thân là kẻ hèn nhát? Vậy nên sau vài phút im lặng, lần lượt từng người cũng bước ra phía trước.

Trong bảy người ấy, có một bóng dáng nhỏ nhắn khiến Raven bất giác giật mình. Nàng nhận ngay ra nó, con nhỏ bị hai mục quân giáo ức hiếp ngày hôm trước. Nàng hít một hơi sâu, có gì đó không công bằng ở đây khi trông thấy tất cả tù nhân đều cao lớn hơn nó. Trong nháy mắt, nàng lại thấy sáng kiến vừa đưa ra của mình thật sai lầm. Raven không muốn con nhỏ đó để lộ số, vì nếu lộ, chắc chắn nó sẽ chết. Nàng không bao giờ muốn một kẻ yếu phải chết.

Kowaski phát giấy bút cho từng người ghi số tù của mình vào. Họ lần lượt ghi, dù với vẻ bất đắc dĩ. Nhưng trong khoảnh khắc tưởng chừng mọi thứ sẽ phải xảy ra như vậy, Raven đột nhiên chạy tới giằng giấy và bút trên tay con bé. Nàng ghi số của mình vào.

- Cô...- Klose trợn mắt nhìn chính người đề ra luật phá vỡ nó vào phút cuối. Hẳn không phản đối, chỉ là quá bất ngờ với hành động bỗng dưng ấy.

Kowaski cau mày, nhưng y không nói gì. Việc diễn ra khiến y vô cùng thất vọng: y nghĩ nàng hẳn phải là một người thông minh xuất chúng. Nhưng không, nàng vẫn chưa thoát li được với sự mềm yếu - điều dễ dàng đẩy người ta vào chỗ chết, cũng là việc nàng vừa làm đây.

Raven đứng trước tấm kính, nàng nghe rõ được nhịp tim của mình, nước mắt rơm rớm khóe mi. Tại sao nàng lại để lộ số? Nàng cũng thật sự không hiểu, nhưng giờ đây thì nàng hối hận khủng khiếp.

Cửa phòng mở, đám tù tự khắc ủa ra ngoài. Raven vẫn đứng nguyên chỗ, bần thần không biết phải làm sao. Kowaski đứng quan sát nàng ở cửa, y chẹp miệng lắc đầu tiếc rẻ cho một người như cô.

- Kowaski...- Nàng bất giác gọi - Liệu...liệu anh có thể cho tôi đi tắm?

- Cái gì? - Y tròn mắt nhìn nàng, căng tai ra xem mình có nghe nhầm không.

- Tôi cần phải đi tắm. - Raven nói, vừa nói vừa giàn giụa nước mắt - Đã hai ngày rồi...

Kowaski nhìn nàng vụng về chần tay ngay trước đũng quần đang dần loang đỏ, vừa thấy buồn cười mà cũng vừa tội nghiệp. Y tháo dần cúc áo từ cổ, tính định cho Raven cuốn quanh người cho đỡ xấu hổ nhưng rồi lại không làm nữa. Việc gì một người như y lại phải quan tâm tới một đứa tù? Vậy nên Kowaski chỉ lạnh nhạt mà nói: "Đi theo tôi."

Y dẫn nàng vòng lách qua hai căn phòng khu tra khảo, một lối đi tắt tới khu bệnh xá - nơi yên bình của y. Có một nhà tắm cá nhân trong đây, gọn gàng, sạch sẽ và thơm tho hơn hẳn khu tắm công cộng Raven đã từng nếm trải khoảng thời gian trước đây. Giờ thì nàng không còn khóc nữa, nhưng mặt vẫn đỏ hết cả lên.

- Gạt cần sang bên phải là nước nóng. - Kowaski nói với nàng. - Đồ bẩn cứ ném vào trong sọt ở góc phòng. Đồ vệ sinh ở góc tủ phía trái

Raven gạt đầu bước vào trong, thở hắt. Giờ thì nàng đã hiểu sao tính tình hôm nay thất thường như vậy: nàng đang tới kỳ kinh nguyệt.

Nghe thấy tiếng bấm chốt cửa buồng tắm, Kowaski mới lướt tới cái tủ sắt khóa bằng ổ đồng, nơi lưu hồ sơ phạm tội của tất cả tù nhân trong ARK49 này. Y lật nhanh chóng, rút một tệp file ra, hồ sơ có ghi tên của Raven rồi lấy ghế ngồi trước cửa nhà tắm.

- Vậy...sao cô không nói họ nghe về tội trạng của mình?

Tiếng nước xối trong phòng tắm không thể chặn âm thanh câu hỏi của Kowaski, thế nên Raven không thể vờ như là không nghe thấy. Nàng đứng trước tấm gương lớn, nhìn đắm đắm vào cơ thể trần trụi đầy những vết sẹo của mình.

- Tất cả đã được ghi hết lại trong hồ sơ, anh có thể đọc lại mà.

- Không, Raven...- Y đáp, vừa nói, mắt vừa lướt lên tệp giấy y cầm trên tay - Mọi thứ ghi chép rằng cô là người thắng trò chơi đó, nhưng lời tự thú khiến cô bị bắt lại không hề liên quan tới trò chơi nên nó không được ghi lại trong hồ sơ. Tôi tò mò không hiểu cô đã khai những gì.

Raven cau mày, tháo băng cánh tay đau để rửa trước bằng nước ấm. Lần đó, sau khi tự chặt cánh tay mình, nàng đã vốn biết rồi ai cũng chết, nếu không phải là người chiến thắng trong thẻ dare cuối cùng. Linh cảm nói với nàng như thế, và nàng đã lao đi tự thú, dù không có thẻ Truth nào yêu cầu. Nàng cứ nghĩ song sắt nhà tù sẽ có thể bảo vệ nàng khỏi trò chơi, thế mà có ai ngờ chính họ là người tạo ra nó. Họ ghi nhận sự nhanh trí của nàng, cũng nhờ trí tuệ mà nàng thoát chết. Nhưng họ có ngờ đâu, những gì nàng tự thú đều là sự thật.

Raven không muốn nhắc lại chuyện đó, nhưng rồi nàng nhìn thấy hơi nước bốc lên xung quanh. Đây là nhà tắm của Kowaski, cánh tay đau của nàng cũng là do y băng bó: nàng là con quạ của y, vậy nên nàng không thể làm trái.

- Tôi...tôi đã giết mẹ mình. - Raven đưa tay rờ vào má. Nàng ghét soi gương, nàng thật giống với bà ta.

- Phải có lí do nào chứ...- Kowaski vừa nghe vừa hơi nhếch miệng cười, nhưng đôi mắt y không có chút mĩa mai, y bắt đầu thấy nàng thật thú vị hay bất chợt nhận ra một sự trùng hợp lạ kì. - Nếu cô không phiền...

Raven nhìn xuống thân dưới chân, mặt nàng ửng, bởi nước nhưng nàng cũng muốn khóc. Người ta sẽ nghĩ gì về một đứa con giết mẹ? Dù có thế nào, một sự sát hại trong cùng huyết thống vẫn là điều người ta ghê tởm, bất kể lí do. Nàng hẳn là một người bội bạc khi giết mẹ, mẹ ruột của mình và khủng khiếp hơn nàng chưa bao giờ nghĩ mình đã làm đúng.

- Cô có thể kể câu chuyện của mình, Raven. - Y nhú mày. Kowaski chưa từng tò mò về ai như thế, ngoại trừ vụ án của Christopher là điều mà y biết rõ. Nhưng với Raven thì khác - y chưa từng nghĩ rằng một người sẵn sàng hi sinh bản thân cho kẻ khác như nàng lại có thể giết người.

- Bà ấy bị một kẻ xa lạ cưỡng hiếp vào năm 15 tuổi và tôi ra đời. Bà ấy thông minh, đủ khả năng tự mình bươn trải mọi thứ với đứa con bất đắc dĩ và trở thành một họa sĩ nổi tiếng. Tất cả các bức tranh bà vẽ đều là về tôi. Bà ấy yêu tôi, nhưng không phải cách yêu của một người mẹ. - Raven hít một hơi sâu, nàng chưa bao giờ nghĩ mình có thể nói ra những điều này - Bà ấy bảo: " Hãy cởi quần áo ra nào con gái. Mẹ muốn vẽ con." Nhưng không phải lần nào bà ấy cũng vẽ. Bà ta dùng những cây cọ lớn...nhưng không dùng chúng để vẽ. Nếu tôi từ chối, bà ta sẽ trói tôi lại và đánh vào lòng bàn chân, bàn tay để người ngoài không thể nhìn thấy. Vừa đánh bà vừa khóc, có lẽ bà nhớ lại khoảnh khắc khi bị cưỡng hiếp hay nỗi đau khổ

nào khác, thế nên tôi cứ để cho bà làm thế. Tôi nghĩ vì bà cũng ám ảnh một thời nên tôi chỉ từ chối khi không thể tiếp tục thêm nữa. ...

Nàng dường như chưa bao giờ hé lộ điều bí mật cho bất kì ai, thế nên khi nàng nói, mọi cảm xúc cứ tuôn trào ra hết cả. Nàng nhớ mọi khoảnh khắc, chúng như cơn ác mộng lẫn sâu vào tâm trí nàng. Và nàng cứ kể hết cho Kowaski...

Năm Raven 12, mẹ nàng có người tình, cũng là một con đàn bà bệnh hoạn khác. Ả thấy rằng việc ăn nằm chỉ có hai người với nhau thật nhàm chán. Ả muốn nàng tham gia.

- Tôi đã nhiều lần cố nói với cảnh sát, với hàng xóm, bạn bè... nhưng bà ấy quá thông minh. Ai lại không thông cảm với một người mẹ đơn thân kiên cường lại còn trẻ đẹp nữa chứ? Tôi không thể thoát khỏi bà ấy, tôi cứ nghĩ, chỉ cần chịu đựng tới tuổi trưởng thành, tôi sẽ thoát... nhưng tôi không thể chịu được! Tôi thấy mình giống như một con đĩ, Kowaski anh biết không, tôi đã ngủ với con ả đó, và mẹ của chính mình...- Nàng vuốt nước lên mắt, giọng run run - ...Thật ghê tởm...tôi luôn thấy nó thật buồn nôn kể cả khi tôi cố gắng trông giống như mình đang hào hứng . Mẹ tôi đạt được cái dục vọng bà muốn, còn tôi thì muốn chết.

- Vậy là cô bỏ độc vào đồ ăn của hai người phụ nữ ấy? - Kowaski dướn người lấy với chiếc khăn tắm cất trên ngăn tủ. Y đóng hồ sơ vào và đứng dậy.

- Vào tất cả...- Raven tắt vòi nước, gương đã mờ hơi, nàng không còn có thể nhìn rõ gương mặt mình - Nhưng tôi đã nôn khi thấy máu ở đũng quần mình...Nực cười chưa, đấy là ngày kinh nguyệt đầu tiên, và đúng là nó đã cứu mạng con quạ này.

Kowaski biết nàng làm cái việc ô nhục ấy, rốt cục chỉ bởi nàng tôn trọng người mẹ. Nhưng mọi chuyện như vậy đã vượt quá giới hạn của một đứa

trẻ. Nàng chẳng có cách nào thoát ra được trừ khi bà ta chết và nàng vẫn luôn khao khát được tự do. Y không thể nói việc giết mẹ của Raven là đúng, nhưng đúng là người mẹ như bà ta nên chết đi. Thật rắc rối.

Cả y và Raven đều cười, nụ cười nhạt. Y thấy câu chuyện của nàng thật quen thuộc còn nàng bỗng dưng được hồi tưởng lại kỷ niệm cũ. Nàng mặc lại đồ lót, cuốn chặt khăn quanh người rồi mở cửa bước ra.

- Vậy ở tù vui chứ? - Kowaski nhìn nàng, đôi mắt xanh của y lơ đãng nghĩ về chuyện gì đó xa xăm đoạn y giở tung tấm khăn cầm trong tay phủ lên mái tóc đỏ của Raven và bắt đầu lau khô.

- Tuyệt hơn bao giờ hết! - Raven giữ chặt tấm khăn cho khỏi rơi. Nàng hơi đỏ mặt nhưng chắc y sẽ nghĩ chỉ vì nàng vừa khóc ban nãy thôi.

- Thường thì tôi sẽ giết hết tất cả kẻ nào dám động tới đồ của tôi - Kowaski nhíu mày, chỉ sẵn cho cô một bộ quần áo y đã xếp gọn trên giường. Y đưa tay đặt lên hai vai Raven, có lẽ y muốn ôm lấy nàng như một lời an ủi, nhưng y lại gạt ngay suy nghĩ đó sang bên - Cô là con quạ của tôi, Raven.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 5: Thước được đen

"Con quái vật đáng sợ nhất ẩn trốn trong tâm hồn ta"

Edgar Allan Poe

Christopher bất tỉnh dậy khi còi báo nhà tù vang lên inh ỏi. Tay anh vẫn ôm chặt cuốn kinh thánh đêm qua đòi được từ An Phong, nhưng đề nghị của anh thì anh cũng không rõ liệu Phong có đồng ý hay không.

- Chuyện gì vậy? - Anh kéo viên gạch bí mật, vọng sang phòng An Phong hỏi, nhưng cô im lặng, vì cô cũng chỉ mới tỉnh ngủ trước đó vài giây.

Lần đầu tiên khu biệt giam nghe được vài tiếng nhốn nháo, có vẻ ai cũng hoang mang, trong khi quản ngục chỉ biết đứng thét bắt im lặng.

- Mở hết ngục ra...- Viên sĩ quan cấp dưới của Kowaski vọng nói lớn.

Khu biệt giam bỗng nhiên lại được giải phóng, Christopher thấy ngạc nhiên hơn là mừng: sậu hơn hai năm anh bị nhốt ở nơi giành cho tù nhân nguy hiểm, cuối cùng ngày thoát ra lại đơn giản thế này. À mà đâu có thể gọi là thoát ra, khi anh vẫn đang ở trong tường bọc của ARK 49.

- Đã qua vòng tuyển chọn đầu tiên, bọn mày sẽ được tự do luyện tập. Tới hết tuần này, bài kiểm tra cuối sẽ nói xem người nào bị đào thải khỏi đây. Cứ chuẩn bị tinh thần đi, không phải ai trong bọn mày cũng sống tới hết tuần này đâu.

Vừa nghe nói tới đó, Topher nhẹ huých lấy tay An Phong, nhìn cô với ánh mắt van lơn. Cô ngẩng đầu lên hơi cau mày, không nói có, cũng chẳng lắc đầu, việc ấy khiến anh có chút hi vọng.

Viễn sĩ quan nói xong thì rời ngay đi chỗ khác, An Phong cũng định bước nhưng rồi anh giữ chặt cô đứng lại.

- Chị...Làm ơn đi, em cần học nó...

Phong không cố gắng giằng ra. Cô cảm nhận được sự thô ráp của miếng gạc đang cuốn trong lòng bàn tay anh. Nếu hôm qua không có Topher, có lẽ cô đã không thể sống sót, và dù cô biết anh là kẻ nguy hiểm, nhưng cô không thể nào đối đãi với ân nhân của mình thế được. Thế nên thay vì im lặng, cô hỏi anh với giọng hoài nghi hết sức.

- Cậu đã giết chết cả một gia đình và lột da họ, Topher, sao cậu có thể nói là mình không biết dùng dao?

- Ôi...làm sao mà em nhớ được chứ? - Anh cười, dường như vụ án đó đối với anh giống như một trò hài hơn là một lần phạm tội - Chị đã nghe tới "bệnh đa nhân cách" bao giờ chưa? Khi gây án xong, em thậm chí còn chẳng nhớ em đã đến đó bằng cách nào.

- Giờ thì cậu muốn trở thành kẻ giết người có ý thức? - Phong mĩa mai. Cô thật sự không tin lắm vào những điều Christopher vừa nói.

- Đại loại là thế... - Anh dướn mày - Thế giới đến ngày tàn rồi mà chị, sớm muộn gì thì nơi này cũng sụp đổ. Trước lúc đó, em cần hoàn thành tâm nguyện của mình trước đã.

- Tâm nguyện? Giết người mang số giống cậu như luật của nhà tù này ư?
- Phong thắc mắc. Cô không lo về bài kiểm tra cuối, nhưng cô tò mò trong năm chục người trong cái lồng ngày hôm qua, ai sẽ là kẻ thù của cô. Cô

luôn vô thức để suy nghĩ trong đầu, dù là đang nói chuyện khác với người khác đi chẳng nữa.

- Không....- Topher vừa cười vừa xoa xoa đầu Phong - Chị điên à, em có hận thù gì với người ta đâu. Nếu họ ổn thì họ xứng đáng tiếp tục "được huấn luyện" trong đây chứ còn em, chỗ là phải ở ngoài bức tường kia, ở đó rừng rộng thế mới đủ đất để chạy. Mà em chỉ biết có chạy chứ có làm gì đâu.

- Vậy cậu muốn giết ai, Topher?

- Không phải chị đâu mà. - Anh khéo léo từ chối câu hỏi tọc mạch của Phong, anh cũng biết, dù có gai góc và cứng nhắc mấy, Phong vẫn là một cô gái biết nghĩ theo cảm xúc của bản thân.

Phong thở hắt, rốt cục cũng gạt đầu. Dẫu sao thì nhà tù cũng là nơi để người ta hối cải, dù khó khăn, cô cũng quyết định chấm dứt nỗi ác cảm về tội ác của Topher từ đây. Phong rời tay áo, định lôi ra đôi dao cô buộc hai cánh tay từ đêm hôm trước nhưng một lần nữa, chúng lại biến mất một cách lạ kỳ.

- Của chị đây...- Topher dúi vũ khí vào lòng bàn tay cô, nở nụ cười vô cùng mãn nguyện. - ...chỉ là giữ hộ thôi.

An Phong rời chính sân, chọn chỗ vắng người rồi bắt đầu nói qua những kiến thức cơ bản cho cậu học trò mới. Cũng đã quá lâu để nói chính xác cho anh những gì cô đã được dạy ở khóa huấn luyện ấy, chủ yếu là những gì cô cho là cần thiết. Dạy người khác cũng là một cách hay để nhớ lại, Phong muốn chắc chắn là mình thắng ở vòng tiếp theo. Chưa kể tới, cô là người có lợi thế nhất trong vòng này: vì cô có trí nhớ để áp dụng những kỹ năng mình đã từng được học chứ không hề, như những người khác, chiến đấu bằng bản năng.

- Khi tấn công nhanh, có ba điểm động mạch chủ, vùng cổ, vùng đùi và giữa ngực. Nếu chủ ý muốn giết đối thủ, chỉ cần nhắm vào ba vùng này thật chuẩn xác, vùng cửa mạch một đường. Nếu muốn tàn đối thủ chỉ tàn phế mà không chết, cứ nhắm vào gân nối gót chân. Cơ thể không có đôi chân sẽ không còn điểm trụ, lập tức rơi vào thế yếu. -Phong vừa nói, vừa tìm những nhánh cây, bẻ cho vừa đúng bằng chiều dài con dao.- Còn nếu chỉ muốn dùng dao để tự vệ, không muốn đối thủ chết cũng như tàn phế, phải luôn cầm dọc con dao, và đâm vào ngực.

- Chẳng phải ngực là nơi gần tim nhất, làm vậy không nguy hiểm sao? -
Topher khó hiểu

- Là còn tùy. -Phong cầm con dao của mình lên - Nếu là con dao này thì chắc chắn kẻ kia chỉ bị đau thôi, vì lưỡi dao này khá to, nếu đâm dọc, kiểu gì cũng bị xương sườn chặn lại, không thể trúng vào phổi hay tim được, nhưng nếu xoay ngang ra thì chắc chắn là mất mạng.

Topher gật gù nghe, anh mượn lấy con dao của Phong để cảm được cái cán cho thật tốt. Anh không hiểu sao một người như cô lại được "dạy dỗ" kỹ như vậy, và rõ ràng anh trông khỏe mạnh, rắn rỏi và có sức mạnh của cơ bắp nhưng xấu hổ không thể sánh bằng một cái móng tay của cô.

- Tôi không nghĩ là việc luyện tập vào ban ngày sẽ giúp cậu sớm tiến bộ đâu, nhất là trong không thời gian ngắn sắp tới. Sáng tôi sẽ nói những điểm cần chú ý cho cậu còn về đêm, cậu đã có cả một không gian riêng, lại còn là phòng cách âm nữa -Phong thở dài - Cậu có thể giỏi được hay không còn tùy thuộc vào tư chất.

- Em mong là mình đủ thông minh. - Anh miễn cán đáp. - Vậy...còn con dao...em có thể mượn một trong hai chứ?

- Không! - Câu hỏi của cậu khiến Phong cau mày ngay tức khắc. Song cô dịu lại ngay lập tức. Dù sao anh cũng không phải là người hiểu chuyện lắm,

nhưng như một con hươu, liệu có bao giờ cho người khác mượn đôi sừng của nó, huống hồ cặp sừng của Phong làm bằng kim loại. - Nhưng tôi sẽ chỉ cậu cách làm một con dao.

Topher gật đầu, anh có chút bất ngờ vì phản ứng mạnh mẽ của An Phong. Anh tò mò, nhưng anh không nghĩ mình nên hỏi. Có vẻ, anh biết, đôi dao đó thực sự quan trọng với cô.

Christopher lượn quanh ARK49 ngày hôm đó, tìm một mặt đá cứng hay bất kể thứ gì có thể mài sắc được. Sở dĩ, theo cách An Phong nói, một con dao chẳng quan trọng nó được làm từ gì nếu nó chỉ dùng để cứa hay đâm vào phần mềm, nhất là nơi hiểm của đối phương. Mặc dù lý thuyết làm dao có vẻ dễ: chỉ cần mài sắc con dao và buộc chặt nó vào một cái cán phù hợp, nhưng xem ra, chọn được nguyên liệu cũng đã khó lắm rồi. Mãi cùng thì anh cũng thấy một mảng đá khá mỏng nhưng khá lớn ngay rìa tường Ark49. Nó là một lớp tróc của bức tường bao, chắc gây ra bởi một trận xô xát nào gần đây. Xét thấy miếng đá là phù hợp nhất, tuy to hơn hân lưỡi dao nhưng thế thành ra lại dễ trong việc mài gọt, và với độ dài như vậy, Topher cũng không cần mất công đi kiếm thêm một phần nữa làm chuôi dao.

Lúc đó cũng đã quá tầm trưa, và dù Topher có tìm được nơi kín đáo để làm vũ khí cũng không tránh được những ánh mắt soi mói của bọn tù khác. Nhưng dầu gì anh cũng được coi là kẻ nguy hiểm nên chẳng ai dám tới làm phiền, ngoại trừ những kẻ cũng liều lĩnh như thế.

- Này, Traceur(*) cô bạn gái hung dữ của chú mày đâu rồi? - Ả tóc xoắn xù và đám đồng minh của ả bất ngờ xuất hiện sau lưng Topher khiến anh không khỏi giật mình. Tóc của cả đám người theo ả đều cạo trọc lốc, giống như thể đang cố gắng chú tâm vào tu luyện việc gì. Nhưng trong trường hợp này, anh có thể hiểu đó là sự sùng bái kẻ đứng đầu liên minh mà bọn chúng lập, cũng chính là cô ả đang nói chuyện với anh đây.

Topher đứng dậy, ả chỉ cao tới mang tai anh. Trong bất cứ trường hợp nào, cao lớn hơn cũng là một lợi thế; mặc định ấy cho anh quyền tự tin lên một chút. Anh nhìn thẳng mắt ả, không thể nở một nụ cười xã giao, nhất là khi đã thấy được cách giết người không ghê tay của cô ả ngày hôm qua.

- Cô ấy không có đây. Nhưng tôi sẽ nhẫn nại, nếu cô cần.

- Nói rằng Scarlet gửi lời chào, và một lời mời gia nhập liên minh. - ả cười nửa miệng - Tao muốn có chút thời gian tâm sự với nó, ít nhất thì nó biết chuyện gì đã xảy ra.

- Được. Tôi sẽ. - Topher gật đầu dù anh không hiểu hết những gì ả đang nói. Nhưng dù là chuyện gì đi chăng nữa, anh có linh cảm rằng "liên minh" đó thực sự không an toàn.

Đám người quay gót đi, ngoài Scarlet ra, không ai hé lời. Dường như ả có một cái uy lớn với họ khi mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn vậy, ả đã tạo nên một đội quân cho riêng mình. Anh thoáng nghĩ tới Kowaski, lo không biết y sẽ gánh được cái nhà tù thể này thêm bao lâu nữa. Nhưng Topher không nghĩ mọi chuyện quá sâu xa, nỗi lo của anh đang ở ngay trước mắt: những kẻ đi theo Scarlet, bên hông đều giắt một con dao tự làm.

"Mẹ kiếp!"- Anh chửi thầm.

Topher cứ mài thế tới qua trưa và tới xế chiều, rớt cục lưỡi dao cũng đã thành hình chút xíu, song, bởi chính vì thế mà bàn tay vốn thô ráp của anh xước sọc nhiều và đỏ lên rất rát.

- Ngày đầu như thế là cũng ổn rồi. Cậu cũng đâu cần phải vội vàng đi giết người ta...- Phong nhìn bàn tay anh gật đầu cười. Dẫu gì thì cô cũng đã đang sở hữu một đôi dao thực tốt, nếu giờ phải quay lại cái thời tự mài dao thế này, chắc cô phải mệt lử chứ chẳng được như anh.

Topher không nói gì, chỉ ngẩng mặt lên nhìn Phong. Mái tóc hơi dài của anh hơi lòa xòa một chút hai bên thái dương khiến đôi mắt sâu không tả. Đó không phải là đôi mắt màu trời của Anthony, nhưng Phong cảm thấy có điều gì rất giống.

- Chị có nghe thấy gì không? - Topher bắt chợt cau mày.

- Gì cơ ? - Có lẽ trong phải giây lơ đãng, cô đã vô tình không nghe thấy.

- Chim lợn kêu... - Anh vươn người đứng dậy, lấy dây buộc con dao vào cánh tay rồi phủ tay áo lên như An Phong vẫn làm. - Người ta nói nó chỉ kêu khi có người chết. Mà ngày nào chẳng có người chết đúng không?

- Mê tín thật.

- Tùy chị nghĩ, nhưng em tin hôm nay thật sự có vận xui đấy, An Phong.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 5: Thước được đen (2)

Christopher đi song song với Phong, vừa kể cho cô nghe chuyện gặp gỡ Scarlet hồi chiều. Tầm giờ này cũng đã tối, vừa lúc tiếng chuông reo báo giờ ăn của tù nhân. Vì là tù ở khu biệt giam, đồ ăn được quảng tới tận miệng, nên suốt hai năm bị giam giữ trong một khoảng trật hẹp vậy, anh cũng chẳng biết nhà ăn ở đâu. Còn Phong dành cả ngày nay để đi vòng hết các đường quanh ARK49, cô giờ thuộc lòng mọi góc ngách, đương nhiên biết rõ nhà ăn ở đâu, nhưng đám đông trước mắt khiến cô nghi ngờ bản thân ít nhiều.

- Đó đâu phải nhà ăn? - Cô thắc mắc.

Đám người đó bu lại một khe ngách khá hẹp được tạo bởi trại giam khu của nam và gác canh. Lối đó là nơi trũng, thường nước mưa tụ ở mái sẽ theo đường thoát mà đổ ra đây, thành ra chỗ này cực kỳ ẩm thấp, chưa nói đến là hôi hám. Sao mà người lại tập trung đông thế?

- Chị đứng đây, để em xem thế nào. - Topher ra hiệu cho Phong rồi lách giữa đám người. Anh cũng thuộc tạng người cao lớn, có thể dễ dàng len lên trên và những gì anh thấy chỉ khiến anh muốn nôn ngay lúc đó. Topher nói không sai, quả là có người mới chết.

- Chuyện gì vậy? - Phong hỏi khi nhìn thấy nét mặt hơi xanh xao của anh.

- Một cái xác, phụ nữ, bị chặt đôi. - Topher đứng chặn tầm nhìn của Phong, thể như không hề muốn cô bước về phía đó.

- Phụ nữ? Trông cô ta thế nào? - Phong thoáng nhớ lại rằng sáng nay khi được thả ra, đã không còn thấy Raven ở buồng bên cạnh nữa, đêm ra cô có chút bất an. Nàng ấy có thể ở đâu được chứ?

- Em không rõ...Mặt cô ấy bị rạch tới biến dạng. Nhưng tóc, tóc màu đỏ.
- Vừa nói anh vừa hướng cô về hướng khác nhưng Phong giằng ngay ra, cô tiến gần hơn về phía đám đông, tim đập loạn xạ.

An Phong xô đám người ra, chen lên đằng trước. Những gì cô nhìn thấy thực sự khiến sống lưng cô chảy lạnh một đường. Một xác người lỏa thể bị chặt đôi, hai phần thân thể còn để cách nhau ra một đoạn. Khuôn mặt người phụ nữ biến dạng bởi những đường rạch ngang dọc, tệ nhất là đường rạch từ miệng ngoác lên tới mang tai. Chưa kể đến một phần da ngực bị khoét đi nhìn trông thực sự rất buồn nôn.

- Phong?

Cô quay người lại bởi tiếng gọi. Là Raven. Sự xuất hiện của nàng khiến Phong bất giác thở dài một cái. Có vẻ nàng đã đứng đây từ lúc Phong đẩy đám người để có tầm nhìn rõ hơn, vậy mà Phong cứ nghĩ nàng nằm ở đằng kia.

- Cậu có biết "Thước dực đen" không? - Raven, trái với vẻ kinh tởm của Phong, chăm chăm nhìn vào cái xác kia không hề chớp mắt. - Tớ không biết tại sao cô ấy bị giết, nhưng hung thủ là kẻ chuyên nghiệp, thật đấy!

Lời nhắc của Raven khiến Phong bỗng rùng mình. "Thước dực đen" được người ta đặt cho một vụ giết người, một nữ diễn viên đã bị sát hại cũng y chang như cái xác đang nằm kia, chỉ khác là vụ án ấy không có lời giải, còn vụ này, hung thủ chỉ nằm trong số người trong ARK49 này.

- Hẳn chắc hẳn phải có chút kiến thức.- Phong bình tĩnh hơn, nói nhỏ với Raven. Xong cô không nghĩ là mình nên nhìn cái xác lâu hơn nữa. - Đâu phải ai cũng biết từng chi tiết một trong vụ ấy...

Hai người đứng lặng một lúc. Giờ nhà tù này như một chiến trường lạnh, người ta không thể vì bắt tội nhau mà tố nhau được nữa. Căn bản bởi giờ ai cũng là tử tù: một tử tù bị chết thì cũng có gì cần đặc biệt quan tâm. Hơn nữa, mục đích của việc tuyển chọn này là loại bỏ lẫn nhau. Theo đúng luật mà nói, dù có biết hung thủ là ai, ta cũng chẳng thể đụng tới hắn, chỉ có một điều khiến Phong vô cùng thắc mắc: "Có phải giết người như vậy thật khoa trương lắm không?"

- Cậu đã ở đâu cả ngày vậy?- Phong bất chợt nhận ra hương thơm từ cô bạn, cả gương mặt cũng như chân tay nàng đều trông rất sạch sẽ.

Raven không để tâm lắm. Nàng vẫn bận quan sát cái xác đằng kia: giường như có gì không ổn.

- Thôi, ra khỏi đây thôi, tớ đói rồi. - Raven nắm lấy tay An Phong kéo đi.

Hai cô gái bước nhanh qua mắt Topher. Anh chưa biết mối quan hệ giữa họ, bèn chạy vội theo sau. Trong tích tắc anh đã nghĩ tới chuyện cô gái anh chưa hề quen kia có liên hệ gì với nhóm của Scarlet và liệu An Phong có gặp nguy hiểm; và nếu An Phong chết, liệu anh có thể học được cách dùng dao từ người nào cơ chứ. Nhưng Topher chưa hẳn là một kẻ bốc đồng, anh không phản ứng mạnh mẽ quá với suy nghĩ bất chợt vừa nảy ra trong đầu, anh bình thản bước theo sau.

Phòng ăn bị lưới sắt chia làm đôi, quản giáo ngồi một bên, tù nhân một bên. Song dù là bên nào thì mùi cũng tạp nham và bẩn như nhau cả. Khay ăn của mỗi người giống như một cái máng nhỏ mà trong đó, cơm đã được trộn tạp phỉ lù với một mớ hỗn độn thức ăn.

Cả ba bước vào một hàng dài đã chờ sẵn. Hóa ra vẫn còn có những người cũng vô cùng thờ ở trước một cái cây bị xẻ bên trong ARK49 này. Topher cứ im lặng bước theo sau Phong, anh đứng ngay cuối hàng, không ngừng

quan sát cử chỉ và thái độ của cô nàng tóc đỏ. Raven dường như cảm thấy, nàng ghé nhỏ tai An Phong.

- Anh chàng xăm trổ sau lưng cậu là ai vậy?

Đến lúc này, Phong mới sức nhớ ra. Mỗi lúc bên cạnh Raven, bao nhiêu trí thông minh và sự đề phòng của cô đều tiêu tan đâu mất.

- Đây là Christopher, cậu ta hôm trước giúp mình thoát khỏi bọn thoái hóa trong cái lồng - Phong tự cho mình là cái cầu nối. - Còn đây là Raven, bạn cùng phòng của chị.

Topher nghe xong thở dài, anh gật đầu cười một cái. Raven đáp lại, cũng bằng một nụ cười xã giao. Trong tích tắc, nàng hơi hậm hực bởi giờ đây, ngoài nàng ra, Phong đã có thêm một người nữa để tin tưởng. Mọi thứ dù thoáng qua thôi, nhưng cái thiện cảm giữa hai người họ dường như không có.

Có lẽ đó là điều hơi lạ với Raven. Nàng lúc nào cũng là người khao khát sự quan tâm, ít nhất là sự khao khát quan tâm của một người khác giới. Người tên Christopher này, là một anh chàng nam tính với gương mặt đẹp, rõ ràng nàng phải có thiện cảm chứ. Nhưng lần này, Raven cũng nhận ra sự khác lạ của bản thân, có phải vì cô đã thấy Kowaski rồi nên chẳng có ai lọt vào mắt cô được nữa?

Cả ba bê khay ăn rồi ngồi về một dãy bàn sắt. An Phong ngồi cạnh Raven, để phía đối lại cho Topher. Đồ ăn ngoài đây thậm chí còn kinh khủng hơn những gì họ có mỗi bữa trong khu biệt giam, song bởi đói, họ vẫn ăn hết sạch đồng đó.

- Cậu nhớ kỹ về vụ "Thước được đen" chứ. - Raven vừa xúc một thìa cơm, vừa nói - Về hình thức đúng là cô ta bị rách mặt và xéo da y như vụ án lịch sử kia, cơ mà cậu có thấy máu không? Rõ ràng nó rất sạch sẽ.

- Vậy chắc chắn là bị giết và bị cưa đôi ở một nơi khác - Phong cau mày. Nơi nào trong ARK49 này lại rộng rãi và đủ đồ nghề như vậy chứ. Bất giác cô nhìn xuống thìa cơm mình đang ăn, hòng hơi ớn nhưng rốt cục vẫn tọng thìa cơm vào miệng, nuốt xuống bụng. Có thể là nhà bếp.

- Quan trọng là với cách cưa đôi cẩn thận như vậy, không thể nào phủ tạng yên vị trong cơ thể được. Trong "Thước được đen" tên sát nhân giấu phần ruột của nạn nhân dưới phần mông thi thể, nhưng ở đây thì không có, tức là một phần phủ tạng đã bị lấy đi. - Raven vẫn ăn ngon lành trong khi Topher và An Phong đã giảm tốc độ ăn xuống - Nhưng câu hỏi là phủ tạng bị lấy đi được giấu ở đâu, mà người ta cần phủ tạng để làm gì trong ARK49 này chứ?

- Chắc hẳn là một tên thái nhân cách với sở thích bệnh hoạn - Christopher nói một cách nghiêm túc nhưng khéo miệng anh chứa đầy cái vẻ như mỉa mai chính mình.

- Kể cả thế, vậy phủ tạng ở đâu mới được kia chứ? - Raven làm ngo trước câu nói có vẻ châm biếm kia. Hẳn như trong đầu Raven muốn tìm ra kẻ đó là ai hơn là lý do hẳn ta giết người. Sự hãi cũng phải thôi, khi mà nạn nhân cũng là một cô gái với mái tóc đỏ giống nàng. Liệu nàng có phải người tiếp theo?

- Vậy liệu có kẻ nào không muốn làm người nữa chẳng? - Topher ngẫm nghĩ - Thế như muốn trở nên Tiến Hóa hay...Thoái Hóa chẳng hạn.

- Không thể nào...- Phong chẹp miệng - Nếu muốn trở thành thoái hóa, hẳn cần phải trải qua giai đoạn biến đổi. Hẳn sẽ bị rụng tóc và mắt sẽ chuyển sang màu đỏ, như vậy rất dễ nhận dạng.

- Sao chị rõ vậy?

- Tôi đã giết một thằng đang trong giai đoạn ấy. Đó cũng là lý do phải vào đây. - Phong bất giác nhớ lại khoảnh khắc mở cái hộp đóng đá mà khẽ rùng

mình một cái.

Phòng ăn ồn hơn. Giờ chắc hẳn sau khi bị đám quân ngục giải tán, bọn tù nhân mới về đây ăn. Bước vào đầu và nói to nhất, là một tên to cao người á với một chân khập khiễng. Raven nhận ra ngay gã cầm trịch Hội Con Lửng sáng nay cùng đám người đi cùng. Song có một điều khá lạ mà không chỉ mình nàng nhận ra: đầu ai cũng cạo trọc lốc.

- Yoon... - Nàng vẫy hân và mỉm cười một cái thật thân thiện. - Tóc của anh đâu hết rồi?

Gã nhận ra nàng. Gồ má cao của Gã sáng lên, cười tít đôi mắt vốn như đường chỉ trả lời liền thoảng:

- Là bão lửa, bài thử thách tiếp theo. Tốt nhất cô em cũng nên làm vậy, sống còn là chuyện tối quan trọng mà. Lần tiếp gặp lửa mà để tóc dài, bén, chết cháy là cái chắc.

- Bão lửa? Ai bảo anh vậy?

- Phía bên kia, nhóm của Scarlet Kur.

Raven cau mày, chẹp miệng một cái.

- Chuyện gì vậy? - Phong nhận thấy có chút manh mối trong những câu hỏi của Raven và cô cũng không lảng nhảng muốn biết tên người Á đó là ai.

- Không có bài luyện nào là Bão Lửa cả, Phong. Có kẻ đã loan tin đồn nhảm.

- Làm sao mà chị biết? - Topher dướn mày. Vẻ như lần đầu gặp mặt, anh vẫn còn khinh thường trí tuệ của Raven.

- Kowaski đã nói với tôi về bài thi ấy. Y không muốn tôi phải chết. - Nói đoạn, nàng quay ra hỏi An Phong về Scarlet Kur.

Christopher lại ngồi đấy như một người thừa, nhưng anh chẳng hề bận tâm tới cuộc nói chuyện của hai cô gái. Anh hơi nghiêng rằng một chút rồi chợt hắt ra tiếng thở dài thật nhẹ. Đúng thật, anh thật sự không có thiện cảm với cô nàng tên Raven kia.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 5: Thước được đen (3)

- Chị không về khu biệt giam à? - Christopher hỏi khi Raven bước đi cùng An Phong về hướng khác.

- Không. -Phong lắc đầu. Cô nhận ra trong giọng hỏi kia, có điều gì tiếc nuối.

- Thế em nhờ chị một việc có được không?

_____.

Topher mở song sắt đã không còn khóa và cửa cách âm ra. Buồng giam của anh không rộng hơn các buồng khác là bao nhưng có cửa sổ rộng đủ để chui lọt người. Nhưng buồn thay, nó ở tận tít trên cao, và ở cao thế, ánh nắng gần như chẳng có cơ hội chiếu xuống đáy buồng. Giữa lưng chừng phòng có một cái xà ngang, chỉ riêng nhìn thân hình săn chắc của anh, An Phong biết ngay công dụng của cái xà để làm gì.

- Chị thấy cái xà không? Ánh sáng không thể xuống được thế nên em phải trèo lên đó mỗi sáng để đọc sách.

- Kinh thánh?

- À không, em có một đồng, nếu chị thích có thể lấy về vài cuốn.- Topher nhảy xuống và lật ga trải nệm ra. Hóa ra, đó chỉ là lớp phủ trên đồng sách của anh.

- Thôi. Không cần đâu.- Phong lắc đầu. Sách vở tiếng Việt cô đã chẳng ham hồ đọc, huống chi là tiếng nước ngoài - Thế cậu định nhờ gì nào?

Topher lấy hòn một mảnh vỡ từ phiến đá dùng để mài dao ban sáng, đưa cho An Phong

- Em đứng sát tường rồi chị vẽ viền người cho em, đúng như kiểu hiện trường vụ án í. - Nói đoạn anh cởi hẳn phần áo ra cho đỡ vướng.

Phong cúi xuống vẽ, đường vẽ sát với cơ thể Topher rồi từ từ nổi dần lên trên. Song, mắt cô chẳng thể nào rời được hình xăm quanh cổ lan gần tới trước ngực anh. Một chuỗi hình rất tỉ mỉ, và đẹp. Phong đã từng nghĩ tới việc đi xăm nhưng rồi cô chẳng biết chọn cho mình một hình lí tưởng.

- "In God we trust" ?- Phong hơi nhúu mày để đọc dòng in phía dưới phần xương quai xanh của anh ở nơi thiếu sáng - Em thực sự tin vào Chúa đấy à?

- Còn chị? - Topher cười. Anh biết cô là người Á, người Á có lẽ phần đông sẽ theo đạo Phật.

- Tôi chẳng tin cái gì khác ngoài bản thân mình. - Phong mĩa mai. Giờ thì tôn giáo có là gì khi mà con người đang dần biến đổi thành một giống loài hoàn toàn khác?

-. Thiên Chúa đã hối hận khi tạo ra thế giới rồi muốn hủy diệt tất cả. Nhưng ngài nói với Noah hãy đóng một con tàu lớn để gia đình ông được sống. Con tàu đó là "the Ark". -Christopher lấy lại viên đá từ tay Phong - Ai cũng tin rằng mình sẽ được chọn như Noah, đó là lí do họ đặt những cái trạm này theo tên con tàu đó.

Phong im lặng. Nhưng lòng thấy mọi thứ thật mĩa mai. "the Ark" cái phao cứu sinh của nhân loại, giờ lại được đặt tên cho những nhà tù - nơi ở của những kẻ đáng lí ra là nên chết.

- Dù sao em cũng được nuôi lớn bởi một cha cố.- Anh cười, tóm lấy áo rồi mặc trở lại.- Đôi lúc cũng thấy mình điên rồ thật. Chị biết không, lần

cuối em gặp Cha, ông ấy chỉ nói mỗi một điều " Chúa đã ban xuống đây một thiên thần.", rồi đi. Đó là cách ông nói lời tạm biệt.

_____.

Phong đi khỏi, Topher ngồi lại một mình trước hình nhân vẽ vôi trên bức tường. Anh rút con dao tự làm ban chiều, cố gắng coi hình vẽ kia như đối thủ, tập luyện đúng như lời Phong nói. Mạch cổ, giữa ngực đến hai bên đùi... Có phải An Phong nói đúng rằng chẳng có gì đáng tin ngoài bản thân mình. Anh phải biết đánh nhau, chứ không thể mãi dùng đôi chân để mà trốn chạy, để gây thêm phiền phức cho Kowaski. Rồi anh nghĩ đến cô gái mang họ Terekhov ở ngoại ô Moscow hai năm trước. Christopher tin vào Chúa, nhưng khi đó, Người ở đâu?

Đêm. Hai đoàn xe bọc thép lao vào cổng của ARK 49 đã đợi mở sẵn. Bọn Tiến Hóa nấp ở phía xa, dõi mọi tình hình. Chúng có thể tấn công nhưng tạm thời chúng không thể manh động. Chúng nghĩ bọn người bên trong ARK 49 có âm mưu riêng và không thể được mắc sai lầm như lần trước, nên chúng đợi. Và chúng cũng bình tĩnh vô cùng khi biết đồng loại đang ẩn nấp giữa những đám người kia.

Kowaski bật dậy giữa đêm. Y mặc vôi áo rồi chạy ngay ra cánh cổng đã mở sẵn. Đôi mắt xanh của y tối sầm lại như đổ mực. Vẫn là đêm, nên những người xung quanh chẳng thể thấy được vẻ thất vọng của Kowaski: lão James đã tới, đích thân hắn tới chỉ vì một lỗi nhỏ về cái hàng rào dây thép gai.

" Mẹ khiếp!" Kowaski chửi thầm, nhưng bộ mặt vẫn lạnh tanh, chéo tay chào trang nghiêm, mặt chẳng hề biểu lộ chút cảm xúc. Lão James tiến đến y. Mục đích lão đến cũng bởi vì y, Kowaski có muốn trốn cũng chẳng được, thế nên y tự đặt mình vào thế chủ động tới chào cấp trên trước.

- Tốt! - James nhếch miệng cười. Lão cũng ngoài bốn mươi, có một sẹo dài cắt qua con mắt trái nhưng mắt đó vẫn còn nhìn tốt, không hề bị hỏng. Lão để râu quai nón nhưng không nuôi dài, nó làm hắn trẻ ra vài tuổi. Tay hắn cầm một cái gậy chống đất đi từng bước, nhưng thực chất đó là một cái dùi cui dài với một đầu sắc nhọn. Hắn đã tra tấn bao nhiêu tù nhân sống dở chết dở với thứ vũ khí kỳ quặc đó, chẳng ai đếm nổi, mà họ không dám đếm thì đúng hơn.

Kowaski ghé thăm lão, nhưng y chẳng thể làm gì. Y chịu ơn lão, và cũng nhờ có lão, y mới có cái vẻ lạnh nhạt đáng sợ như bây giờ.

- Chỗ ngủ của tao đã sắp xếp rồi chứ? - Lão vừa nói, vừa ra hiệu cho bọn lính đằng sau tấp chiếc xe bọc thép khoảng đất trống. Hắn lão đã đi một chặng dài, và may cho y là lão đã thấm mệt.

- Rồi, thưa ngài. - Y đáp - Tôi sẽ đưa ngài về đó. Mời ngài đi theo tôi.

- Vẫn khách sáo như mọi khi nhỉ, Alex. - Lão James vừa nói vừa cười đi sau lưng y. Lão lấy làm tâm đắc lắm, vì trước giờ chẳng ai đón ý lão giỏi như Kowaski. Đã lâu lắm rồi, lão mới gặp lại nô lệ của mình.

Kowaski dải lại chăn cho lão rồi đặt lưng lên tấm nệm của mình. Y chưa bao giờ muốn chia sẻ không gian riêng trong bệnh xá này với bất kì ai và với lão James, đây cũng chỉ là trường hợp bất đắc dĩ mà thôi.

- Có vụ giết người thú vị mới diễn ra à? Giống cách tòng xẻo của mày ghê đó, Alex. Phải mày làm không? - Lão chống tay, từ giữa bên lão, James quay sang phía Kowaski, dò hỏi một cách mỉa mai.

- Không. Tôi không mong là như vậy, thưa ngài. - Nói đoạn, y rút còng rồi tự còng tay phải mình lại vào với đầu giường. Có phải chính Kowaski giết cô gái đó? Bản thân y cũng không biết. Nhưng dù là ai, thì mũi nhọn của việc giết người cũng nhắm tới y và Kowaski chẳng thể nào biết được

kẻ đó là ai trong số gần một trăm người mà trước giờ y đã đối xử không ra gì.

- Chúc ngài ngủ ngon. - Kowaski nhắm mắt.

Raven và Phong trở về buồng giam cũ. Cả hai im lặng vờ như ngủ nhưng thực vẫn mãi suy nghĩ về vụ giết người ngày hôm nay. Hãn đã có kẻ loan tin nhằm để một lượng lớn người cạo trụi tóc. Dấu hiệu đầu tiên khi trở thành Tiến Hóa cũng là rụng tóc, chẳng quá trùng hợp đó sao. Nhưng còn đôi mắt đỏ, làm sao mà giấu được đôi mắt ấy giữa biển người? Không còn nghi ngờ gì, mục đích của hãn là trở thành người Tiến Hóa, Và bất kể kẻ đó là ai, ARK49 đã trở nên nguy hiểm hơn bao giờ hết khi hãn tự cho mình cái quyền được ngang nhiên lộ hành.

An Phong trở mình. Cô còn thoáng nghĩ tới Scarlet Kur. Hãn ả đã từng được huấn luyện. Scarlet muốn gì ở cô được chứ, khi mà cô còn chưa từng chạm tới một sợi lông tay của ả? Nhưng dù có nghĩ nhiều tới mức nào, cô cũng không thể chống lại được nỗi buồn ngủ. Trong một giấc mơ sâu giọng nói của Anthony vang lên trong bóng tối : "Tin ở tớ..."

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 6: 2107

| Xin lỗi các bạn về sự chậm trễ |

" Live and die today"

Hiệu lệnh tập trung vang lên khi mọi tù nhân đã dậy hết. An Phong cũng vừa tắm xong ở khu vệ sinh công cộng, mặc dù nơi ấy thật phát khiếp nhưng cô cũng không thể chịu bắn lâu thêm được nữa.

Raven cùng cô bước ra sân, hai cô gái không rời nhau nửa bước. Christopher đứng cách họ một khoảng xa, một phần anh nhận thấy tia mắt của Scarlet đang hướng về phía mình, không muốn đánh động cho ả về vị trí của An Phong; phần vì Kowaski đứng trên chòi cao nói vọng xuống- y cũng rất nhiều lần dặn dò rằng anh không nên kết thân với bất kỳ ai.

Nhưng lần này Kowaski không chỉ có một mình. Bên cạnh y còn một lão đàn ông mặc quân phục để râu quai nón với vết sẹo cắt chéo một con mắt. Tay lão chống vào cây gậy nhọn một đầu nhưng thân người thì hoàn toàn đứng thẳng. Hình dáng lão James đập vào mặt Topher tới "bốp" một tiếng khiến anh không khỏi nhăn mày.

- Tất cả nghe đây. Từ giờ ngài James, cũng là cấp trên của tôi sẽ tiếp quản ARK49, đồng thời cũng là người đưa ra chỉ thị và điều khiển phần thi xét loại cuối cùng. Do trước đây chưa thực sự có một bài kiểm tra năng lực cá nhân nào được diễn ra xất sao, vậy nên ngay hôm nay, sẽ có một buổi kiểm tra nhỏ.

James gật đầu hơi nhếch miệng cười. Không đợi Kowaski lui xuống, lão đã tiến lên nói tiếp:

- Do lần kiểm tra này nằm ngoài dự kiến, chắc chắn nếu đạt chuẩn, bọn mày sẽ được thưởng lớn. Phần kiểm tra cũng đơn giản thôi: quản giáo ở đây sẽ chọn bất kì một người trong số chúng mày để đấu tay đôi. Nếu thắng quản giáo, bọn mày sẽ được vào nhuệ quân mà không cần tham gia đợt duyệt cuối. Nếu thua, quản giáo sẽ tặng chúng mày vài vết cứa, tùy theo khả năng tránh đòn.

Đám tù nghe vậy xôn xao. Chúng thật sự nghĩ đây là cơ hội lớn. Tham gia lần kiểm tra này, chúng chỉ có thể bị thương chứ không chết. Và kể nếu bị thương cũng còn cơ hội thứ hai kia mà. Song, dù nghĩ thế, không lấy một người ra vẻ hào hứng trước lời ngỏ của lão James.

- Vậy ai trước nào...Hay để tao chọn...- James vin tay vào lan can. Lão lướt đôi mắt cú qua một lượt đám người bên dưới, vẻ như sắp hưởng thụ một trận đấu thú vị. Lão sẽ tiếp quản nơi này, còn gì dễ dàng hơn để biết về năng lực của đám người kia hơn là ném họ vào những trận đấu? Và lão cũng thật không quá tin tưởng vào những đứa quản tù dặt dẹo, đến một ngày, chắc lão cũng sẽ vứt hết chúng đi cho bớt miệng ăn.

Đám tù lại im thít. Raven quay ra nhìn An Phong không nói lời nào. Nàng sợ, nàng biết đó cũng là cơ hội cho nàng, nhưng nàng làm gì được chứ. Raven không có thể lực, và nếu lão ta gọi chúng tên nàng, đó chẳng phải cái án tử quá sớm.

Phong không sợ, nhưng cô không muốn manh động. Cô chưa biết cách đánh của bọn quản tù ra sao, nhất là của Kowaski và viên sĩ quan kề cạnh y nữa. Thế nên Phong vẫn im lặng.

Giữa đám người, một cánh tay mảnh khảnh dơ lên. Đó là đứa con gái tóc xoắn xù, tay đã cầm sẵn ngọn giáo dài. Đám người xung quanh xê lui dần

ra, tạo cho ả một chỗ trống tròn to, đủ để con mắt hơi nheo lại của lão James chiêm ngưỡng.

Đúng như mong ước, lão nhoẻn miệng cười trước khởi đầu bất ngờ của trò chơi lão mới tạo ra. Không cần nhiều lời, lão vỗ vai viên sĩ quan cấp dưới của Kowaski khiến hắn tức tốc chạy xuống trước mặt kẻ tiên phong.

- Victor Sinclair - Hắn đứng vào vòng tròn giữa đám tù, mặt đối mặt với ả tóc xù

- Scarlet Kur. - Ả cúi chào.

Vậy là trận đấu bắt đầu.

Scarlet dụng vũ khí dài. Cũng như An Phong, cây giáo được ả lấy về từ cái chuồng toàn Thoái Hóa. Trong không gian rộng thế này, cây giáo của ả được phát huy tối đa các ưu điểm vũ khí đánh tầm xa. Chưa kể thể lực có vẻ yếu hơn của ả sẽ được độ dài của vũ khí hỗ trợ rất nhiều. Phong mới thấy Scarlet giết người chứ chưa thấy ả đánh nhau bao giờ nên cô cũng tò mò muốn thấy. Cô lách người qua đám tù cao lớn trước mắt để tìm được vị trí quan sát tốt hơn. Có gì thúc đẩy tính hiếu kỳ của Phong, dường như cô biết trước rằng, ả Scarlet đó sẽ có lúc hại đến cô, và vì thế cô phải tìm được cái thóp của ả, ít nhất là trong trận đánh này.

Đối thủ của Scarlet là viên sĩ quan cấp dưới của Kowaski. Thường thì Phong và Raven chỉ chú ý tới Kowaski chứ thực sự không quan tâm kẻ này nhiều. Song, cũng phải nói rằng, hắn là người có thực lực. Khác với cách Scarlet phô trương cây giáo, hắn giấu con dao bướm dưới ống tay thật trọng vô cùng.

- BẮT ĐẦU! - Lão James hô lớn. Hiệu lệnh vừa phát ra, Scarlet đã đâm thúc ngọn giáo xuống mặt sân, lấy đà như một vận động viên nhảy sào, tạo thế tung một cú ngang hàm viên sĩ quan. Không thể lường trước hành động

của đối thủ, hắn ăn trọn đòn, tuy nhiên chỉ chênh choạng lùi một chút rồi lại về vị trí thủ.

Sau cú tấn công đầu, Scarlet tuy đang ở thế thượng phong, song hơi lo vì chưa biết thực lực đối thủ. Ả nhảy lùi ra sau, cũng khom người, chờ tới lượt viên sĩ quan để nắm bắt tình hình rõ hơn.

Victor không hề muốn tấn công nhưng cũng không muốn để quá nhiều thời gian chết, hắn từ từ tiến đến, mỗi bước tiến đều trụ ở chân sau để dễ dàng nhảy lùi lại nếu gặp đòn đánh bất ngờ. Cái dáng di chuyển đó là của người học đấm bốc, nhưng Victor thay vì nắm chặt tay lại thành đấm, hắn để lỏng cổ tay khiến trong khoảng thời gian ngắn tâm trí Scarlet có chút hỗn loạn không hiểu cách tấn công của đối phương. Ả có vẻ mất đi chút tự tin ban đầu. Có lẽ ả đã nghĩ bất cứ ai cũng có thể bị đánh nhanh diệt gọn, nhưng vẻ như ả đã tính toán nhầm vài chỗ.

Khi tới khoảng cách đủ gần, Victor hất mạnh cổ tay thuận, vung con dao bướm lên và xoay đều trên tay. Hắn nhếch mép cười: bây giờ trò chơi mới bắt đầu. Theo phản xạ, Scarlet rút cây giáo, nhắm đỉnh đầu đối phương giáng xuống, nhưng sau cú đánh đầu, tốc độ tấn công của ả đã bị lộ nên Victor né mũi giáo dễ dàng. Cú đánh hụt lại khiến hắn có thêm nhiều thời gian, đưa con dao sát chạm bả vai gân guốc của ả. "Xoẹt" lưỡi dao liếc qua làm rách một mảnh áo tù, máu cũng bắt đầu rỉ ra.

Dính đòn đầu tiên, Scarlet lập tức bật lùi ra, lấy hai tay cầm giáo, chĩa mặt đối phương nhưng vẫn kiên trì giữ vị trí phòng thủ. Ít khi ả thấy máu của chính mình phải chảy, ả hít một hơi sâu, cố làm chậm lại nhịp tim đang đập nhanh quá mức bình thường.

Victor giữ nguyên bộ mặt lạnh tanh khi vừa trở thành kẻ có lợi thế hơn. Dù xác định rõ rằng phải đánh sao để tù nhân đến dở sống dở chết nhưng hắn vẫn rất thành thạo như thể đó là sự nhường nhịn cho phái nữ. Đường

nhien, hơn ai hết, Scarlet biết điều đó, thế nên sau vết cứa, dù đã thấy được đường dao của viên sĩ quan, ả vẫn cẩn trọng, chưa dám ra đòn tiếp.

An Phong đứng ngoài cuộc, đôi mắt cô chỉ dán vào ngón tay của Victor Sinclair. Đó chỉ là trò trẻ con. Cách xoay dao ấy chỉ cần tập chút ít là biết. Điều đặc biệt ở viên sĩ quan này không phải lưỡi dao biết xoay mà là cách hất lia dao để làm bị thương đối thủ. Victor không thật sự cầm con dao bằng cả bàn tay; hắn kẹp lưỡi dao vào giữa các ngón giống như cách giữ dao lam vậy. Bởi thế, dù có nhiều cơ hội để tấn công, lưỡi dao cũng không thể nào đi đủ sâu để gây thương tích nặng. Vậy Victor thực chất đang làm gì? Hắn khinh thường năng lực của Scarlet hay cố tình tạo cơ hội cho ả vào thẳng nhuệ quân?

Scarlet cũng chú ý vào bàn tay cầm dao của viên sĩ quan, nhưng khác những gì Phong thấy, ả chỉ biết hành động khoa trương đó là kẻ hở của Victor. Đợi cho viên sĩ quan vừa tạo một đà để xoay con dao, ả chĩa mũi giáo, chọc mạnh vào thứ vũ khí quấy nhiễu ấy. Hướng giáo đi chuẩn và nhanh, hất văng con dao bướm đi một đoạn xa.

Đám tù đồng loạt ồ lên. Victor ngẩng mặt cười trừ trước trò khoa trương bị hở của mình. Bị bẽ mặt, lại bị tước vũ khí, hắn nắm tay thành nắm nghiêm chỉnh tấn công theo lối quyền anh sở trường.

Thấy sát khí vờn trên khuôn mặt hắn, Scarlet cũng thấy hơi hoảng. Cả hai đòn tấn công trước đều do ả tận dụng khi đối phương mất tập trung; nói trắng ra thì cách đánh đó cũng không đáng hoảng cho lắm. Giờ thì hắn chủ động tấn công nhanh rồi, liệu trong tích tắc có tìm ra sở hở được không đây?

Không nghĩ được nhiều, thẳng hướng viên sĩ quan lao tới, ả múa giáo thẳng cổ mà đâm. Victor né người, vòng tay, khóa luôn thân giáo, đồng thời tung một cước thẳng giữa ngực Scarlet. Ả loạn choạng lù, cong cả người

lại, có vẻ đau đớn lắm. Nhưng cái đau ấy như kích thêm cho ả chút khí thế trong trận đấu này.

Scarlet cong lưng khòm người xuống. ả nắm chắc tay lại, giờ thì cây giáo của ả cũng trở nên thừa thãi. Việc bị đập vào giữa ngực là một sự xúc phạm đối với ả, dù biết Victor làm vậy chỉ để trả đũa, nhưng ả khác hẳn. ả có biết bao nhiêu kẻ theo sau kia, và nếu thua trận này chắc hẳn bọn nó sẽ không còn phục ả. Scarlet muốn được tôn trọng, thế nên ả phải thắng.

Con người ả căng ra, mạch máu nổi hẳn trên trán. Dường như mọi kỹ thuật đều tự đồng bộ với trí tuệ khi con người ta bộc phát bản năng nguyên thủy nhất: giết.

Scarlet lao lên, ả tung cú đâm thẳng hàm Victor nhưng ngay khi hấn vừa đỡ được ả đã chuyển lực tấn công sang cùi trỏ, thụi ngược từ cằm hấn hất lên. Không để viên sĩ quan kịp lùi lại, ả tóm lấy tóc hấn, tay vừa dúm đầu, chân vừa lên gối, liên tiếp hai ba phát. Máu mũi Victor chảy ra, có vẻ hấn không ngờ được đứa con gái tóc xù kia có thể hóa điên nhanh như thế. Lần tiếp bị lên gối vào mặt, hấn dùng cả hai tay thúc lên bóp lấy cổ Scarlet. ả lập tức bỏ nắm tóc của hấn, nhưng đòn tiếp đó hấn nhận được còn khủng khiếp hơn: Scarlet không màng cổ mình bị siết chặt, ả vòng tay đâm thẳng vào mắt viên sĩ quan liên tiếp ba cú. Đòn thứ tư khiến hấn bị choáng hoàn toàn, đổ gục xuống mặt sân.

Nhưng Scarlet vẫn không thể ngừng cái đà giết chóc của bản thân, ả còn tiếp tục lao vào đâm đá thân thể bất động ấy cho tới khi người của nhà tù chạy ra can thiệp. Còn viên sĩ quan được khiêng ngay vào trạm xá, mắt mũi chảy máu đầm đìa.

Phong nhìn cảnh tượng trước mắt mà bất động giữa cả sân người nhốn nháo. Thật khủng khiếp, cô nghĩ thế. Scarlet không hề mạnh như cô tưởng, nhưng ả có dòng máu thú trong người. Đó là bản năng sinh tồn mạnh mẽ

nhất mà Phong từng tiếp xúc trong đời. Cô khâm phục ý chí ả, chỉ tiếc là, có lẽ, hai người sẽ thành kẻ thù của nhau.

Lão James nhìn cảnh tượng đã mắt vừa rồi thì không khỏi bật cười thỏa mãn. Lão vẫy vẫy tay gọi Scarlet bước lên trên chòi gác cùng lão. Vậy là ARK49 đã có nhuệ binh đầu tiên.

Chú thích: đây là con dao bướm mà mình nhắc tới

NHỮNG KẺ BẢN NĂNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 6: 2107 (2)

- Người tiếp theo! - James gọi lớn. Giọng lão oang khắp sân tù. Giờ đây, sau chiến thắng vẻ như quá dễ dàng của Scarlet Kur, bọn tù lao lên trước xung phong, ai cũng muốn là người nhận bài kiểm tra. Lão James đặc ý lắm, không nói gì, chỉ liếc mắt ra hiệu cho Kowaski. Y hiểu, từ từ đi xuống khỏi chòi gác, đứng vào giữa đám tù.

- Tản thành vòng tròn rộng ra! - Y quát. Cái chất giọng khàn đó của Kowaski không lớn nhưng ai nấy đều im thít. -Ngồi xuống! Tao không muốn đứa nào khác bị thương đâu.

Đám đông còn lào xào nhưng không ai dám cãi lệnh, lập tức làm theo lời y bảo. Kiên nhẫn đợi mọi người ổn định hết rồi, Kowaski mới nheo mắt nhìn xung quanh.

Raven hít một hơi sâu, tim nàng đập thành thịch. Mới hôm qua, y đã hứa rằng nàng sẽ được sống, liệu đây có phải là cơ hội? Nhưng rồi, ngón tay trở của y lướt qua nàng và dừng lại ở An Phong.

- 2107. Lên đây.

An Phong ngẩng mặt lên, đôi mắt cô, từ lúc Kowaski bước xuống mặt sân này đã biến thành hình viên đạn. Cả sân nghe thấy số của An Phong được réo lên đều bất giác ồ thành tiếng.

Phong nghiêng kít hàm đứng dậy. Thật sự trong lòng cô rất bức. Từ ngày tới đây, cô chưa hề thất lễ với Kowaski, vậy mà năm lần bảy lượt y đều có ý ám hại cô, giờ lại còn để lộ số của cô cho đám tù nữa chứ. Nếu cô không thắng được y thì chắc chắn Phong cầm chắc cái chết: Phong đâu biết người

cùng số với mình là ai, mà kẻ đó thì vừa biết về cô xong, và hẳn kể lên kế hoạch gì để xử lí cô, Phong làm sao có thể biết. Thế nên Phong biết lần này cô phải thắng, nếu không cô có thể sẽ chết.

Phong bước lên phía trước, mặt đối mặt với Kowaski. Cả hai cúi đầu chào không giới thiệu tên tuổi nữa.

Kowaski không cầm vũ khí, An Phong thì có cả đôi dao trong tay. Nhưng cô gái không màng tới công bằng trong trận đấu này, cô chỉ biết rằng mình phải thắng.

Alexander Kowaski, tóc vàng, mắt xanh với đôi lông mày sắc, vẻ đẹp thanh tú kỳ lạ ấy giờ không thể lọt dù chỉ một tia nhỏ vào cảm xúc của Phong. Làm sao mà cô có thể có thiện cảm với người muốn giết cô một cách vô cơ như vậy, và đương nhiên, cô không cần tỏ ra cao thượng với một kẻ ghét bỏ cô.

Phong nắm chắc đôi cán dao được bện bằng dây dù, nhích gần tới vị trí thuận tiện cho việc giáp lá cà. Việc cả hai người cùng tấn công trong cự li gần, sẽ dễ bề thấy được cao thấp trong trình độ đối kháng.

Khác với vẻ thận trọng của An Phong, Kowaski lạnh lùng và bình tĩnh. Y thậm chí còn quay lưng mình về phía Phong, điềm nhiên đợi cú đâm của cô lao đến từ phía sau.

Phong lao tới với đôi dao, nhằm thẳng phần lưng rộng không chút phòng thủ định đâm xuống. Xong, không đợi mũi dao kịp chạm vào bộ quần phục, Kowaski đã xoay người đá vòng một cước, đôi chân dài của y khiến cú đá thẳng mặt Phong làm cô đổ rạp ngay xuống sân ngay lập tức. Chẳng đợi An Phong đứng dậy, y vùng chân đá tiếp một cú vào bả sườn cô khiến cơ thể nhỏ bé ấy lăn thêm một vòng.

Phong đau điếng, vừa loạng choạng đứng dậy, vừa giữ khoảng cách an toàn với Kowaski. Cô không bất ngờ trước cú đâm hụt ấy, nhưng thật khá

sốc với đòn ứng biến quá hiểm của Kowaski, ấy là khi y thậm chí còn chẳng cần dùng tới vũ khí. Cô cố đứng thẳng người, cú thúc vào be sườn khá đau nhưng chưa tới mức bị rạn xương nên Phong không màng tới nó. Cô trấn tĩnh lại. Có lẽ vừa ban nãy cô hơi hấp tấp. Kowaski là một sĩ quan được huấn luyện đẳng hoàng, khác hẳn thằng Toàn hung hăng, và cũng rất khác những con Thoái Hóa. Thế nên Phong không thể bất cẩn như vừa xong, không thì sẽ lại bị dẫn cho tới tở.

Phong hít một hơi sâu, lần này cô lao tới nhanh hơn, nhắm đúng phần cổ Kowaski mà đâm tới. Vừa hay đôi tay y đỡ được con dao, Phong đảo ngón tay khiến con dao liếc hình vòng cung, cửa chảy máu Kowaski ở vùng cổ.

- Được lắm - Y cười, bẻ gấp tay cô lại ghì người Phong xuống thấp hơn, đồng thời lên gối thúc liên hồi vào phần sườn vừa bị đá của cô.

Phong đau tới phát khóc, nhưng đó là điều cô đã liệu được trước. Trong lúc Kowaski vẫn còn tập trung vào phần gối, Phong vung tay, rạch mạnh một đường dọc đùi y.

Máu chảy thành đường từ bộ quần phục. Vừa bị đâm, Y đưa chân đạp thẳng Phong ra xa rồi nhìn xuống đùi mình. Y nhìn nó như thể quần y vừa sút một đường chỉ, đoạn lại tiến dần về phía Phong, mặt chẳng biểu lộ tí cảm xúc.

Cú đâm của Phong không phải nhẹ, nó làm toác một mảng trên phần đùi Kowaski, lộ cả một phần cơ trắng. Xong, cú rạch đó lại không trúng vào động mạch chủ nên máu chảy ra, dù nhiều nhưng chẳng thể đưa người bị đâm vào tình thế nguy hiểm.

Lần này Phong để Kowaski chủ động tấn công. Cô trụ vững ở phần chân sau, đan chéo tay hình dấu nhân, chĩa mũi dao về phía trước. Nhưng khác với tên Victor Sinclair ban nãy, sở trường của Kowaski không phải là đôi tay. Cách An Phong chỉ còn hơn một mét, y thụp người xuống, hạ thấp

trọng tâm tung cước quất ngang ống đồng cô. Cũng may, phản xạ Phong không hề chậm trễ: cô bật nhảy lên không trung vừa lúc ống quần y xướt qua đôi chân trần đã trở nên thô ráp hơn bởi những ngày giam khắc nghiệt trong tù.

Cước đánh hụt không làm Kowaski mất thế, trái lại cú đá tạo một điểm bật mạnh khiến y tiếp cận An Phong dễ dàng hơn. Lần này, y tóm ngay lấy đôi tay cầm dao của cô gái, gập mạnh cổ tay khiến cả đôi vũ khí tuột khỏi người.

Bị đau bất ngờ, Phong không khỏi la lên nhưng đầu óc cô vẫn tỉnh táo. Tay đã bị Kowaski khóa chặt nhưng điểm mạnh của cô đâu chỉ có đôi tay. Phong rút chân trụ thật nhanh, đạp dúi gang bàn chân vào khoeo sau xương bánh chè khiến Kowaski mất đà khuỵu ngay xuống, đồng thời cú khóa cũng được cởi bỏ. Ngay kế đó, Phong dậm mạnh lên chính con dao của mình. Mặt sân cứng tạo độ bật khiến vũ khí trở về tay chủ của nó. Phong nhắm gáy Kowaski - nơi chí tử mà đâm xuống, vậy mà một lần nữa, y lại nhanh hơn, vung cùi trỏ khiến lưỡi dao hăng vào khoảng không. Nhân lúc Phong mất đà, y co tay dậm một quả nữa, lại đứng vào be sườn khiến cô đau tưởng như ngắt, lùi ra, ngã dúi vào cả đám tù ngồi xung quanh vòng tròn.

Sau cú ngã ấy, Kowaski không đột ngột lao tới nữa. Chắc y cũng nhận ra mình hơi quá tay hay đơn giản y cũng muốn có vài giây hồi sức. Bọn tù ngồi sát đường viền bao hình tròn, đương nhiên cũng không phải cứu tinh của An Phong khi vừa ngay lúc cơ thể cô đề lên chúng đã lập tức đẩy cô lại phía Kowaski để trận đấu tiếp tục. Phong không bị chấn thương ở đầu nhưng cả cơ thể cô chao đảo. Có lẽ đã lâu quá rồi, cô không hề tập luyện việc cầm dao của mình hoặc đối với Kowaski, cô quá yếu. Phong hít một hơi sâu, độ căng của lồng ngực khiến xương sườn cô co rút nhưng cô nén nhin đau mà tập trung quan sát đối thủ. Ai cũng có điểm yếu, chắc hẳn Kowaski cũng vậy.

Ánh mắt Phong lia mắt qua phần máu chảy đã đỏ thẫm một bên đùi y như thấy nơi đó le lói một tia hi vọng. Phải rồi, vết thương không nguy hiểm nhưng đó cũng là vết thương nặng. Hóa ra điểm mạnh của Kowaski cũng là điểm yếu. Nghĩ là làm, Phong lao tới, tung liên tiếp các cú đá bằng mu bàn chân vào phần đùi bị thương ấy. Đó cũng có thể coi là một màn trả đũa không chủ ý, nhưng dù sao cố ý hay không, Kowaski cũng không màng tới việc đau đớn của bản thân.

Kowaski dính đòn, nhưng việc chịu đau của y dường như tốt hơn hẳn so với một người bình thường. Ở cú đá thứ ba Phong giáng vào cùng một chỗ, y nhanh tay tóm được lấy ống đồng cô mà giật ngược lại. Cú đó làm Phong giật mình, song đôi tay cô vẫn chống được mặt đất, không để cho đầu đập xuống. Vô hình chung, đòn đánh bất ngờ ấy lại tạo cho cô một thế phản công. Ở tư thế chông cây chuối ấy, Phong dồn lực vào tay, bật lên một chút, chân quặp chặt lấy cổ Kowaski và kéo hẳn ngã đập người xuống nền sân. Giờ thì cô đã nắm chắc phần thắng trong tay, và chỉ cần cố siết mạnh, y sẽ gãy cổ ngay tức thì.

Trong tích tắc có thể toàn thắng, cô lại do dự. Cô muốn thắng, nhưng cô có thực sự muốn giết y. Kowaski cảm thấy điều đó. Y có thể phải chết nhưng sự nhường nhịn ấy không phải điều y muốn. Y gồng người, bật vùng khỏi đôi chân Phong, rút lấy thanh Danger Pusher dắt trong ủng rồi cắm phập vào ổ bụng cô.

Phong gào lên. Cô chưa bao giờ gào lên vì đau như vậy. Như thế đó là lời cuối cùng cô muốn nói khi sắp chết.

- Alex! - James đứng trên chòi gác quát vọng xuống, giọng cũng bất ngờ kì lạ, nhưng Kowaski không màng tới điều đó. Mục đích y chọn Phong lên ngày hôm nay chẳng là gì khác ngoài việc giết chết cô, thế nên y phải làm cho xong.

Phong ôm lấy vết thương và cả con dao vẫn còn cắm trên đó, lùi bò lùi dần về phía sau. Mắt cô hoa lên, mọi thứ như đang mờ dần trước mắt. Cô không muốn trốn tránh nhưng cô không thể đứng dậy để đánh được nữa. Dù kể cả thế, Kowaski cũng không hề muốn tha. Y bước chân nhanh hơn tốc độ lùi dần của Phong. Y rút con dao ra rồi lại tiếp tục đâm

PHẬP!!! Tiếng dao lút xuống và máu lại trào ra. Nhưng lần này Kowaski buông tay ra tức khắc. Y vờ rằng khuôn mặt y vô cảm nhưng những mạch máu bên trên mí mắt cứ dật dật liên hồi.

- Đủ rồi, Alex. Hãy để cô ấy đi. - Christopher nhìn thẳng đôi mắt xanh màu trời của y. Anh nhìn Kowaski, van lơn nhiều hơn là căm phẫn. Dường như con dao vừa cắm xuyên lòng bàn tay anh không hề làm anh đau đớn. Topher rút con dao, ném lại phía chân y, đoạn anh bế bổng An Phong đi xuyên qua đám người.

Kowaski đứng lặng người. Y không biết chuyện gì đang diễn ra nữa. Một người y yêu quý vừa lĩnh trọn một nhát đâm của y

- Nay...Cậu không thể đi! Bài kiểm tra còn chưa kết thúc!!! - Một trong số quản giáo nói lớn.

- Ồ vậy ư? - Topher nheo mày cười mỉa mai. Anh quay người lại, giọng nói anh không to nhưng đầy thách thức - Ai muốn bước lên đây với tôi thì xin mời. Tôi hứa sẽ nhanh chóng, các quý ông. Tôi còn một người phải cứu.

Anh đưa mắt liếc xéo vết sẹo trên khuôn mặt lão James. Lão vẫn cười, nhưng nụ cười ấy không còn là niềm thích thú. Nó chỉ là một cái vỏ tuềnh toàng cố che đi nỗi bất an ẩn bên trong. Lão chưa muốn "thấy" Topher vội, lão sẽ để dành anh tới cuối cùng.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 6: 2107(3)

| Lễ mừng bắt các bạn đợi lâu|

- Thất vọng đúng không? - Phong không nhìn Christopher, dường như câu nói ấy, cô dùng như mĩa mai chính năng lực của mình.

- Sao chị nói thế? - Topher nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống sàn buồng biệt giam của anh, đoạn lật tấm đệm lót góc phòng, mở một cánh cửa bí mật bên dưới. - Alex là người giỏi nhất ARK49 này. Trước giờ có ai thắng được anh ấy đâu. Chị không chết, đó đã là một chiến thắng rồi.

- Không, nếu nhận cú đâm ấy thì tôi thực đã chết rồi. Dù sao thì... cảm ơn cậu, Topher. - Phong đau tới xanh cả mặt, cô cũng tò mò về cánh cửa kia nhưng đầu óc cứ mù mờ hết cả.

Topher cúi người. Anh biết Phong đang mất đi sự tỉnh táo nhưng anh vẫn không quá hoảng hốt, bình tĩnh lôi bộ đồ sơ cứu khỏi ô cửa đó, tìm thuốc cầm máu dạng tiêm rồi sơ cứu cho cô ngay lập tức.

- Tôi không biết sao Kowaski lại muốn giết tôi - Phong cố gắng nghĩ ra chuyện để nói để quên chỗ đau nơi ổ bụng - Nhưng cậu có thấy vết dao rạch ở đùi hằn không? Vậy mà hằn vẫn đứng dậy được...

- Anh ấy được huấn luyện mà, sao chị có thể địch lại được cơ chứ? - Topher cố gắng tiếp chuyện cô, anh biết rằng cô đang rất đau và nếu cô ngất đi lúc này, rất có thể không tỉnh lại nữa. - Trước khi trở thành ARK 49, nơi này là trại giáo dưỡng của tử tù. Khi chúng 18 tuổi, pháp luật sẽ thi hành án tử của chúng. Chị biết việc xử tử diễn ra thế nào không? Chúng sẽ được đấu một trận với Alexander Kowaski, và nếu sống sót, chúng sẽ được

miễn tội và trở lại làm công dân tự do. Có thể chị là "công dân tự do đầu tiên" đó, An Phong.

- Cậu có vẻ thân với...hắn. - Phong dứt đoạn nói khi Topher bắt đầu sát trùng vết thương. - ...và được hưởng khá nhiều đặc ân.

- Alex ấy là người khá bí ẩn, nhưng nếu cố gắng hiểu anh ấy một chút, chắc có lẽ chị sẽ thấy anh ấy không hẳn lạnh lùng như thế. - Christopher ngoắc chỉ tự tiêu vào cái móc rồi khâu lại vết thương cho An Phong. - Bản chất anh ấy là người tốt...nhưng cái nghề này thì...

- Tôi đã giết một đứa. Nhưng đó là lúc nó đang tiến hóa và việc giết choc đó chỉ để tự vệ. Liệu nhiều đó có đáng để Kowaski xử tử - Phong nghiêng rằng, khuôn hàm cô gồng lên, vừa vì đau, vừa vì không kìm được nỗi khó hiểu trong lòng - Hắn còn để lộ số của tôi nữa. Bất cứ kẻ nào ngoài đó..., bất cứ ai đều có thể giết tôi vào ngày cuối ấy, bởi vết thương này không thể bình phục nhanh như vậy.

- Đừng quá lo chứ, Phong. Em sẽ đấu thay cho chị, nhưng là nếu em có thể học hết các đường dao trong một tuần. - Anh cười ái ngại dù anh biết chắc cô sẽ không chết bởi vết thương đó.

- Cậu được lắm! - Phong hơi trở mình. Dù là vì lợi ích của bản thân anh hay là vì anh là người tốt bụng, thì việc Phong được cứu sống cũng là một ân huệ lớn.

- Hết gác rồi. Để em đi lấy thêm. Chị nghỉ chút đi! - Topher vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, đoạn đứng dậy, chạy vù đi.

Lại nói về nơi tập trung ban nãy. James quyết định ngưng bài kiểm tra của lão lại. Lão không hài lòng về Kowaski vì y bị thương nặng quá. Đối với lão, đó là sự thất bại của y và lão không thể chấp nhận sai lầm đó. Lão đã tốn sức đào tạo y thành một cỗ máy giết người, vậy mà trong lần gặp lại, Kowaski lại khiến lão quá thất vọng.

Bản thân Kowaski cũng đoán trước được lão James sẽ nổi điên lên bởi sự mất kiểm soát của y trong trận đấu vừa rồi. Y cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần, mà tinh thần là thứ y đâu phải chuẩn bị bao giờ? Đối với y, trên đời này chẳng có chuyện gì quan trọng, trừ khoảnh khắc đó, khi y đâm lút con dao qua bàn tay của Christopher.

- Mày đã nghĩ gì vậy, Alex. - Lão James rút thẳng lưng ra, lão gằn lên từng tiếng, con mắt quắc lên thật khiếp sợ.

- Xin lỗi đã làm ngài thất vọng. - Y cúi đầu nhưng đôi mắt không hề hoảng hốt. Y biết hai chữ "xin lỗi" không có trong từ điển của James.

Lão James găm gờ trong cổ họng, đoạn liên tiếp quật thứ thắt lưng ấy lên lưng Kowaski. Khi đã chán chê, lão tóm lấy mái tóc bạch kim của y đập liên tiếp đầu y vào tường khiến khuôn mặt tuyệt mỹ kia trầy xước thành vệt dài. Lão đánh y như một bao cát, như một vật để trút giận. Thế nhưng tuyệt nhiên, Kowaski không phản kháng, cũng không hé răng kêu tới một lần, dù cho vết rạch trên đùi y vẫn không ngừng chảy máu. Đôi Danger Pusher vẫn dắt bên cổ chân y. Kowaski chỉ cần rút nó ra thôi, và với tốc độ của y lão sẽ không thể tránh khỏi một nhát cửa vào cổ. Nhưng y không làm thế. Lão muốn y là một người hoàn hảo, nhưng Kowaski không thể hoàn hảo, đó là lỗi của y.

Trước đây khi còn được James huấn luyện, những trận đòn này y đã quá quen. Kowaski đã thấy có những người tàn tật sau những lần phạt hiểm ác của lão. Nhưng cái lúc cuộc đời y tưởng chấm hết, lão đã xuất hiện và cho y cơ hội nữa. Vậy nên y đã quyết trung thành với lão, đó là lời hứa của bản thân y, y không thể phá bỏ. Kowaski chịu cơn thịnh nộ của lão James cho tới khi lão kiệt sức không còn nhắc nổi tay lên nữa. Lão bỏ ra ngoài hút thuốc, y mới gượng đứng dậy, tự xé vết quần rách ra để băng bó cho phần đùi của mình.

- Alex! Cho em xin chút gạch...- Christopher lao vào khu trạm xá, vừa nhìn thấy khuôn mặt bầm dập của Kowaski, mặt anh đã xa xăm lại.

- Lấy rồi đi đi! - Y ném cho Topher túi gạch vừa cuốn vết thương ở đùi, vừa quay mặt đi nơi khác như muốn giấu những vết trầy xước và tụ máu.

- Lão...

- Tôi không cần cậu giúp. - Y nói rất bình tĩnh nhưng điều đó làm Topher phát cáu, nhất là khi anh biết Kowaski chưa bao giờ thoát khỏi suy nghĩ nô lệ ấy.

- Em cũng thế! - Topher gằn giọng bỏ đi. Anh vốn quan tâm tới y, nhưng rốt cục Kowaski cứ luôn để lão Jmaes hành hạ vậy. Đó là quyết định của y và anh dù muốn cũng không thể can thiệp.

Khi Topher trở về phòng giam, anh đã thấy Raven ngồi đó bên cạnh An Phong. Lúc anh bế cô về đây sơ cứu, trận đấu ngoài kia chưa kết thúc nên dù muốn, Raven cũng không thể bỏ đi được. Thật ra thì, nếu bắt chước Topher làm anh hùng thì cũng được thôi, nhưng nàng thật sự không dám vì nàng biết nàng sẽ bị đánh cho tới nát cả người.

- Chị ấy ổn rồi...- Topher nói với nàng, đoạn tiến tới cuốn nốt gạch quanh hông Phong trong khi cô vẫn ngủ li bì.

Raven không nói gì, chỉ quay lưng nhìn vào hộp cứu thương Christopher vẫn còn quên chưa đóng ban này.

- Về như phòng giam của cậu đầy đủ tiện nghi nhỉ? - Raven hơi nhú mào, đoạn lấy cầm lấy cặp dao của An Phong. Chắc hẳn nàng đã mò lại tự sân chính để mang về đây cho bạn mình.

- Chị biết mà, Alex khá quý tôi nên...

- Thế cậu có biết làm sao Kowaski muốn giết Phong?

- Không..- Topher lịch sự đáp dù đã thấy được con mắt soi mói từ nàng. - Tốt nhất là không nên tò mò những bí mật của anh ấy.

- Liệu có phải Alexander Kowaski cố giết Phong để muốn bảo vệ ai đó khỏi vòng cuối cùng? - Nàng nheo mày nhìn Topher, ánh mắt hoài nghi đan thêm điều gì tức giận.

Topher định quay người, nhưng Raven đã rờ tay lên con dao, điều đó khiến anh dừng lại. Raven đang đổ lỗi lên đầu anh, trong khi anh vừa là người cứu sống cô bạn của nàng.

- Chẳng phải Alex cũng quý chị sao? - Christopher giữ bình tĩnh nhất có thể dù cho anh sắp nổi điên lên. Song anh không dám làm liều vì chưa biết thực lực của Raven ra sao dù cho sự thật là nàng rất yếu - Vậy anh ấy có thể làm gì để giúp chị thắng?

Raven suy nghĩ một lúc. Nàng chợt nhớ tới cái xác cô gái bị chặt đôi ngày hôm qua, bất giác rợn gai ốc. Liệu có phải đó là tác phẩm của Kowaski? Không...không đúng, y không thể ghê tởm như thế....y đã đối xử tốt với nàng.

- Số của cậu là gì? - Raven quắc mắt lên nhìn Topher.

- Ồ, vậy của chị thì sao? - Christopher vừa nói vừa liếc xuống bàn tay cầm dao của Raven ở bên, bất giác an tâm hơn khi thấy nàng cầm dao ngược - Chẳng lẽ chị lại không biết chúng ta có thể là kẻ thù?

Nghe thế, Raven nắm chặt con dao hơn, song, điều đó chỉ tạo thêm lợi thế cho Topher. Anh quay người, chộp mạnh cổ tay Raven rồi đưa dí sát con dao vào cổ cô, mắt không thèm chớp.

- Cậu....

- Tôi biết chị không thích tôi, nhưng bạn của chị vừa bị thương, có điều gì quan trọng hơn cô ấy vào lúc này sao? - Đoạn anh ấn mạnh con dao lún hẳn vào da cổ nàng, đôi mắt lạnh tanh nhưng đầy hăm dọa - ...Và nếu chẳng may chị trùng số với tôi, và kể chị có là bạn của An Phong đi chăng nữa, tôi sẽ không tha cho chị đâu.

Tay Topher vừa lỏng ra, Raven đã vùng bỏ chạy. Nỗi sợ chị là một phần nhưng đúng là nàng sợ. Con dao đó đã cứa vào cổ nàng, nàng cảm thấy nó liếc sâu vào cổ nàng nhưng khi Raven chạm lên cổ, không có chất lỏng nào chảy ra. Nhưng cái khiến nàng bỏ chạy là vì nước vừa xém trào qua con mắt nàng, và nếu đúng là Topher và nàng cùng số, chắc chắn, nàng sẽ không để kẻ thù thấy nàng là kẻ yếu đuối.

Christopher thấy Raven chạy đi thì an lòng, cười khẩy. Mọi chuyện sẽ chẳng dễ dàng đến thế nếu Raven không cầm ngược con dao. Anh xoay mình dựa lưng vào bức tường xi măng. Phong vẫn ngủ ngon lành, hơi thở đều đều và tuyệt nhiên không bị ảnh hưởng bởi những gì vừa diễn ra. Topher nhìn cô, bất giác anh nhớ về cô gái hai năm về trước. Anh thở dài, nhưng răng nghiến chặt, khiến đường viền hàm trở nên góc cạnh.

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi. - Anh vuốt nhẹ mái tóc Phong và cứ ngồi yên như thế. Có lẽ, anh đang nói với cô, hoặc đang nói với người nào đó khác. Nhưng dù là ai, họ đều không nghe thấy.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 7: Cô gái mất tích

"Life was not longer something to endure, but to live. "

Hubert Selby Jr, Requiem for a Dream

Raven trở nên đơn độc khi người bạn duy nhất nàng tin tưởng bỗng dưng được bảo vệ bởi kẻ mà nàng không thích. Trước, điều duy nhất khiến nàng cảm thấy an toàn là đi bên cạnh An Phong, còn giờ đây, cái gì cũng có thể gây nguy hiểm. Raven bỗng dưng nhớ lại lời đe dọa của Christopher ban nãy mà ngẫm nghĩ. Liệu có khả năng nào anh thật sự là đối thủ của nàng? Nếu đúng, vậy tại sao nàng không nhìn thấy Topher qua lớp kính một chiều hôm trước, hay chỉ vì nàng không để ý tới anh?

Rồi nàng xét lại phản ứng của bạn thân, thiết thấy sao khi đó quá nóng nảy. Đúng rằng Topher đã cứu Phong, không chỉ lần đầu, mà có gì nàng lại nghi ngờ vị cứu tinh đó? Liệu có phải vì anh và Phong đang dần trở nên thân thiết, hay là vì Kowaski? Ôi, nàng đang nghĩ cái gì vậy... Nàng đang ghen, thật ấu trĩ và ngớ ngẩn: nàng ghen với một thằng con trai.

- Này người đẹp, sao lại ở một mình? - Klose ngồi xuống đối diện nàng. Tên người Đức đặc giọng thuốc lá dường như bắt đầu chú ý tới Raven sau vụ nàng để lộ số. Dường nhiên một người nhạy cảm như nàng có cảm thấy được chút quan tâm khác lạ của hắn, nhưng đi kèm với nó, Raven cũng thấy đây là mối nguy hiểm tiềm tàng: làm sao có thể an tâm khi là "đối tượng" của kẻ giết người?

- Ừm... Tôi muốn tránh xa rắc rối...- Nàng trả lời vẫn vờ, thực chất đang nghĩ sao để thoát khỏi tầm ngắm.

Thế nhưng có cố gắng thế nào, Raven cũng không thể thay đổi được sức hút như cục nam châm của nàng. Đang định đứng lên chuồn, Raven đã động ngay phải gã người Hàn to lớn, đôi mắt hằn như hai đường chỉ và chân lại còn tập tễnh. Là Yoon, thủ lĩnh hội Con Lửng.

- Ơ... cô...cô...cô...là....

- Raven...- Klose nhanh chóng trả lời hộ. Điều này không khỏi khiến cho Raven chột dạ.

- À... Raven. Tôi...tôi đang chiêu mộ...mộ thêm nhiều người nữa vào hội. Cô... cô có muốn tham gia cu...cùng ...- Gã lắp bắp nói, khác hẳn cách ung dung khoe về chiến công của mình hồi trước.

Raven mỉm miệng cười nhưng kỳ thực không ai nhắc nàng cũng biết chuyện gì đang xảy ra. Trong hai người quen bất đắc dĩ đây, có lẽ Yoon là người nàng cảm thấy an toàn hơn. Nếu giờ nàng nói có thì hăng hái quá, gã Yoon hiểu nhầm lại phiền phức mà trả lời không thì chẳng còn tấm bình phong nào trước Klose, thế nên Raven cố kết thúc cuộc đối thoại ở mức độ lửng lơ:

- Cái này... đột ngột quá. Để tôi suy nghĩ thêm một thời gian...- Nàng cười thân thiện, nụ cười này thì là thật rồi nhanh chóng bước qua.

Thế nhưng bước đi không phải là đường thoát. Khuỷu tay nàng bất giác bị kéo giật lại. Klose tóm lấy nàng, môi hằn hơi chếch lên để lộ hàm răng xỉn màu thuốc lá. Hẳn có lẽ khôn ngoan hơn nàng tưởng.

- Yoon... -Hắn nói với giọng lè nhè - Mày để tao nói chuyện với Raven một chút được không?

Gã người Hàn tí mắt cười gật đầu chạy đi: hình như điều Raven không ngờ tới là sau hôm qua, hai người học đã trở thành bạn tốt của nhau.

- Có chuyện gì vậy? - Raven chủ động giằng mình khỏi tay Klose, thắc mắc.

- Cô em đã tìm thấy kẻ thù của mình chưa? - Hãn vừa nói, vừa vòng tay qua eo nàng. - Nếu cô em muốn, anh có thể cho cô em một cái tên... Vậy ý cô em thế nào?

Raven nghiêng hàm. Ngay khi tay Klose vừa lướt tới hông nàng, không kịp được nữa nàng vùng tay đâm một quả vào giữa mặt mũi khiến mặt hãn lật ra sau, ngã nhào xuống sân. Ngay khi ý thức được hành động bộc phát của mình, Raven bắt đầu thực mạng chạy.

Đang là tầm trưa, nàng lao thẳng vào nhà ăn, nơi đông người nhất lúc ấy. Sở dĩ, dù là một thằng ranh ma và khốn nạn nhưng Klose chắc chắn sẽ không dám ra tay nơi đông người để trêu người những kẻ nguy hiểm. Thế nên nàng chạy vội rồi cố len vào giữa hàng, mắt hốt hải nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng hãn đâu nữa.

Raven bấy giờ mới hoàn hồn, rồi nàng sức nhận ra, hàng mình đứng kế sát hội nữ quản giáo. Tệ hại hơn, nàng còn trông thấy hai bà quản giáo nàng gây sự mấy hôm trước. Nàng thấy ngán ngấm, nhưng cũng không dám chạy loạn nữa. Dù sao thì nàng vẫn sợ Klose hơn.

- ARK 2 vỡ rồi. Trạm bắt sóng không còn nhận được tín hiệu từ bên ấy nữa. Xem ra bọn Tiến Hóa ngày càng mạnh.

- Mà có nghĩ là ARK 49 rồi sẽ có lúc sụp?

- Tao mong là không...

...

Raven không kịp nghe hết câu truyện đã tới lượt lấy đồ ăn. Trong đầu nàng nổi lên một thoáng lo lắng rằng kể cả khi nàng có sống sót sau đợt tuyển nhuệ binh, liệu ARK 49 có bảo vệ được nàng?

Raven mông lung nghĩ ngợi, ăn hết suất cơm tù lúc nào không hay, rồi nàng lại nhớ đến An Phong đang bị thương, khó mà di chuyển được một quãng đường xa từ khu biệt giam ra tới đây, bèn ra xếp hàng lần nữa, lấy một suất đem về cho An Phong. Nhưng rồi nàng lấy hai thay vì một: Topher chắc cũng cần.

Vừa đứng vào hàng, bất ngờ còi báo vang loạn cả lên. Quản giáo tức tốc chạy khỏi nhà ăn, một số chuẩn bị vị trí chặn cửa không cho tù nhân thoát ra ngoài. Raven quay nhìn dãy hàng dài dằng dặc lấy suất ăn, lại nhìn cánh cửa đang mở sát người mình, nuốt nước bọt. Nàng quyết định để trí tò mò thắng thêm lần nữa, chạy vội ra ngoài theo một toán nhỏ tù nhân trước khi quản giáo khép cánh cửa vào.

Raven chạy theo đám đông. Nàng nhớ rõ hôm qua khung cảnh cũng hỗn độn thế này. Nhưng hôm nay không còn đông nghịt người như buổi chiều hôm trước, thế nên mọi thứ nàng muốn thấy không cần phải chen chúc để có một tầm nhìn.

Họ không hét lên như những cảnh phim khi ai đó nhìn thấy một xác chết. Trong số những tử tù, có những kẻ sát nhân, nhưng đứng trước kiệt tác trước mắt, không ai dám thốt lên lời gì.

Raven chết lặng, mọi thứ như muốn ngược thực quản mà ọc hết ra ngoài. Trước mắt nàng, ngay trên đầu nàng một cái "xác" với toàn bộ nội tạng, thịt xương đã được lấy đi: Một tấm da treo với hộp sọ còn nguyên vẹn - phải chăng đó là phần đẹp đẽ nhất của con người để che đi phẩm chất bên trong?

- Quả là tác phẩm tuyệt vời...- Tiếng Klose vang bên tai khiến nàng giật thót - Bất kể ai đã làm việc này thì hẳn quả đáng khâm phục với kỹ thuật

lột da đó.

Raven chau mày, nàng đối diện trước thứ kinh tởm trước mắt để cố tìm ra hàm ý nghệ thuật mà Klose nhắc đến. Ngày trước nàng đã từng mê mẩn với những tấm thảm da thú được lột thủ công, và giờ đây, khi đứng trước một bộ da khác, Raven bỗng thấy được những điểm tương đồng. Cái xác bị treo có một đường rạch thẳng tắp từ cằm qua cổ, dọc xuống dưới đáy cơ thể. Từ giữa hai tay và chân cũng có một đường mổ tương tự thế, chỉ khác là sau khi rút hết thịt xương, tên sát nhân đã tỉ mỉ khâu lại các đường ở tứ chi, như thể muốn nối liền hình xăm dày kín trên cẳng tay cẳng chân nạn nhân.

- Tôi đã định nói với cô em về kẻ cùng số, nhưng chắc giờ không cần nữa nhỉ - Klose chỉ tay vào bộ da người. - Thấy không, Raven, hẳn ta đã ở đó và nhìn cô kia! Phải chăng có tên thợ săn nào đang cố gắng bảo vệ con quạ nhỏ bé này?

- Tôi không biết! - Raven liếc con mắt sắc như dao về phía Klose. Cái ánh mắt quyết đoán khiến thẳng cha khốn nạn lùi một bước. Dù thế trong tâm tưởng, nàng thoáng giật mình nghĩ tới Kowaski: Có phải chính y đã làm chuyện này?

- Đừng nóng nào, cô gái...- Klose bắt đầu lép vế trước nàng - Hoặc cũng chỉ vô tình là trò tiêu khiển của Quái Vật mà thôi!

- Quái vật? - Raven nheo mắt

- Ồ, cô em không biết sao? Hẳn là kẻ đã hai năm trời bị nhốt ở phòng cuối khu biệt giam...

Có một điều Raven đã bỏ sót trước khi bị cuốn vào câu chuyện của Klose. Những thứ ở đó không chỉ có bộ da của tên tù xấu số: hẳn bị hoạn trước khi da được lột. Tinh hoàn như đã rửa sạch, không còn tí máu được xếp gọn ngay dưới nơi xác được treo. Kowaski đứng lặng trước cái xác, đôi

mắt y vẫn lãnh đạm, song, gáy bắt đầu rớn lạnh. Cái xác được khâu lại, cách lột da ấy, và cả bộ phận nằm dưới đất kia, Kowaski biết tên giết người ám chỉ điều gì. Nhưng rõ ràng những điều y lo lắng không chỉ có thế: dù là ai, hẳn cũng đang giỡn mặt với những bí mật của y: đầu tiên là cô gái tóc đỏ, bây giờ là một cậu thanh niên với những hình xăm, tiếp theo sẽ là gì? Song, có một điều Kowaski cảm thấy nhẹ lòng chút ít, rằng y chắc chắn không phải kẻ đã làm chuyện kinh tởm này.

An Phong hua tay trong không trung, sương mờ che trước mắt cô gái. Là nơi nào đó thân quen với hơi lạnh thấm đẫm toàn cơ thể, có lẽ cô đã từng đến đây nhưng tâm thức ngay lúc đó lại không biết điều này. Một khu rừng lá kim, thừa thớt, mờ sương và lạnh. Có một bóng đen lướt qua cô nhanh tới độ nó như hút cả làn sương qua những bước chạy ấy. Phong rút con dao bên mình, chạy theo hướng hơi sương vừa rẽ lối. Điều đó có nguy hiểm không? Liệu đó có phải loài thú dữ? Nhưng chân tay An Phong không còn theo sự điều khiển của tri thức. Cô guồng chân chạy, những bước chạy nhẹ như lướt trên đám cỏ ướt sũng. Rồi cô tới bên hồ nước, sinh thể đó đang cúi đầu uống nước ở phía bên kia hồ. Nó là một con hươu lớn, với cẳng chân thon dài và lớp lông sẫm màu thể như cả khối hình nó tựa như một cái bóng đen lớn. Nhưng đôi sừng của nó thì An Phong thấy rõ: đó là kim loại, sắc mảnh và bắt được tia rọi của mặt trăng. Nó ngẩng đầu lên nhìn Phong, đôi mắt ngầu đỏ và đồng tử dẹt lại như của một loài thú dữ. Nó lao đến.

- Chị ổn không đấy? - Christopher đỡ ngay lấy gáy Phong khi cô vừa bật dậy sau một giấc mơ kì lạ. Cú bật đó khiến vùng bị đâm lại đau ê ẩm nhưng Phong không hé răng kêu tiếng nào.

- Tôi đã ngủ bao lâu rồi? - Cô lấy lại nhận thức, bình tĩnh trở lại dù cho mồ hôi vẫn đang vã ra như tắm.

- Ba hay bốn gì đó, em không chắc. - Topher vừa nói, vừa đưa chiếc khăn trắng thấm nước cho cô lau mồ hôi - Chị đã mơ thấy người nào đó quan trọng chăng?

- Sao cậu nghĩ vậy?

- Anthony...- Christopher cười, kéo cho Phong dựa người vào bức vách -
Chị đã gọi tên anh ấy trước lúc bật dậy, An Phong!

Cô trả lời câu hỏi của Topher bằng một nụ cười hơi nhoẻn miệng. Có lẽ cậu bạn ấy là thứ tình cảm khác lạ duy nhất cô từng có được trước đây. Thế nên thật dễ hiểu khi cái tên đó khiến Phong hạnh phúc dù chỉ trong một vài tích tắc ngắn ngủi.

- Liệu Anthony có phải một trong những động lực để chị tiếp tục cuộc sống như thế này?- Topher ngồi khoanh chân cạnh cô, có gì tươi mới trong đôi mắt màu nâu sáng của anh.

Phong không trả lời, nhưng cô nghĩ là anh nói đúng. Cô yêu cha mẹ mình, nhưng mẹ cô thì dở hơi, cha để bảo vệ gia đình cũng đã biết tầm nơi nào không biết; từ lâu, họ đã không còn là những người mà Phong có thể chia sẻ những chuyện vui buồn. Chỉ còn Tony. Thế nên cô không thể phủ nhận rằng việc muốn gặp lại cậu là mục đích Phong cố gắng sống sót để trở thành nhuệ binh.

Nhưng rồi cô lại nghĩ về chàng trai bên cạnh mình. Một kẻ xăm kín quanh cổ nhưng lại thân thiện dễ gần; kẻ giết người máu lạnh mà lại bất chấp chịu đòn để cứu cô. Anh ta là ai, người tốt hay kẻ xấu?

- Cậu thì sao, Topher? - An Phong nheo mắt hỏi - Liệu có cô gái nào là một người đặc biệt ?

- Có chứ có chứ !!! -Anh nhìn cô, với ánh mắt như thể câu hỏi của Phong với câu trả lời có là điều quá hiển nhiên - Nhưng cũng đã từ lâu rồi, em cũng không mong rằng mình có thể gặp lại cô ấy.

Trên môi Topher vẫn đọng lại nét cong của nụ cười nhưng con mắt anh thì ảm đạm. Dường như câu hỏi của Phong khiến một khoảng quá khứ đau

buồn quay trở lại. Nhưng làm sao mà vậy được chứ. Hai năm trước, Topher mới chỉ là một thằng nhóc 14 tuổi, làm sao có thể hiểu được cảm giác có một người quan trọng trong đời.

Phong vẫn là người dù thấy được cảm xúc người khác, nhưng chẳng bao giờ ngại làm họ thêm tổn thương. Có điều gì tỏa ra từ Topher khiến cô tin rằng, chàng trai trước mắt cô đây không thể là kẻ giết người.

- Sao cậu không nói tôi nghe câu chuyện hai năm trước? - Phong đặt tay lên vai áo anh, tì một chút lực để chinh lại thế ngồi một mình.

- Có gì khiến chị tò mò vậy, Phong? - Anh cười nhưng rõ ràng tỏ ra bối rối - Hay chị không thể tin vào một kẻ đã giết hết cả một gia đình?

- Christopher! Tôi không quan tâm tới sự tin tưởng hay bắt cậu phải thành thật nói về quá khứ. - Phong túm chặt lấy vải áo anh- Tôi chỉ muốn hiểu cậu vì kể cả cậu nói rằng mình mang một nhân cách khác, bản chất cậu không phải một kẻ giết người.

Anh quay người nhìn Phong, thẳng vào con mắt xanh đậm đặc biệt của cô. Liệu cô có biết mục đích duy nhất anh cứu cô là vì anh muốn học được cách cầm dao ấy, và sự thật là anh sẽ phải giết Phong ở vòng cuối cùng.

Christopher thở dài:

- Chị nói đúng. Em không phải kẻ giết người.

ps: hô hô, nếu ai có hứng thú, hãy xem Requiem for a Dream (Lễ cầu hồn cho một giấc mơ) vì nó là một bộ phim về Drugs khá là tuyệt vời

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 7: Cô gái mất tích (2)

| Xin thứ lỗi. Từ giờ tới sau 3/7, mình xin tạm không ra chap tiếp vì bận thi đại học. Mong mọi người thông cảm cho mình nhé :<<< *cúi*|

Phong nheo mắt nhìn Topher, chờ đợi một lời giải thích thỏa đáng. Một người bị oan liệu có điềm nhiên chịu nhốt trong nhà giam hơn hai năm trời?

- Cô ấy đến nhà thờ với bộ váy rách và những ngón tay bật móng. Gia đình Tereshkov ép cô ấy cưới một người đàn ông, nhưng cô ấy không đồng ý. Chính ông bà Tereshkov đã nhốt cô xuống căn hầm bên dưới biệt thự và để người đàn ông ấy hãm hiếp cô. Họ trói cô ấy vào một cái giường trong suốt nhiều tháng liền để cái thai trong bụng cô ấy dần lớn. Chị biết đấy, khu vực ấy ra luật tử hình những người phá thai, đó là cái cớ ép cô ấy phải lấy gã kia. - Topher hướng mắt ra phía ô sáng duy nhất trong căn phòng, mọi thứ rõ ràng như thể mắt anh đang thực trông thấy. - Đêm đó, cô ấy dứt tung mọi thứ để thoát ra. Cô ấy chạy đến nhà thờ giữa lúc cơn bão tuyết đang lồng lộn rồi quỳ xuống trước phòng xưng tội. Cô ấy hỏi em: "Có phải vì sinh ra đã là tội lỗi nên họ mới đối xử với chị như vậy?"

Anh thở dài:

- Em đã bảo rằng cô ấy không có lỗi. Chính là họ, họ mới là kẻ đáng chết. Cô ấy không hề nghĩ tới chuyện giết chóc cho tới khi em nói ra câu đó. Vì câu nói đó của em mà cô ấy mới giết người.

An Phong bàng hoàng, vì câu chuyện ấy. Nhưng thứ khiến cô ngạc nhiên hơn, là Topher: anh không cảm thấy ân hận khi vì anh mà ba người đã bị

giết man rợ, anh cầu nguyện hàng đêm để Chúa xá tội cho người con gái kia.

- Vậy cô ấy đã giết cha mẹ của chính mình? - Phong nhú mày. Da cô sờn gai ốc. Dù cho ông bà Tereshkov có vẻ tàn độc nhưng câu chuyện nôi da xáo thịt kia cũng là điều không thể tha thứ.

- Cha mẹ nuôi. Thật khủng khiếp đúng không khi nghe câu chuyện một người con có thể giết cha mẹ mình tàn bạo như thế. Nhưng cô ấy là con nuôi, họ chăm sóc, nuôi dưỡng cô ấy đầy đủ, cũng giống như chuột được nuôi trong phòng thí nghiệm vậy: đến một ngày cần thiết, họ lôi nó ra để sử dụng vào mục đích riêng của mình. - Topher cười khẩy - Liệu có đứa con nào lại không có chút tình yêu dành cho cha mẹ mình? Họ bắt cô ấy tin vào thứ tình cảm đó, rồi lợi dụng nó để chi phối mọi quyết định của cô. Có loại cha mẹ nào lại nhốt con xuống hầm mà để người ta hãm hiếp? Đó có phải tình mẫu tử không?

- Nhưng sao cậu lại nhận tội ? Có phải cô ấy...- Phong bỏ lửng câu nói. Đường như ý cô để Topher tự tiếp lời.

- Phải...Cô ấy là người tốt, Phong. Cô ấy chỉ cần một cơ hội khác để làm lại cuộc đời. Còn em chỉ là thằng móc túi, em chẳng có tương lai.

An Phong hơi mỉm cười. Giờ thì cô đã hiểu sao lưỡi dao của cô cứ liên tục biến mất. Cô cũng biết sự tò mò của bản thân nên dừng lại ở đây trước khi Topher trở nên căng thẳng. Nhưng cô gái ấy là ai, liệu có mang vẻ đẹp nữ thần nào khiến cho một cậu con trai như Christopher day dứt như vậy?

- Cô ấy có đẹp không?

Topher cười, đôi mắt anh giãn ra, trở lại trạng thái thoải mái ban đầu.

- Chị làm em nhớ tới cô ấy, An Phong. Cô ấy có đôi mắt rất đẹp.

Phong hơi nhếch miệng cười, không nói gì thêm nữa, cô hít thở đều cho quen dần với cảm giác đau. Im lặng diễn ra trong ít phút cho tới khi cả hai nghe tiếng kim loại đập liên tục vào song sắt ngoài buồng.

Scarlet Kur xuất hiện với bộ dạng tươi tỉnh. Ả được mặc quần phục, nhưng tay vẫn cầm ngọn giáo. Bằng một cách lịch sự hết thảy, ả hắng giọng, đánh mắt về phía An Phong.

- Này Traucer(*), liệu chú mày có để bọn tao nói chuyện với nhau một tí?

Topher không vội đáp. Anh nhìn Phong với đôi mắt đầy quan ngại. Cô vừa mới bị thương nặng mà ả kia thì không biết đang toan tính điều gì, liệu ả có nhân cơ này hãm hại An Phong không?

- Không sao. - Phong nói trước khi Christopher kịp phản ứng - Cậu đi ăn trước đi, trưa rồi.

Topher gật đầu rồi bước khỏi phòng mặc cho trong lòng vẫn chưa thực sự an tâm. Đợi cho anh đi hẳn rồi, Phong mới mở lời trước:

- Cô tới đây có việc gì vậy?

Phong nhìn thần thái mới có được của Scarlet, không khỏi lo lắng. Song, đâu chỉ vì ngứa mắt mà ả có thể ngang nhiên giết người. Giờ ả đã được vào nhuệ binh, tức là chức vụ ả đã ngang hàng quản giáo trong cái nhà tù này, và vì lẽ đó, nếu ả động thủ với tù nhân, Scarlet sẽ nhận lại được bản án tử của mình. Thế nên An Phong cũng vững tâm hơn chút và nhìn nét mặt của Scarlet, không có vẻ gì cho thấy ả muốn giết một kẻ bị thương.

- À...Thật ra cũng chẳng có gì! - Ả bước đến rồi tiến đứng phía đối diện Phong. - Chỉ là tao thấy mày rất quen. Có phải tao đã gặp mày ở đâu đó?

Phong nhăn mày. Cô biết ả kia đang chơi mèo vờn chuột. Phải có lí gì ả mới hỏi câu ngớ ngẩn thế, và rõ là câu hỏi ấy không phải để cho Phong trả lời. Thế nên cô lặng yên không đáp.

- Tao không biết chuyện gì đã xảy ra với tao, ý tao là tất cả bọn tao. Bỗng dưng một ngày bị ép vào một cái thế không thể lùi, bọn tao bỗng chốc trở thành những kẻ sát nhân. Làm sao mà tao biết được những khả năng bỏ mẹ đó từ đâu đến? - Scarlet bắt đầu nhăn mày - Nhưng mày biết đúng không?

- Tao không hiểu. - Phong chối, song thực chất trong lòng đã dần dần ngộ ra.

- Mày cho rằng tao ngu đần ư? - Đôi mắt Scarlet quắc lên, hốc mắt ấy như hắt những tia căm thù, ánh vắn lên lọn tóc xoăn tít của ả - Họ tiêm thuốc cho tao quên, nhưng tao đã dần nhớ lại. Tao nhớ ra mày, và cả thằng cha mày nữa. Chính cha mày đã lôi bọn tao vào khóa huấn luyện để biến bọn tao đây thành một lũ giết người, một lũ được để ra để chết thay. Nếu tao không bị bọn mọi rợ như chúng mày bắt về khu huấn luyện, lẽ ra giờ tao đã được di tản đến nơi an toàn, chứ KHÔNG PHẢI Ở ĐÂY!!!

Scarlet hét lên, ả dần mất bình tĩnh. Đôi mắt ả long song sọc hơi ngấn lên những giọt nước muốn tuôn ra cùng với cơn thịnh nộ đang cuồn cuộn trong ả.

- Tất cả là do cha mày, con mẹ nó, lão đã phá đi tất cả cơ hội sống yên ổn của bọn tao. Những lão ta biến mất rồi, chỉ còn mày thôi, đúng chứ? - ả nhướn miệng cười như điên dại, liếc mắt cắt xéo con người An Phong khiến cho cô cảm thấy như muốn chảy máu. - Cái nợ cha chưa trả thì con gái đành phải gánh thôi. Nếu không phải tao thì sớm muộn gì người khác cũng chặt mày ra, đồ cặn bã!

Phong tức tối, nhưng không kịp phản kháng, Scarlet đã biến mất đằng sau cửa buồng giam. ả phải đi ngay, bởi nếu ở lâu nữa, chắc chắn ả sẽ

chẳng tìm được lòng, nhặt con dao dưới đất mà đâm chết An Phong mất. Chuyện mà vậy người tiếp theo chết sẽ là ả. ả mà chết sẽ chẳng về nhà được nữa. ả muốn được về nhà. Họ cũng muốn trở về nhà, và Scarlet thì không thể bỏ mặc những kẻ quỳ dưới chướng ả.

Phong ngồi lại. Nỗi ảm ức khiến vết thương của cô thêm đau. Trong suốt bao năm, chưa một lần trong đời An Phong nghĩ rằng cha mình là kẻ có tội. Cô luôn coi những gì học được từ cha là món quà quý giá. Ngay kể cả khi ông bỏ đi, khi ông biến mẹ cô thành một tấm bình phong vững trãi, Phong vẫn luôn thấu hiểu cha mình. Nhưng những gì Scarlet gào thét khiến cô bắt đầu lung lạc. Ông là người cha tốt, đối với cô, thế còn với những đứa trẻ khác? Và nếu như hồi đó, cô chỉ là một đứa trẻ bình thường, liệu cô có giết người, có ở trong ARK 49 này chờ chết? Phong bất giác cảm thấy sự hoang mang bao ngập tâm trí, cảm giác ấy còn khó chịu hơn là vết thương nơi ổ bụng.

...

Christopher đi về phía nhà ăn những cổng khu đó đóng kín. Nó chuyển hướng bước chân anh về nơi tụ tập đông người hơn. Nơi đó đầy quần áo nhưng Kowaski ở đó thì luôn có một chỗ cho Topher bên cạnh y. Nhưng sau vụ to tiếng vừa xong, Topher không chắc là mình có chỗ trong vụ này.

- Tay chú mày sao rồi. - Trái với suy nghĩ của Topher, Kowaski lại là người đầu tiên mở lời. Y đeo kính râm, che tối gần nửa khuôn mặt muốn giấu hết đi những nét thâm quầng ban sáng phải hứng chịu từ lão James.

- Em ổn. Anh chắc là anh không sao chứ? - Topher lo lắng nhưng anh cũng biết ý không dám đưa tay lên chạm tới vào mặt Kowaski. Nhưng sự quan tâm của anh chỉ làm cho y cau mày khó chịu, thái độ lạnh nhạt đủ khiến Topher hiểu rằng sự quan tâm của anh đối với y là thừa thãi. Y quay lại vấn đề chính, chỉ tay vào cái xác mà quần áo loay hoay mãi này giờ vẫn chưa kéo xuống được.

- Trông có quen không? - Y quay sang Topher miệng tựa cười mà không phải cười. - Trông nó có mìa mai không cơ chứ?

- Đặc sắc! - Topher phán dù anh muốn quay đi ngay lập tức - Em đang tự hỏi liệu có ai đang nghi ngờ rằng em là hung thủ?

- Cái đó thì cậu phải tự tìm hiểu. - Kowaski chỉ tay về những đường xăm tro trên cái xác - Còn về hung thủ, chắc chắn nó đã gửi cả một thông điệp hoàn chỉnh lên đây.

Topher chợt nhận ra nạn nhân quả thực giống mình. Cách xẻ người như vậy có khác nào vụ án cách đây hai năm. Có phải ai đó đang hướng mũi nhọn vào anh? Không đúng, nếu mục tiêu là Topher, vụ trước cũng phải có những điểm tương đồng nhất định, nhưng vụ trước là một cô gái tóc đỏ, mà cô ta thì chẳng có liên quan gì tới anh.

- Cậu biết Raven? - Kowaski bất giác hỏi dù rằng y biết khá rõ câu trả lời.

- Vâng. Bạn của An Phong. Mà cô ta có vẻ thân với anh đấy nhỉ - Topher cao giọng nói, đoạn dướn mày trêu trọc.

- Raven thắng Truth or Dare bằng cách tự chặt tay con bé. Vụ "Thước Đoan Đen" vừa rồi, cơ thể nạn nhân cũng bị chặt đứt lìa. Cả hai cùng tóc đỏ. Và bây giờ lại có một phiên bản khác của "Christopher" bị treo lên như mô phỏng tội ác tưởng như là của anh ta với tình hoàn bị cắt và trưng bày dưới đất. Vậy cậu nghĩ thế nào, Topher?

- Đó là sự mĩa mai. - Anh cau mày. Những kẻ bị giết đều tượng trưng cho những điều Kowaski quan tâm. Đương nhiên, trong một nhà tù mà chẳng ai quan tâm tới mạng người, chắc chắn đó không phải một trò khiêu khích để biến Kowaski thành một anh hùng có thể cứu những nạn nhân khác khỏi bị giết. Hẳn chỉ đang bày vẽ. Và giờ khi hết thứ để bày vẽ rồi, có khi, cái xác thứ ba được treo lên lại chính là y cũng nên. Suy nghĩ đó không khỏi khiến

Topher lo lắng. - Em nghĩ anh nên cẩn thận. Hẳn biết về anh. Hẳn biết về Alexandra.

Kowaski có chút sững sờ khi bỗng nghe Christopher nhắc lại tên người con gái đó, nhưng y vờ như không để tâm. Y đưa tay vuốt lại thứ tóc bạch kim cho gọn gàng ngay sau khi một cơn gió vừa thổi bay vài sợi bung khỏi khuôn chuẩn ban đầu, đoạn nhăn mày:

- Kẻ nào đã làm chuyện này, không phải là tù nhân ở đây, Topher -Y vừa nói vừa bước đi đi lại lại. - Quản giáo không giam giữ nhưng vẫn luôn giám sát đa số các tù nhân. Kể từ hôm qua, các nơi canh gác để được giám sát chặt chẽ hơn. Hơn nữa, việc lột da là một công đoạn tốn nhiều thời gian, mà bộ da người này còn mới.

- Ý anh là chuyện giết người trong ARK 49 là chuyện không thể?

- Nếu kẻ đó đã Tiến Hóa, mọi chuyện đều có thể. - Kowaski quay lưng lại với cái xác, vỗ nhẹ vào vai Topher - Anh sẽ không để cậu bị liên lụy thêm một lần nào nữa.

}j

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 7: Cô gái mất tích (3)

- Họ nói rằng đã có ARK bị sập bởi Tiến Hóa. - Raven lấy hai khay cơm đặt sang bên cạnh. Những điều nghe từ tên Klose về vị cứu tinh của An Phong khiến nàng thấp thỏm không yên. - Cậu có nghĩ liệu ARK49 trụ được lâu không?

Phong vừa nghe đó, mắt đã sáng lên. Song, cô không xấn xồ quá. Dường như sự lo sợ của Raven, đối với cô lại là một tia hi vọng:

- Vậy ra... bọn họ vẫn liên lạc được các ARK khác? Hẳn ở đây phải có một trạm liên lạc. - Có gì đó trong Phong trở nên còn cao.

- Ừm. Tổ nghĩ thế. Quản giáo nói trạm thu phát ở chính trên những trạm gác. Đó là nơi các ARK gửi tín hiệu cho nhau cũng như nhận được những thông tin khác bên ngoài. - Raven nói nhưng nàng cảm thấy có chút kì lạ - Sao vậy Phong, cậu có quen ai đó ở ARK nào khác chẳng?

Phong bậm môi, chỉ im lặng gật đầu.

Chuyện gì đang diễn ra? An Phong có thể lờ mờ hiểu, nhưng từ trước tới nay, cô không bao giờ tin vào trực giác của chính mình. Cô cần phải hiểu rõ nó. Anthony ở ngoài kia, đâu đó trong bốn mươi chín nhà tù còn lại. Chỉ có câu trả lời của cậu mới cởi được đám bùng nhùng trong tâm trí Phong.

Tiếng lạch cạch vang lên. Topher cũng bê theo chiếc khay ăn bước vào buồng giam. Nhưng có lẽ suất ăn mùng về bây giờ chỉ là đồ thừa.

- Ờm...tôi tưởng cậu ở đây nên tôi mang cho cả hai người - Raven nói mà nhìn đi chỗ khác. Nàng có chút ngại vì cách hành xử ban nãy, cũng muốn

giấu đi đôi mắt nghi ngờ của mình.

- Em cảm ơn. - Topher cười. Những chuyện nhỏ nhặt hay tính khí của đứa con gái mới lớn anh chẳng bao giờ bận tâm. Thực chất Raven đối với anh chẳng là gì. Điều duy nhất khuyên anh nên đối xử tử tế với nàng trong thời gian sắp tới đơn giản vì nàng là bạn của Phong.

Để khuếch đại sự thân thiện vốn rất hời hợt trong anh, Topher với khay cơm Raven lấy cho mình rồi ăn. Phong cũng đói, mà khi đói thì người ta ăn sẽ chẳng nói nổi với nhau câu nào nữa. Điều đó khiến Raven như người thừa. Nàng hơi cáu nhưng không để lộ ra, đứng dậy rồi bê suất cơm thừa:

- Để tớ đi trả nhà ăn.

Nàng bước khỏi buồng, đồng thời khép luôn cánh cửa cho kín mít lại để không cho bất cứ ai khác nhìn thấy bộ mặt cáu kỉnh, thế nhưng nàng đã nhầm. Ở dọc phòng giam phía đối diện, một gã da màu với đôi mắt trừng đỏ đờc chăm chú nhìn nàng.

- Đây cô gái. Cô có thể chuyển suất cơm đó cho tôi. Đã lâu lắm ta không được ăn chúng rồi.

Raven khựng lại, sống lưng nàng toát lạnh. Song vờ như không có chuyện gì xảy ra, nàng luồn khay ăn vào cho gã da màu rồi bước nhanh khỏi khu biệt giam.

Căn phòng ấy từ đầu tới giờ vẫn khóa. Nhưng lạ lùng hơn, cơm tù ngày nào cũng được nấu mà gã lại lại nói rằng lâu lắm chưa ăn rồi. Có lẽ hẳn đã ăn thứ khác để duy trì sự sống. Raven sờn gai ốc trước ánh nắng diu dụi đã ngả quá trưa, liệu gã có phải kẻ giết người.

Đêm. Phong ở lại cùng Topher. Điều đó dấy lên trong Raven một nỗi khó chịu nào đó. Nàng bất an bởi nàng không hề tin Topher, kẻ đã lột da và tòng xẻo cả một gia đình. Raven đã tính tới việc ngủ lại căn buồng trống bên

cạnh, nhưng rồi cứ nghĩ đến đôi mắt đỏ đục của gã da màu, nàng lại sờn gai ốc.

Khỉ thật! Nàng không thể ở một mình được khi mà những xà lim đều mở cửa. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như nàng ngủ. Liệu những thằng đàn ông biến thái sẽ xuất hiện, không, đám đàn bà như hai mục quản giáo nàng gây gỗ cũng đủ khiến nàng chết rồi. Vậy nàng phải làm sao? Đầu nàng hiện ra vẻ mặt của Phong lúc ban trưa khi cô vừa nghe về trạm liên lạc.

Trời tối đen, trạm gác cũng chẳng bật đèn vì làm gì có ai muốn trốn khỏi ARK 49. Raven lò dò bước tới chỗ gác, ngóng cổ tính trèo thang lên. Nàng chỉ biết bọn quản giáo nói trạm liên lạc ở đó, chứ cũng không thực sự chắc rằng nó có ở đó hay không. Thế nên nàng phải thử.

Trạm gần bức tường lớn bên ngoài. Bọn thoái hóa chắc đã rất đói. Chúng rên rỉ cào tay phía ngoài bức tường, âm thanh đó khác với những tiếng rên hoan hỉ phía khu trại của quản giáo. Giờ nàng đã hiểu sao trại giam bên nữ lại ít thế.

Nàng nhìn quanh rồi rón rén trèo lên những bậc thang. Gió thổi thốc vào cổ áo khiến nàng rùng mình một cái. Khỉ thật, nàng đâu có sợ ma. Raven dướn người, nhấc chân bước tiếp, nhưng ai đó đã nắm lấy cổ chân nàng.

- Đi chơi đâu đây. - Trong bóng tối lờ mờ, tiếng cười của một gã đàn ông nào đó khiến Raven lạnh gáy. Hắn kéo tuột nàng xuống khỏi câu thang. Tay nàng đập mạnh xuống nền đất, vết thương chưa liền vết khiến nàng kêu lên đau đớn.

- Câm mồm vào - Hắn rít qua kẽ răng, ấn đè người nàng xuống. Hắn giữ lấy chân nàng, rồi ai đó ai đó lại tóm lấy tay nàng, ai đó bịt miệng nàng lại. Hóa ra không chỉ một, mà là ba người.

Làm sao để thoát ra được chứ? Mẹ kiếp! Nàng giằng ra nhưng sức nàng sao đối được với ba gã đàn ông. Những bộ đồng phục, tề hạo hơn, chúng

còn là quan giáo.

Chúng tóm lấy cổ áo tù của nàng, xé dọc toạc xuống, những móng tay thô bạo cào rít cả một đường trên khuôn ngực nàng. Raven không kháng cự nữa, đầu nàng rỗng tuếch.

Mọi thứ có lẽ sẽ luôn phải diễn ra như thế. Từ cái ngày mà bà ta đặt tay lên người nàng, nàng biết tự do chỉ đến khi nàng tỏ ra nghe lời. Chúng cũng giống bà ấy thôi, chỉ là rác rưởi, chỉ là những con thú đội lốt người. Nàng không muốn mình là nạn nhân, không muốn bản thân trở nên đáng thương hại. Cứ làm những gì chúng muốn và nàng sẽ trả thù.

Đèn sáng. Ống đèn pin rơi thẳng vào mắt nàng khiến con người nheo lại. Hai gã đang ông đang tóm lấy tay nàng bất chợt buông ra, những tiếng cười khả ố cũng im bật. Thằng cha đang giữ chân nàng dừng lại. Sự chậm trễ đó khiến khiến hắn ăn trọn một cước vào mặt, nghe được cả tiếng răng va vào nhau.

- ARK 49 không phải là nhà thổ của bọn mày. - Y tắt cái đèn pin đang chiếu thẳng Raven và ném nó vào đầu của một tên quan giáo. - Vào kia bảo mấy con đàn bà la hét ít thôi, tao không ngủ được.

Ba gã đàn ông nghe thế liền bỏ chạy. Chúng sợ y, kể cả cho những tên đó đô con lực lưỡng hơn y rất nhiều.

Raven nghe thấy giọng Kowaski lập tức bừng tỉnh. Nàng bật dậy, kéo chiếc áo rách bươm lên, quay lưng lại phía y. Không phải lần đầu y xuất hiện trong khoảnh khắc mà nàng gặp nguy hiểm, nhưng Raven không quen cảm giác đó, cảm giác được giúp đỡ.

Kowaski nhăn mặt. Cơn đau đầu khiến y không sao ngủ nổi, nhất là khi cả tối, y chỉ ngồi ngắm những bức ảnh hiện trường của hai vụ án mạng vừa xong. Tiếng ồn ào ngoài này khiến y muốn phát điên, và thật bất ngờ, bỗng đứng y lại thấy được con quạ của mình.

- Có điều gì khiến cô hứng thú với trạm liên lạc vào ban đêm vậy?- Y nói cho có, đưa tay vuốt đám tóc mái bạch kim không còn sáp cứng đang lò xoà chọc vào mắt. - Ngoài đó cô còn có ai hay sao?

- Không. - Raven vẫn không quay lại. Nàng thở dài thượt. Nàng tự động viên mình mò ra tới đây là vì An Phong, chứ thực là vì chính bản thân nàng. Làm sao nàng có thể sống ở ARK 49 chứ, làm sao có thể sống sót trong những vụ việc "thường ngày" của nó chứ đâu nói gì tới việc gia nhập vào Nhuệ quân. Thế nên nàng buồn bã đáp - Tôi chỉ không biết ngoài kia với trong này, nơi nào thật sự tốt hơn.

- Đi ngủ đi.- Kowaski ngáp - Sẽ không có thằng nào mò tới khu biệt giam đâu. Và về chuyện của An Phong, mọi thứ chấm dứt rồi. Đừng lo về nó.

- Tôi sẽ về xà lim của mình. Gã da màu bị nhốt trong khu đó làm tôi chết khiếp. Lão ta nói đã nhiều ngày rồi chưa được ăn cơm. Ai mà biết được lão có phải một kẻ Tiến Hóa hay không. - Raven không quay mặt lại, nhưng trên môi có chút mỉm cười miễn cưỡng. - Dù sao thì, về chuyện của Phong... cảm ơn anh.

Y không nói gì, quay lưng đi trước. Trại của đám quân giáo vẫn sáng đèn, chỉ khác âm thanh có chút bé đi. Khuôn mặt Kowaski lạnh tanh nhưng trong lòng sôi lên nổi giận giữ chết chóc. Bọn đàn ông thú tính đó, bọn mà cả đời chỉ ngập trong gái gú, rồi sẽ có ngày y giết hết, giết sạch không còn một ai. Mẹ kiếp! Thật phỉ bang khi y phải ở ngang tầm với chúng. Những kẻ Tiến Hóa, có lẽ đó là cách mà Chúa muốn thanh tẩy thế giới tanh tưởi này.

Y nắm chặt tay trái. Chắc hẳn có ai biết rằng y cũng thuận tay trái. Nhưng y sẽ phải nói lỏng nắm đấm ra dần dần, bởi y chưa muốn giết người, ít nhất là trong đêm nay.

Kowaski trở về bệnh xá. Song niềm hoan lạc của lão James với ba ả tù nhân càng như chọc ngoáy vào sự khó chịu của y.

- Mày có muốn tham gia cùng vì tao đang thừa một em và ...Tao muốn cả mày nữa...

- Cám ơn. - Y chẳng thèm cười đùa với cái lão vừa tấn y thâm tím mặt mày ban sáng. Kowaski lục tủ đồ aspirin vào miệng, có lẽ nó sẽ giúp y quên những chuyện máu me vừa nghĩ đến. Đoạn, y lấy tấm chăn gấp, đi nhanh khỏi phòng.

Topher nắm đôi dao của Phong trên tay và múa nó như một kẻ chuyên nghiệp. Cả hai tập luyện từ tối, tính ra cũng mới được bốn, năm tiếng đồng hồ nhưng vẻ như anh là người tiếp thu rất tốt, trình độ của anh phải ngang với những người đã học mấy tháng chứ chẳng đùa. Phong vẫn còn khá đau, song do thể trạng tốt cũng như có thuốc kịp thời nên cũng đã cử động được khá bình thường. Đôi lúc, cô có thể đứng dậy mà chỉnh lại đường dao cho Topher, nhưng những hoạt động mạnh vẫn chưa thể thực hiện.

- Khá lắm! - Phong vỗ tay - Cứ theo đà này cậu sẽ thắng được ở buổi kiểm tra.

Topher cười gật đầu đón nhận lời khen, nhưng mắt anh lảng đi nơi khác. Trong phút chốc Phong tưởng anh nhìn vào mắt cô, hóa ra anh đang hướng con người vào mảng tường bê tông xám. Ánh mắt là sự tin tưởng, nên Phong nhận ngay ra khoảnh khắc lưỡng lự của một người.

- Có chuyện gì sao?

Christopher nghiêng hàm. Lần này thì anh ngồi khoanh chân lại và nhìn thẳng vào mắt Phong.

- Chị đã bao giờ nghĩ mình sẽ thoát khỏi đây? Ý em là thế giới ngoài kia ấy, có khi nào nó còn dễ sống hơn trong này?

- Ý em là sao? - Phong nhăn mày khó hiểu - Trong này ta được bảo vệ bởi bức tường chắn, bọn Tiến Hóa sẽ không thể nào động đến ta. Hơn nữa, ta sẽ được huấn luyện. Khi được huấn luyện, ta sẽ đối đầu với chúng. Phải có ai đó giết được chúng chứ?

- Nhưng nếu chị, hay là em không thể gia nhập Nhuệ quân?- Topher đặt con dao xuống đất, lấy khăn thấm qua chút mồ hôi - Ai cũng tưởng mình an toàn trong này, nhưng nhờ đâu ở ngoài kia lại dễ dàng hơn để sống? Họ cứ bắt ta giết hết người này đến người khác. Với kẻ mạnh đó là cơ hội để kéo dài sự sống, nhưng với những người không có khả năng, đó có khác nào cái chết được đoán trước.

- Tất cả những người ở đây đều có tội. Nếu họ chết thì cũng đâu ảnh hưởng gì? - Phong nhún vai. - Trước khi đến đây, họ đều mang án tử, chẳng phải ai cũng đã sẵn sàng để chết rồi sao?

- Chị nói y hệt Alex. - Topher nhíu mày. Dường như thuyết phục một người cứng rắn như An Phong là điều quá khó khăn. - Bị kéo vào Truth or Dare và rồi trở thành kẻ giết người cũng là có tội? Bị lôi vào khóa huấn luyện từ khi còn bé cũng là có tội? Phong, nhà tù sinh ra để con người có cơ hội sửa sai. Họ có thể đáng chết nhưng chúng ta không phải là người có quyền phát quyết.

- Vậy ra ngoài đó thì sao? - Phong dần không giữ được bình tĩnh - Liệu ở ngoài đó thì tránh được việc giết chóc? Hay là ta lấy cái cớ là tự vệ thì sẽ không ân hận, không trái với lương tâm. Topher... cảm xúc, rốt cục mọi thứ cậu nghĩ đến là cảm xúc phải không? Có lẽ chúng ta khác nhau, vì tôi không có cảm giác đó. Tôi đã giết người, nhưng chẳng cảm thấy gì hết. Nếu nó giống một công việc, cậu sẽ quen thôi.

- Nếu chị phải đối mặt với Raven, liệu chị có giết cô ấy? - Topher hạ giọng. Anh không muốn cãi nhau. Làm sao mà anh bắt cô cảm nhận mọi thứ giống với cách anh đang sống với thế giới này.

Câu hỏi của Topher khiến Phong ậm ừ trong cổ họng. Raven... Liệu nàng có sống sót qua đợt tuyển nhuệ binh. Phong biết câu hỏi kia chỉ là một ví dụ, nhưng ngay chính cô cũng không biết nên làm gì nếu điều đó thực sự xảy ra.

- Tôi sẽ sống. - cô nhìn thẳng mắt anh.

Kowaski đứng trước giường của nàng. Nàng đã ngủ, những những giọt lấp lánh trên mi mắt vẫn chưa khô. Có lẽ y cũng lờ mờ đoán nàng đã khóc về việc gì. Về mấy chuyện ám ảnh trong quá khứ hay chuyện tương lai nàng sẽ chết. Y cũng không hiểu sao trong hàng tá căn phòng trống, y lại tìm đến đây. Trước giờ cái y quan tâm đó là nhân cách, y muốn xã hội này nhìn nhận y là một người đàn ông hoàn hảo, thế mà giờ y là một thằng quản tù, vẫn là người hoàn hảo trong mắt các cô gái, chỉ là không hoàn hảo với chính bản thân y. Có một điều kì lạ ở Kowaski khiến người ta khó hiểu: y không hứng thú với phụ nữ, hay đàn ông, thế như cái tình cảm tối thượng ấy, y dành cho chính bản thân mình. Vậy mà giờ, y đứng ngắm một cô gái đang ngủ say, một người chẳng thể nào so với những nàng đã theo đuổi y ngày trước.

Có lẽ đó là đồng điệu, khi nghe câu chuyện của nàng mà tưởng như nàng đang kể ra đau đớn giấu trong y.

Y trải tấm chăn xuống đất rồi nằm. Cuối cùng mọi thứ cũng yên tĩnh, đủ để Kowaski có thể ngủ một giấc sâu.

NHỮNG KẺ BẢN NĂNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 8: Ai đâm sau lưng?

Sáng, ánh nắng từ ô cửa nhỏ trên tường phòng giam khiến y thức giấc. Đó là giấc ngủ sâu không mộng mị mà từ lâu lắm rồi y mới lại có được. Bàn tay trái y nặng trĩu, Raven gối đầu lên đó nhắm nghiền mắt im lìm.

Sao y không hề biết nhỉ? Mỗi đêm y đặt dao dưới gối, một cử động nhỏ cũng khiến Kowaski bừng tỉnh, vậy mà y lại không hề biết nàng xuống đất nằm cạnh y từ bao giờ. Nhưng y không thắc mắc nhiều về chuyện đó. Kowaski xoay người, có gì đó tựa cười ở khóe môi y. Y nhìn nàng một lúc rồi rút cây bút trong túi áo ngực, viết vài dòng lên giấy nhớ rồi đính nó lên trán nàng. Xong xuôi đâu đấy, Kowaski phúi áo rồi bước khỏi buồng giam.

- Ngài Kowaski? - Một giọng nữ vang lên từ phía sau y.

Y quay người lướt mắt nhìn kẻ vừa lên tiếng. Là Scarlet Kur. Ả đứng dựa cửa xà lim, miệng ngậm liều thuốc còn chưa châm.

- Liệu có thể cho tôi xin chút lửa. - Ả cười ma mãnh, nhưng vẫn giữ được phép lịch sự tối thiểu.

- Tôi không hút thuốc. - Đoạn y để ý xung quanh thấy xà lim các phòng bên đều đã trống huếch hoác. Đó có phải sự trùng hợp nào chẳng, hay ả kia đang muốn gây sự với y.

- Kì lạ nhỉ... Một người ĐÀN ÔNG ngoan ngoãn. - Scarlet bật cười, rút bật lửa trong túi quần ra. Giờ thì rõ ràng câu hỏi ban nãy của ả chỉ là trò làm màu.

- Cô muốn gì? - Ngay chính Kowaski cũng hơi bất ngờ trước thái độ kênh kiệu và khinh thường ả đối với y. Chỉ mới ngày hôm qua, y vẫn còn thấy sự kính trọng trong con người ả, nhưng hôm nay thì mọi thứ đã biến mất.

Scarlet vứt câu hỏi của y khỏi tai, cười khanh khách:

- Ngài thích nó đúng không? Sao không chơi nó? Mọi đứa con gái đều sẽ tự động nằm ngửa ra trước yêu cầu của ngài kia mà - ả tiến về phía Kowaski, đưa ngón trỏ chạm tới cằm y.

- Điều đó có liên quan gì tới cô sao, cô Kur? - Y cau mày, tóm lấy tay ả trước khi ả lướt ngón trỏ lên tìm yết hầu y. Sự táo bạo của ả bất giác làm y chột dạ.

Vừa thấy phản xạ của Kowaski, ả lấy làm đặc ý lắm, nhìn thẳng mắt y, vừa nói vừa nhoẻn miệng cười:

- À, không, chỉ là tôi tự hỏi sao bản thân lại không thấy ngài có sức hút đến như vậy. - Đoạn Scarlet lui ra chút xíu, tạo một chỗ trống khiến ả tự cảm thấy đó là đủ an toàn, rồi tiếp lời - Tôi đang hứng thú với vụ án nhà Tereshkov, cái nhà bị từng xẻo bởi gã Christopher sáng hôm qua ngài mới làm một nhát đâm xuyên bàn tay ấy. Nhà đó còn cô con gái sống sót đúng không? Alexandra Tereshkova? Nghe nói cô ấy cũng đẹp lắm.

- Chuyện đó...có gì sao? Đúng là cô ta sống sót nhưng sau đó tự tử rồi. - Kowaski nhăn mày -Liên quan gì tới cô?

- Tôi đang băn khoăn không biết cô ấy là ai - ả vừa nói vừa lùi - à không, đúng ra tôi nên hỏi: Ngài là ai, Kowaski?

Mắt Kowaski sắc lên, trong tích tắc ả còn đặc ý, y đã rút được lưỡi Push Dagger, tóm lấy cổ áo ả rồi siết ngược dao ngay dưới cằm Scarlet Kur.

- Điều gì khiến cô liều lĩnh vậy, cô Kur? - Kowaski vừa nói vừa cứa một nhát móng khiến máu rỉ nhỏ ngay xương đòn ả.

- Bình tĩnh nào...- lúc này ả mới là người đang mất dần bình tĩnh - Ngài nghĩ đơn giản giết tôi là xong chuyện à? Tôi đâu có liều mình vậy. Tôi là cái nấp. Ngài biết lọ khí độc sẽ thế nào khi mất nấp chứ.

- Cô muốn gì? - Kowaski rút qua kẽ răng, siết con dao sâu hơn nữa.

- Người của tôi muốn về nhà. Tôi muốn có sổ của tất cả tù nhân.

Có tiếng kéo cửa xà lim. Âm thanh ấy khiến Kowaski theo phản xạ mà buông Scarlet ra. ả đưa tay quyết vết cửa gần cổ áo, ném cho Kowaski cái nhìn căm tức.

- Có lẽ nó dậy rồi đấy. - Đoạn nói rất nhỏ thôi, nhưng nó chẳng khác nào cái tát giáng mạnh vào mặt Kowaski - Đừng để cho nó phải thất vọng, khi người đàn ông nó yêu thích, hóa ra lại chẳng phải đàn ông.

Y nghiêng kít răng, nhưng vũ lực không thể nào chiến thắng cả một thế lực trong chốc lát.

Kowaski trở về phòng lục lại đồng hồ sơ. Cả ARK49 này chỉ mình y biết hết tất cả các con số, nhưng những thông tin ả Scarlet Kur biết về y thì có trời mới biết ả lấy từ đâu. Đành rằng y là một tên máu lạnh, song Kowaski vốn không phải một kẻ giết người bừa bãi. Việc sắp phải làm khiến y rơi vào tình cảnh khó xử ghê gớm. Ai chết không quan trọng, y chỉ muốn có chút công bằng.

Cạch! Một tệp hồ sơ rơi xuống đất. Một tệp đánh dấu x lớn màu đỏ trên bìa. Mỗi ARK đều có một kẻ được miễn chết như vậy, nhưng đánh đổi, hẳn sẽ phải sống cả đời đằng sau song sắt buồng giam. Đó là Kẻ Kiến Tạo, người đã làm nên thiết kế của nhà tù. Kẻ Kiến Tạo ARK49 không ai khác chính là gã da màu bị nhốt trong khu biệt giam.

Bất giác, Kowaski nghĩ lại câu chuyện Raven kể tối qua. Kẻ kia đã không ăn cơm từ rất lâu rồi, sao điều đó có thể?

- Ngài cho gọi tôi ạ? - Viên quản giáo chuyên phát đồ ăn được gọi tới.

- Cậu vẫn phát đồ ăn cho Kẻ Kiến Tạo thường xuyên chứ, vì theo những gì tôi biết, hắn đang bị bỏ đói. - Kowaski chau mày xem bản thiết kế nhà tù vẽ tay kẹp cùng tệp hồ sơ.

- Thưa ngài, tôi đã không làm việc này từ khi có giấy uỷ nhiệm người mới. Giờ tôi chỉ phụ trách nhà ăn. - Người đưa đồ ăn trần tình một cách thật thà.

- Giấy uỷ nhiệm nào? - Y tỏ ra mơ hồ, bởi tất cả những giấy tờ được gửi từ bên ngoài ARK49 đều phải thông qua y, thế mà y lại chưa từng nghe qua về tờ giấy uỷ nhiệm đó.

- Giấy được gửi từ tháng trước, nói rằng Kẻ Kiến Tạo sẽ có suất ăn riêng đảm bảo không bị bỏ đói. Thế nên từ hôm đó, tôi không mang đồ ăn cho hắn nữa - Viên quản giáo gãi tai nhưng mặt cũng lo lắng căng kém - Tôi tưởng ngài biết rồi. Có chữ kí của ngài trên đó mà.

- Không. Ta chưa. Đưa ta xem tờ giấy đó. -Y cau mày. Giờ thì Kowaski hoàn toàn tin vào lời của Raven.

Người đưa đồ ăn rút trong túi áo một bao thư với con xi niêm phong bị vỡ nửa, đưa cho y bằng cả hai tay. Có lẽ chiếc phong bì đó còn thơm và vẫn khá đẹp thế nên mới được người đưa đồ ăn cất giữ cẩn thận vậy.

Kowaski mở bao thư. Bao thư và dấu xi, đúng là cách mà y vẫn thường làm, nhưng nội dung trong đó, chắc chắn y chưa từng nghe qua: Người mới được uỷ nhiệm việc phát cơm tù cho Kẻ Kiến Tạo là Scarlet Kur.

- Thôi, cậu về đi. - Kowaski cau mày, bóp trán. Tháng trước giấy được gửi đến, khi ấy Scarlet vẫn còn chưa gia nhập quân. Sao điều đó có thể?

Raven tỉnh dậy. Khi đó Kowaski đã không nằm bên cạnh nàng nữa rồi. Trên trán nàng có tờ giấy nhớ che khuất cả tầm nhìn.

- Gì đây...- nàng ngáp, đoạn giật xuống nhìn.

"Đừng nghĩ là cô có quyền được tự ý chạm vào tôi. "

Nàng dướn mày nhìn mẫu giấy, rồi tùm tùm cười, dán nó lên chỗ thành giường. Nàng nghĩ tới chuyện đêm qua, bỗng sức nhớ tới An Phong. Kowaski nói rằng không muốn giết Phong nữa, nàng phải nói với Phong chuyện này ngay mới được.

Nàng tóm chiếc áo rách, buộc túm lại trước ngực, vụt vội chần lên giường rồi hộc tốc chạy khỏi nhà giam.

Nàng nghiêng rằng, nhắm nghiền mắt khi lướt qua phòng của Kẻ Kiến Tạo, lao thẳng xuống buồng cuối của Topher.

- Phong! - Nàng reo lên, nhưng căn phòng trống trơn, chẳng có một ai.

Hắn là Phong lại đi với tên Christopher đó. Raven thở dài. Nhưng nàng cũng không thể trách Phong được. Nàng tin vào khả năng của Phong và nếu tên Topher có giở trò gì thì Raven tin cô bạn nàng đều có thể xoay sở được hết.

Nhưng tại sao một tên giết người không ghê tay như Christopher lại phải học cách đánh nhau từ Phong? Hay rằng hắn chỉ giết được những người không thể tự vệ. Nếu như vậy thì thật đáng ghê tởm.

Nàng bước sâu tiếp vào căn buồng rồi ngồi xuống tấm nệm kê sát tường. Những vết dao trên tường còn mới, vụn bê tông bể lả tả rơi dưới đất chưa được dọn đi. Hẳn là cả hai đêm qua đã luyện tập chăm chỉ.

Song, thật ra nàng cũng không quan tâm Christopher thực sự là người thế nào. Nếu gã thích Phong thực sự, chắc chắn hẳn sẽ bảo vệ An Phong. Trong vài tích tắc, nàng hơi nhoẻn miệng cười nghĩ về Kowaski. Liệu có ai nghĩ rằng y là người tốt cơ chứ.

Sự đơn độc của Raven khiến trí tò mò dần nổi lên. Tâm nhìn nàng mở rộng ra xa hơn bức tường trước mắt. Nhưng nhờ Topher không thực sự thích Phong, nàng tự hỏi, liệu gã có đang cho An Phong vào tròng, liệu có phải khi học xong hết những gì Phong dạy dỗ, gã sẽ quay lại giết cô?

Nghĩ, nàng liền đứng dậy, đi lại vòng quanh căn phòng, ánh mắt vô tình chạm cuốn kinh thánh. Khoé môi nàng nhếch lên nụ cười khinh miệt, xong đôi tay thì không ngần ngại lật mở từng trang.

Đó không hoàn toàn là những trang giấy in chữ. Nó hẳn hiện cả những dòng viết tay nguệch ngoạc của người cả đời chẳng cầm bút viết.

"Tha thứ cho Alexandra"

Ai là Alexandra? Raven không bao giờ biết. Nhưng nàng chắc chắn một điều rằng: An Phong tuyệt đối không phải là người Christopher quan tâm.

- Chị có chắc là vết thương lành rồi chứ?

An Phong gật đầu. Mắt hướng nhìn theo từng chuyển động của Topher. Anh nhanh như một con báo, ngay sự di chuyển trên mặt đất thôi cũng đủ làm người ta chóng mặt rồi.

- Đừng chạm cả bàn chân. Chỉ tiếp xúc bằng phân đệm thôi, nó sẽ làm giảm ma sát. Nhưng quan trọng hơn là giữ thăng bằng. Khi chạy chị hướng

mũi chân vào trong, tập trung vào đường thẳng giữa hai chân, sẽ tạo đà rất tốt để chạy.

- Đừng nói là cậu học những điều này trong trường tạp kỹ đấy! - Phong lấy tay che nắng, đoạn hỏi dò. Hồi bé nàng đã đi xem biểu diễn xiếc nhiều, chẳng có màn trình diễn nào mà diễn viên xiếc phải chạy cật lực như vậy cả.

- Một phần thôi. Trước em có học để vào tuyển điền kinh. - vừa nói, Topher vừa trèo lên một cái thành bám tay cầu thang của một trạm gác rồi ngồi vắt vẻo trên đó - Nhưng em bị đuổi. Trộm sách ở thư viện.

- Thù hằn cá nhân với thủ thư sao?

- Yep. Goá phụ không chồng lại thêm cái tính ấu dâm. Lời từ chối hằn mới là nguyên nhân bị đuổi học - Đoạn anh ngó bộ mặt nghiêm trọng của Phong, bật cười. - Nếu đồng ý cũng không cải thiện được đời lắm đâu.

Christopher ra hiệu cho Phong trèo lên. Vết rách trên bụng cô, bằng điều kì diệu nào đó đã liền vết, nhưng Phong không cho rằng đó là phép màu vì vết đâm trên tay Topher đã lành hẳn. Phong bắt chước từng chuyển động Topher làm ban nãy, cũng tiếp xúc mọi bề mặt bằng đệm chân, trèo được lên vị trí ngay cạnh anh.

Ngang tầm mắt cô là lớp cửa kính trong suốt. Bên trong đó là bảng khiển chi chút nút với nhiều màn hình có kích cỡ giống như nhau. Trên nóc trạm, còn gắn hẳn ăng ten nữa, chưa kể tới việc đây là nơi duy nhất có người canh gác. Chẳng phải đó là trạm liên lạc sao Raven đã nhắc tới ngày hôm qua? Phong liếc mắt về phía Topher:

- Việc tôi nhìn thấy nó không phải ngẫu nhiên đấy chứ?

Anh nhún vai, nhìn sang hướng khác.

- Thừa nhận đi, chị cũng tò mò về thế giới ngoài kia mà. - Topher vỗ nhẹ vai An Phong - Có khi nào Anthony của chị đang sống ở một ARK nào khác bình yên hơn?

u[Ku

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 8: Ai đâm sau lưng? (2)

Trong khi Kowaski chật vật với nỗi niềm riêng, Phong đã thuận lòng thử nghe về giải pháp của Christopher. Cả hai đều biết, sống chết thế nào cũng phải rời khỏi đây nhưng cái quan trọng không thể khiến nó trở thành kế hoạch khả thi đó là cách thức và điểm đến cố định. Làm thế nào để thoát khỏi ARK 49? Và nếu thoát được thì ta sẽ đi đâu?

- Ta không thể làm việc này một mình. - Topher nói nhỏ khi vừa trông tụi quản giáo đi ngang qua - Em không biết gì về máy móc hết. Em cũng chẳng quen ai ở đây. Em nghĩ Raven có thể giúp được vì chị ấy quen khá khá người mà. Chị nói với Raven giúp em được không?

- Ồ, không vấn đề gì! - Phong mỉm cười. Tuy cả Raven và Topher đều không nói ra nhưng Phong cảm nhận được rõ bức tường dày không thể sụp giữa hai con người đó. Cô là cây cầu nối, thế nên việc chuyển lời chắc chắn là công việc của cô.

Một đợt gió to bất ngờ thổi tới. Nó làm Phong chợt nhận thấy tóc cô đã dài ra nhiều. Mọi việc tưởng như mới hôm qua, khi đám con Dung, con Phương dính kẹo cao su lên tóc cô mà bắt nạt, giờ thì nó chỉ còn là một khoảnh khắc thỉnh thoảng để nhớ về. Những đứa Phong tưởng là kẻ thù của đời cô, đã chết cả rồi. Trong giây lát, cô rung mình trước cơn gió, nhận ra sự man rợ của việc giết chóc. Phong được huấn luyện để phát huy tất cả bản năng, nhưng đã bao giờ cô thực sự muốn giết một ai?

Topher cúi vào tay cô chiếc thun buộc tóc. Cơn gió thổi từ phía sau khiến mái tóc cô lòa xòa khuôn mặt. Cô lấy ngón tay vờ làm răng cửa lược, cào sơ qua mái tóc rồi túm buộc ra sau. Tóc cô chỉ dài hơn nửa gang.

- Tóc rụng nhiều quá. - Phong nhìn bàn tay cô toàn những tóc. - Trước giờ quen ăn sung mặc sướng rồi, mới vào khổ đả thế này...

- Vậy mà em tưởng chỉ có mỗi mình em bị như vậy. - Topher rờ tay lên mái tóc nâu của anh. Đúng là nó đã mỏng hẳn đi so với lần đầu Phong để ý đến mái tóc ấy - Cả phòng tắm công cộng hình như chỉ thấy tóc của mỗi mình em.

- Vì làm gì có ai còn tóc - Phong bật cười, nhớ lại binh đoàn trọc lốc của Scarlet Kur và cái hội kì quặc của một gã béo thọt chân người Hàn Quốc. Nhưng rồi cô sững lại. Chẳng lẽ kì quặc vậy lại không có nguyên do?

- Chị có nhớ mấy hôm trước đám tù đồn ầm lên rằng vòng tiếp theo liên quan đến lửa? - Topher cũng chột cau mày, dường như cả hai đang nghĩ cùng một hướng. - Sau đó có vẻ như sợ bắt lửa nên tất cả bọn họ đã quyết định cạo trọc đầu. Nhưng tin đồn là thất thiệt đúng không, Vậy mục đích của cái tin đó là gì?

- Raven cho rằng đó là mưu của kẻ giết người. - Phong cố nhớ lại bữa trưa lần đầu Raven và Topher gặp nhau - Chỉ có bọn Tiến Hóa mới có thể giết người kiểu đấy. Khi trở thành Tiến Hóa, tóc sẽ rụng và đồng tử dẹt lại. Đó là dấu hiệu dễ nhận biết, nên để trốn tránh dễ dàng, có thể hẳn ta đã phao tin đồn, khiến mọi người cạo đầu để trở nên giống hẳn. Đấy chỉ là giả thiết của Raven, nhưng tôi nghĩ nó khá hợp lý.

Christopher im lặng một lúc. Có vẻ như anh đang cố mường tượng xem một con Tiến Hóa sẽ thế nào, liệu trông nó có khủng khiếp và dị hình như bọn Thoái Hóa.

- Em chưa bao giờ thấy một đứa Tiến Hóa. Một đứa như vậy sẽ trông như thế nào? Chị đã thấy bao giờ chưa?

Phong gật đầu. Cô nhớ lại Toàn trước khi cô đâm cả đôi dao vào miệng nó. Tóc rụng, mắt dẹt, thiếu kiểm soát, bệnh hoạn.

- Nó giống một bệnh nhân ung thư trong quá trình xạ trị và sắp chết. Nhưng nó đói ăn, nhanh nhẹn, dường như đọc được suy nghĩ người khác...- Phong bỗng rờ tay lên phần bị thương ở bụng - ...và nó có thể lành thương. Chết tiệt, Topher, chúng lành thương rất nhanh.

Anh tròn mắt. Có vẻ như Topher thật sự đã quên mất mới ngày hôm qua, Kowaski đã đâm lút con dao xuyên bàn tay anh. Anh vội đưa bàn tay lên nhìn, vết đâm đã hoàn toàn liền, thậm chí không có một vết sẹo để lại.

Phong ngoắc chân chặt vào lan can rồi luồn tay, tháo băng cuốn quanh người. Vết đâm của cô sâu hơn, phải khâu lại bằng chỉ, tuy thành một vết ở ngang bụng nhưng nó không còn đau nữa. Nó cũng sắp lành rồi.

- Có lẽ Raven đã nhầm, Phong. - Topher vo đống băng thành nắm - Ai đó khiến họ cạo đầu để họ không thể tự nhận ra họ đang dần bị biến thành Tiến Hóa. Cả ARK 49 này đang bị đầu độc. Chúng ta sắp trở thành CHÚNG rồi.

Phong không nói gì, chỉ thở hắt ra. Có gì muốn trào ngược qua cổ họng cô. Chỉ có một cách để thành Tiến Hóa, đó là ăn thịt người.

- Nhà bếp... - Phong phúi sạch đám tóc vương trên tay và quần áo cô. - Đêm này hãy đột nhập vào nhà bếp.

Phong và Topher tìm tới Raven để bàn về kế hoạch. Thật tốt là nàng vẫn còn ở trong buồng giam của Topher. Tuy vẫn còn đôi chút hoài nghi, nhưng dẫu sao nàng biết nàng cũng không thể sống mãi đằng sau song sắt. Lợi thế duy nhất nàng có đó đó là các mối quan hệ, với hội "Con Lửng" và gã Klose nghiện thuốc kia. Trên trạm liên lạc là cả một ổ máy hiện đại, và cả Phong, Topher hay nàng đều không biết gì về máy móc. Thế nên nàng cần chúng giúp và làm cho chúng tin nàng.

- Hai ngày nữa là bài kiểm tra cuối rồi. Tin tớ đi, cậu không muốn tham gia nó đâu. - Phong đặt tay lên vai nàng động viên. - Đêm nay, mình và

Topher sẽ xem xét nhà bếp, nếu may mắn sẽ tìm ra được một vài manh mối. Mai chúng ta sẽ lên kế hoạch rời khỏi đây.

Raven mỉm cười. Những gì Phong nói không có lấy một điều chắc chắn. Nó quá mạo hiểm và gấp gáp, nhưng vì nguyên do gì, một kẻ mạnh chắc chắn sẽ thắng trong đợt tuyển nhuệ quân như Phong, lại muốn thoát khỏi đây? Phong làm thế là vì nàng, vì dù nàng có thể vào nhuệ quân, nàng cũng không thể sống sót: đó là lí do Phong quyết định thoát khỏi đây.

- Thế còn Kowaski? - Raven buột miệng hỏi. Nàng lo cho y, song nàng lại không chắc liệu y có muốn rời khỏi chỗ này.

- Đừng lo. Em lo được việc đó. - Christopher vỗ nhẹ vai nàng.

Nàng gật đầu, khẽ hất vai.

Kowaski vò nát tờ giấy ủy nhiệm trên tay. Hóa ra suốt bấy lâu trong ARK 49 y bị đâm sau lưng mà không biết. Ai đó lấy danh y để làm chuyện khuất tất, ai đó biết chắc Scarlet Kur sẽ vào vòng trong. Một kẻ ngang quyền y, hay trên quyền y, vậy có thể là ai được chứ. Trong một thoáng, y nghĩ tới lão James, liệu kẻ kia có phải lão.

Đối với lão James, Kowaski chỉ như một món đồ chơi, lão thích quăng quật, thích đánh đập như thế nào thì tùy lão. Nhưng Kowaski thì nghĩ khác. Y biết lão chẳng tốt đẹp gì, một thằng cha ưa giết chóc và bệnh hoạn, những lão lại là ân nhân của y. Lão biết mọi bí mật của y nhưng lão đã cho Kowaski một thế giới khác, làm cho y tin rằng, y thực sự là một người đàn ông hoàn hảo. Y không thể chỉ vì những tệ bạc lão đã từng đối xử mà làm giết hại James, như đã từng sai lầm khi hạ sát cả nhà Tereshkov. Y không muốn có thêm những cơn đau đầu, những ác mộng nào nữa; thế nên nếu kẻ muốn y chết là lão James, y sẵn sàng chết.

Nhưng nếu là kẻ đó là James, lão đâu cần khiến mọi chuyện trở nên cầu kỳ như vậy? Lão đâu có chắc chắn được Scarlet Kur sẽ là người được tuyển

vào tiếp theo.

- Ngài Kowaski...- Viên sĩ quan Victor Sinclair chống nạng vào trạm xá, băng bông vẫn còn dán đầy mặt. - Liệu ngài còn aspirin.

Nói đoạn, viên sĩ quan chỉ vào phần sườn mà Scarlet Kur đã tung liên hoàn cước.

- Ờ, đây. - Y mở tủ thuốc, lục ở ngăn ngoài nhưng trên đó, thuốc giảm đau đã hết nhãn. Kowaski sợ nhớ ra, những cơn đau đầu đã làm y "tẩu tán" hết đồng thuốc. Chỉ còn một chút trong túi áo hôm qua, y liền đưa nốt lọ đó cho Sinclair. - Vết thương sao rồi?

- Không nghiêm trọng lắm. Cần thuốc giảm đau là ổn rồi. Nghe nói ngài cũng bị thương. Ngài thì sao, Kowaski?

- Tôi...- Kowaski bất giác chạm tay lên phần đùi. Y không còn đau nữa. Bất giác y giật mình, quay lại nhìn Sinclair, nhưng gã đã ra khỏi phòng.

Là gã. Kẻ duy nhất chắc chắn được việc Scarlet Kur có thể vào nhuệ quân chỉ có thể là người đã trực tiếp đấu với ả, là Victor Sinclair. Nhưng tại sao gã lại nhắm vào Kowaski?

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 8: Ai đâm sau lưng (3)

|lâu quá|

- Alex! - Christopher chạy thục mạng ngăn Kowaski lại trước cửa phòng ăn. - Vết thương của anh sao rồi?

- Ý cậu là sao? - Kowaski ngờ ngợ. Vết rạch đùi y đã lành. Nhưng y tưởng chỉ mình y như vậy?

- Nhìn này! - Topher xoè bàn tay đã liền thương dơ trước mặt y, vừa nói - Đừng ăn gì cả. Nhà bếp đang cho chúng ta dần biến thành Tiến Hóa, đó là lí do nội tạng những cái xác không được tìm thấy. Đồ ăn chữa lành các vết thương, nhưng em không chắc chúng còn thay đổi điều gì nữa. Cả ARK 49 sắp thành một ổ tiến hóa rồi, ta phải rời đi thôi.

Ra là vậy. Hóa ra Scarlet Kur cũng là kẻ bị lừa. Hóa ra Victor Sinclair để ả tóc xù đánh cho tàn người như vậy cũng bởi gã chắc chắn rằng cơ thể sẽ hồi phục. Những còn vết thương của gã, sao gã lại trả vờ bị thương trước y?

- Kể cả có bản đồ, chưa chắc các cậu đã có thể rời khỏi đây. - Kowaski không tỏ thái độ.

- Không phải mình bọn em, Alex, em muốn anh đi cùng. - Christopher tóm lấy tay y. Đó không phải điều bất ngờ nhưng y vẫn cảm thấy có gì gai gai chạy dọc sống lưng. Dù không muốn, nhưng y biết bản thân chiếm một phần lớn trong tình cảm của anh chàng này. Nếu y sinh ra là con gái, thực sự có tâm hồn của một cô gái, có lẽ y cũng đã đáp lại niềm tin mù lòa của Christopher. Nhưng mọi thứ vẫn vốn diễn ra như thế cuộc đời y là một nghịch lí.

- Raven muốn anh đi cùng. - Topher buông tay ra. Anh đã quen với phản ứng đó rồi. - Cô ấy chắc chắn sẽ chết nếu tiếp tục ở lại đây.

Kowaski thở dài im lặng. Raven có thực sự là một ai đó quan trọng đối với y?

Cánh cửa buồng giam mở, y tìm đến Kẻ Kiến Tạo. Gã ngồi góc phòng, ung dung nhìn y như một kẻ trên quyền. Đôi mắt gã đỏ đỏ, mái tóc cũng thưa thớt dần. Có lẽ, gã đã biến chuyển thành một giống loài khác, nhưng Kowaski không sợ y bởi sự thay đổi không làm trí thông minh của loài người giảm sút. Y biết kẻ Kiến Tạo là một người hiểu chuyện.

- Điều gì khiến ngài Kowaski tìm đến tôi thế này. Ngài đã thay đổi quan điểm về sự an toàn rồi sao?

Y vờ như không nghe thấy, rút bản thiết kế nhà tù từ trong túi áo rồi bày ra trước mắt y.

- Làm thế nào để thoát ra mà không cần mở cửa chính?

- Từ từ nào.- Gã cười, hàm răng trắng bóc vẫn còn dấp chút thịt đỏ trong kẽ răng. - Trước đây tôi tưởng ngài muốn phá hủy lối đó để tù nhân không thể tẩu thoát. Không phải ngài định chuồn khỏi đây đấy chứ?

- Ai đó đang biến nơi này thành địa ngục. Là người thì không thể sống dưới địa ngục. - Kowaski nói kháy. Đương nhiên Kẻ Kiến Tạo hiểu sự mỉa mai y dành cho gã.

- Tiến hóa là một quá trình thay đổi tất yếu của tự nhiên, không có gì đáng khinh miệt cả, ngài Kowaski. Nhìn lại tất cả những gì con người đã làm, tôi nghĩ đó là ý Chúa, một món quà để ta thích nghi với thế giới tàn bạo này, và cũng để tiêu hủy tạo vật sai lầm của Người.

- Tôi sẽ thả ông ra, chỉ cần ông chỉ cho tôi lối thoát đó.

Kẻ Kiến Tạo cười lớn. Có chút gì trong mắt y như muốn moi tim Kowaski. Nhưng rồi gã nghĩ lại chuyện quá khứ, khi người ta định thủ tiêu gã ngay khi nhà tù hoàn thiện, Kowaski đã giúp gã. Nhưng sống chung thân đằng sau song sắt rỉ thì có khác nào phải chết. Kể cả khi đã chuyển biến thành một loài khác, khi tình cảm đã biến mất hoàn toàn khỏi chức năng cảm xúc, nhận thức về chữ "nghĩa" vẫn còn. Gã không muốn bản thân mình trở thành kẻ tiểu nhân dù cho gã sẽ không thể cảm nhận được nỗi xấu hổ khi mang danh đó.

- Phòng ăn.- gã đưa tay chỉ vào bản thiết kế.- Hệ thống hút mùi dẫn khí xuống lòng đất rồi đẩy ra con sông ở gần đây. Đầu ống bọc lưới cứng, thành ống có các khắc tam giác, có thể tác động lực thật mạnh từ bên trong.

- Có nghĩa là sau khi thoát ra, tấm lưới sẽ không còn bị chặn nữa?- Kowaski hỏi - Như vậy Tiến Hóa, Thoái Hóa sẽ theo đường đó tràn vào trong?

Gã mỉm cười, rút ngón tay về:

- Dù ngài đi hay ở, chúng tôi vẫn là kẻ đứng vị thượng phong.

Kowaski chần chừ. Lần tẩu thoát này sẽ khiến bức rào bảo vệ ARK 49 hoàn toàn sụp đổ. Y ghét khi bị thua, nhưng y chẳng còn lối nào khác. Y bước khỏi buồng giam, để cửa mở. Gã không vội bước ra, bởi gã biết, dù Kowaski không tới, gã cũng sớm có lại tự do của mình.

Lại nói về Raven. Nàng còn biết trông chờ vào đâu ngoài hội "Con Lữ" của tên béo thọt chân người Hàn Quốc. Đáng ngại cho nàng là giờ Yoon dường như trở nên phục tùng Klose hơn bao giờ hết. Nhưng nàng vẫn đánh liều và tự thuyết phục bản thân rằng mình có một tấm bình phong to lớn: Động tới nàng là động tới Kowaski.

- Đây Klose, anh liệu có nghĩ rằng mình sẽ đánh bại những kẻ đã thắng trò Truth or Dare? - Raven nuốt nước bọt hỏi khi hắt đang mài sắc một con

dao.

- Nếu gặp phải cô em thì cần gì phải bàn. - hấn dướn mày.- Nhưng như vậy thì đau lòng lắm, ai lại nỡ giết một cô gái yếu đuối. Thôi nào, đừng vòng vo, có gì cần nói cứ nói đi.

- Tôi biết mình không thể thắng trò đó, tất cả, cả Yoon, hội "Con Lửng" và những người chưa qua huấn luyện đều không có cơ hội thắng họ. Tôi muốn những kẻ yếu sẽ giúp nhau.- Raven đỡ run hơn - Nhóm của tôi chưa thể hoàn chỉnh kế hoạch chuẩn xác nếu chưa tìm ra một điểm đến an toàn tiếp theo. Việc tìm kiếm này chỉ có thể dựa vào trung tâm liên lạc của nhà tù. Tôi cần tìm một người có kỹ năng về công nghệ để kiếm một điểm đến, một ARK khác hay một tại tập trung an toàn cũng được. Ít nhất thì nhờ thế ta cũng biết về tình hình bên ngoài.

- Ý cô em muốn rời khỏi chốn thiên đường này sao?- Klose cười khàn đặc

Nàng gật đầu. Nàng không mong ở kẻ nàng ghét một sự đồng ý, nhưng trái lại, thái độ Klose tỏ ra đây là một kế hoạch hay ho.

- Cô em tìm đúng người rồi đấy. - Hấn nhếch mép rồi phất tay gọi Yoon - Dẫn cô ta vào trạm đi.

Yoon dẫn nàng vào một buồng giam tầm thường, khác là cửa phòng này bọc sắt. Căn phòng này giống hệt buồng giam ban đầu của nàng và An Phong, cũng có một ô cửa đủ để rọi sáng căn phòng. Mọi bày trí trong đây không có gì bất ổn cho tới khi tên béo lật tấm nệm bắn thiu kê sát tường. Ở đó không chỉ có một mà tới năm thiết bị điện tử với màn hình rộng, một nút tắt bật và núm xoay vận âm lượng to nhỏ.

- Cái ...cái này là bộ đàm của quản giáo.

- Sao các anh lấy được. - Nàng tròn mắt. Nàng cũng đã từng nhìn thấy Kowaski đeo nó một vài lần. Đây là vật bất li thân với hội quân giáo, chạm vào chúng còn khó huống gì lại còn ăn cắp về đây.

- Là các cô gái đã "nhảy" được nha cưng. - Klose tiến tới từ đằng sau Raven. - Tôi chưa từng dám khinh chân yếu tay mềm là vì thế. Thật cảm ơn họ, nhưng với đà này, chỉ cần vài tháng nữa, khi cái bụng họ phát tướng lên thì chắc cũng không trụ được lâu.

Mới nghe đó, Raven đã giật mình thầm nghĩ: hóa ra không chỉ mình muốn rời khỏi nơi đây. Bỗng chốc sự khinh thường đám con gái kia biến thành lòng thương cảm. Có thể việc phục vụ bọn quân giáo cũng một phần giải tỏa ham muốn của họ, nhưng bất kể thế, ai cũng có ước muốn được tự do.

- Bộ đàm này chạy bằng pin mặt trời, luôn luôn bắt được tín hiệu từ trạm phát sóng tổng, tức là trạm liên lạc được cả 50 ARK, nhưng chỉ nhận được tin một chiều chứ không thể phản hồi. Nó được quân giáo dùng để nghe lệnh từ cấp trên. - Klose nói, đoạn chỉ vào cái nút. - Các bộ đàm chỉ liên lạc được với nhau trong bán kính 1 ki lô mét. Khi nói, ấn vào nút, tất cả các bộ đàm còn lại sẽ nhận được tín hiệu. Ngoài ra thiết bị này có định vị toàn cầu, nhập tọa độ ta có thể biết được đường đi.

- Mọi người...mọi người đã bắt đầu kế hoạch này như thế nào? - Raven bắt đầu nhìn nhận Klose bằng thái độ khác. Rõ ràng là hắn biết sử dụng bộ não, còn nàng chỉ có khôn lỏi đầu đầu và quan tâm mấy chuyện hợm hĩnh.

- Yoon đã đột nhập trạm phát sóng của ARK để gửi lời trợ giúp tới các ARK khác, sau đó đánh sập khu vực tiếp nhận phản hồi từ chính trạm đó. Ngoài những bộ đàm bị ăn cắp về đây, số còn lại đã bị hội "Con Lửng" bí mật phá ăng ten bắt sóng, thế nên năm bộ đàm này là những thiết bị duy nhất nhận được phản hồi. - Klose vừa nói vừa ngáp dài, khoe ra hàm răng xỉn màu vì hút thuốc. - Ngoài những lời đe dọa sẽ dẹp loạn ARK49, ba hôm

trước, tôi nhận được tin của ARK 8. Tù nhân ở đó đã nổi loạn và chiếm được khu trại. Nơi này cũng đồng thời ngay sát viện nghiên cứu và có thông tin rằng họ đã tìm ra nhược điểm của Tiến Hóa.

- Bên trại của họ nói gì? - Raven tròn mắt như sắp rơi hấn ra ngoài.

- Cô ấy là nhà tiên tri! - Yoon thốt lên - Cô..cô ấy nói rằng nơi... nơi đó có chỗ cho chúng ta.

Klose không mất bình tĩnh như thế, hấn lấy lấy con dao, đứng trước hình ảnh phản chiếu của bản thân trong cánh cửa sắt và bắt đầu cạo hết tóc.

- Bão lửa. - hấn lướt lưỡi cạo sạch cả chân mày.- Nhà tiên tri nói bão lửa sẽ xảy ra.

Raven nghe thấy mà lạnh sống lưng. Những tin đồn tưởng như thất thiệt có ai ngờ xuất phát từ đây. Klose quả là một kẻ đầy mưu kế, nếu trong bàn cờ, Raven là quân Mã thì hấn phải là con Hậu. Nhưng liệu hấn có đang bị lừa, liệu "Nhà tiên tri" kia có thật đáng tin? Trong một khoảng thời gian ngắn mà tiếp nhận quá nhiều thông tin, Raven rối lên hết cả.

- Giờ chúng tôi chỉ thiếu hai thứ - hấn lấy khăn lau cho sạch khuôn mặt lông tóc đã hoàn toàn nhẵn nhụi - Vũ khí và phương tiện vận chuyển. Liệu cô em có thể giúp tôi chút việc còn con đó.

Nghe vậy, Raven càng sững sờ. Bộ đàm còn ăn trộm được chứ sao lấy được súng ống, lấy được xe mà rời khỏi đây. Bất giác nàng giật mình nhận ra sự liên kết giữa mọi chuyện.

- Một cuộc nổi dậy - Nàng nuốt nước bọt - Có lẽ đó chính là "bão lửa" của Nhà Tiên Tri .

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 9: Chạy

" Never doubt your instinct"

An Phong mài sắc con dao, tập múa vài đường. Không phải ngày nào cô cũng chạm tới nó thế nên có một chút gượng tay. Dù phong độ không được tốt, nhưng những đường lượn, những lưỡi cửa chết người vẫn làm Topher há hốc miệng.

- Chị làm lại cú đó đi. - Anh chỉ tay, đoạn cũng lấy con dao đá tự mài ra mà bắt chước.

Những gì Topher học từ Phong không phải những kiến thức cơ bản, chúng chỉ đơn thuần là cố gắng làm sao cho giống. Nhưng tốc độ anh đang sở hữu lại khiến những di chuyển đạt đến một tầm cao khác, thế nên sự tiến bộ kì lạ của Topher càng ngày càng khiến Phong yên tâm.

Có tiếng kêu báo tới giờ ăn tối. Nó như nút bật cho bộ máy tiêu hóa đang réo ầm lên trong bụng hai người. Cả hai đã nhịn ăn từ sáng, nhìn hết ngày hôm nay nữa cũng chẳng sao, nhưng mùi thức ăn dậy lên khiến lòng không sao kiềm được.

- Đi ăn thôi. - Phong cuối cùng cũng nói - Mong sau hôm nay, tôi và cậu sẽ không ăn thịt lẫn nhau.

Khu nhà ăn đông đúc. Những vùng hội nhóm cũng vẫn được chia rạch ròi như mọi khi. Bể của Scarlet Kur ngồi ăn với nhau góc phía trái nhà ăn, Hội "Con Lửng" kê bàn sát cửa sổ tạo thành dãy dài. Một vài đám nhỏ lẻ rải rác xung quanh, đầu óc rỗng tuếch, không có một nhận thức đặc biệt nào về những điều đang diễn ra.

- Này, ngồi đây! - Raven vẩy Phong vào một cái bàn trống đã có sẵn hai ghế. Đợi tới khi Topher và Phong đã bưng khay và an vị, nàng mới nhỏ nhẹ đánh tiếng - Bên hội đã có đầy đủ mọi thông tin và liên lạc với điểm đến tiếp theo, cái chúng ta còn thiếu bây giờ là vũ khí và phương tiện đi lại. Tụi này đang nghĩ làm thế nào để có nốt những thứ còn thiếu. Nhân tiện, hai người cũng có nhiệm vụ riêng thì cầm theo cái này.

Nói đoạn, nàng dúm một chiếc bộ đàm vào tay An Phong, hiệu cho cô giấu kín trong người.

- Alex Kowaski, có thể anh ấy sẽ giúp được những thứ đó. - Topher hào hứng nảy ý kiến, song những phản hồi anh nhận được là những ánh mắt kỳ thị từ hội Con Lửng.

- Kowaski? - Yoon há hốc miệng

- Là ai thì chúng tôi cũng không thể trông chờ vào hai chữ "có thể" cậu em à. - Klose lấy thìa gắp chút rau luộc đưa vào miệng nhai. - Đêm nay chia nhau ra, rút hết đạn trong súng và dao cất về kho, cả chìa khóa xe nữa. Tiến hành thật cẩn thận, đừng để bọn chúng biết chuyện gì đang xảy ra. Tới lúc hành động, khi bọn chúng tự tin rằng có hỏa lực, chúng sẽ rơi vào thế bị động.

- Tớ sẽ đi với bọn họ. - Raven liếc nhìn Phong.

Cô gật đầu. Mọi chuyện đang tiến triển đúng như kế hoạch, liệu có điều gì thật sự đáng lo.

Không có thêm cái xác nào bị treo lên ngày hôm nay. Điều đó khiến sự chờ đợi của Phong và Topher tưởng như dài vô tận. Ánh sáng chiều hắt lên mặt đá cứng phía tường bao ARK 49 khiến người ta tưởng chừng bên ngoài đó là vực thăm hun hút. Thì cũng đúng là vực thăm thôi, bị lũ Tiến Hóa xơi tái có khác nào rơi xuống vực thăm. Mà Tiến Hóa sẽ làm gì vào buổi chiều, liệu chúng đã bắt đầu đi săn?

- Em đã trèo lên đó một lần. Bọn họ sẽ không ngăn cản nếu ta trèo được ra khỏi bức tường và trốn thoát bằng đường đó

- Vậy có lí gì khi cậu vẫn ở đây, Topher? - Phong cười mỉa mai. Cô giờ cũng đã chán chơi đùa với con dao. Chỉ ngồi im nhắm mắt, để gió lùa qua phần gáy mà tóc đã được túm vội lên.

- Nhưng chỉ có một mình em làm được vậy. Em sẽ sống được, nhưng em chẳng có gì. Không gia đình, bạn bè hay sự tôn trọng của bất kì ai. Đôi khi quá nổi tiếng cũng là một vấn đề nan giải.

Cả hai bật cười. Nhưng Phong nhìn thấy sâu trong Christopher, bao bọc bởi dáng vẻ trưởng thành, là một tuổi thơ không có được tình yêu thương. Nếu như ai đó ngày trước đừng bỏ rơi đứa trẻ này, có lẽ giờ Topher đã có một tương lai xán lạn.

Anh ngồi khoanh chân, xếp gối, ngược mắt nhìn bầu trời đang tối dần.

- Sau khi chúng ta rời khỏi đây, chị sẽ làm gì trước tiên.

Phong chần chừ. Có lẽ cô nghĩ những lời nói sẽ tỏ ra cô là người mềm yếu.

- Hừm...để em đoán. Chị sẽ đi tìm Anthony, đúng chứ? - Topher nói như đọc vị An Phong, anh nhướn miêng cười đắc thắng, - Việc này thì em không giúp chị được rồi. Có lẽ khi đó, em cũng sẽ tìm được một cô gái chấp nhận tình cảm của em.

Anh vô thức nhìn theo hướng những con quạ nhón nhác bay quanh một góc tường bao ngoài. Đôi mắt anh hơi thăm lại như màu buổi chiều tà dần chuyển tối. Anh thà làm một bước đệm, một khúc quanh chuyển hướng cho cuộc đời của kẻ khác, nhưng những nỗ lực ấy chỉ đẩy Topher thêm lún sâu xuống vũng bùn. Thế giới giờ đã loạn, những nơi bản thủ như nhà tù khéo lại an toàn hơn những trại tập trung. Nhưng thế nào thì, anh vẫn muốn làm

điều đúng đắn. Topher muốn những người anh quan tâm được sống, và anh cũng không hề muốn chết.

Thế giới đã từng là của Christopher luôn cô độc. Nhưng anh có một năng lực đặc biệt cực kỳ, đó là niềm hi vọng lớn lao không thể đong đếm. Nó làm nên con người anh, một người chàng luôn hướng mắt tới đức tin của chính bản thân mình. Người ta nói rằng thời gian thay đổi con người, và bỗng chốc, một thứ chuyện viễn vông ích kỷ quẩn quanh trong tâm trí của An Phong: mọi chuyện diễn ra đều có cái lí của nó. Nếu thời gian hay đổi, nếu Topher có hội để thay đổi chính anh trong quá khứ, có lẽ, anh đã không còn trở nên đặc biệt đối với Phong.

- Nếu ta không thể trốn thoát? - Phong lơ đãng nói.

- Tin em đi, mọi chuyện tất sẽ thành.

Đúng như giờ hẹn, khi bọn quân giáo đã chờ sẵn bởi những "nàng thơ", hội Con Lửng tản đều khắp ARK49 thực hiện kế hoạch đã đề ra. Quân giáo ở cấp vụ nhỏ chỉ có dùi cui nên tất cả tập trung vào lính gác và tụi quân giáo cấp cao.

- Này. Cô em muốn tỏ ra mình là người có ích không? - Klose thón được hộp thuốc lá, ngậm một điếu trong miệng nhưng chưa kiểm được lửa.

Raven không nói gì. Nàng không muốn bị khinh thường nhưng đúng thật rằng nàng chẳng thể làm giỏi việc gì trong vụ này. Kỹ năng tháo đạn nàng mù tịt, nhanh tay trộm cắp lại càng không, thế giúp được gì cơ chứ?

- Ờ. - Nàng ấn cái tôi xuống sau trong bụng, thở dài.- Nếu ai đó chỉ giúp tôi, tôi sẽ là được.

- Balwin! - Klose gào lên. - Chỉ cho nó đi này.

Balwin chạy ngay tới. Đó là một thằng nhóc cao lênh đênh, chắc chỉ tầm 14, 15 tuổi. Tướng mạo nó dữ dằn và cổ, vai thì chi chít những vết sẹo lồi đâm chém.

Raven nghiêng rằng, nàng không rõ là nên lo hay nên mừng. Dữ dằn thế này, liệu có chống lại được quân giáo phòng khi sơ suất, hay là chưa gặp bất trắc gì thì nó đã xơi luôn mình?

- Còn phòng đầu dãy nhà quân giáo chưa ai sờ tới. Thằng cha ấy cũng vừa dính đòn nặng sau trận ẩu đả, đi còn tấp tễnh nữa là đánh nhau. Có được thì lấy cả tử súng của nó ra cũng được chứ chẳng nguyên gì đạn.

Raven gật đầu không nói gì. Ai lại bị thương mà không khỏi nhỉ? Nàng thầm nghĩ nhưng câu hỏi đó tuột ngay khỏi đầu nàng khi cửa phòng mục tiêu nằm ngay trước mắt.

- Quân giáo cóc bao giờ đóng cửa đâu, đẩy vào đi. - Balwin thì thầm như muỗi vo nhưng thần thái đầy vẻ hách dịch.

Raven nuốt nước miếng, ần nhẹ. Bản lề cửa không tra dầu kít kít kêu. Lồng ngực nàng muốn thắt lại, nhờ viên sĩ quan mà dậy lúc này, có mà bỏ mạng.

- Mạnh tay lên ơ kìa...- Balwin ra vẻ phẫn khích, huých mạnh tay Raven khiến nàng mất đà, bật mở cửa ra, tạo nên một tiếng kít to chưa từng thấy.

- Cậu điên à? - Tim nàng như rớt khỏi lồng ngực, bức tức rít qua kẽ răng trong tiếng nói thầm.

-Giờ này ngủ hết rồi, sao mà thức được. - Nó khề khà nói, giờ thì nó nói chứ không phải nói thầm. - Ban nãy thằng cha này mở tiệc rượu chứ ai, bí tí say người ta vác về phòng. Chưa tỉnh được đâu!

Nói đoạn, Balwin với tay bật ngay công tắc điện. Ánh đèn tuýp chớp chớp mấy đợt rồi mới sáng. Nó quờ ngay phải vật gì kim loại, rơi xuống sàn, kêu lênh xêng hết cả.

Raven nghe tiếng động đó thì người cứng hết cả lại, nàng tưởng mình có thể chết vì giật mình trước khi viên sĩ quan kia tỉnh dậy cũng nên.

- Xin cậu đấy, đừng dọa dồ tôi nữa. - Nàng cố lấy lại bình tĩnh. Đoạn đảo mắt quanh cả phòng. Viên sĩ quan này có súng, ắt sẽ tích trữ đạn, mà đạn thì giấu ở đâu được chứ.

- Thấy súng rồi này, nhặt luôn được đấy. Đại Bàng Sa Mạc chứ không vừa đâu. - Đoạn, nó lấy thể cầm súng chĩa vào đầu viên sĩ quan mặt vẫn còn bông băng.

Raven chép miệng. Nàng không muốn nhắc thẳng choai choai đó nữa vì có nhắc nó cũng chẳng nghe. Nàng chuyển hướng tới tủ quần áo, mở từng cánh tủ ra.

- Sao lại chỉ lấy đạn thôi nhỉ? Mẹ nó, sao không cầm luôn cả khẩu rồi giết hết bọn nó đêm nay có phải nhàn không? Đánh nhau kiểu kia chắc gì mình đã sống. - Balwin hô hố cười, đoạn nó rút chốt an toàn kêu lạch kạch rõ to.

- Này, dừng! - Raven giật mình quay ra

- Bằng bằng bằng! - Nó cầm khẩu súng dí đầu tên sĩ quan vờ như kéo cò.

- TAO ĐÉO NÓI LẠI LẦN NỮA ĐÂU! - Raven gằn giọng. Đôi lông mày nhăn nhúm và tướng mặt cũng dữ dằn chẳng khác gì Balwin.

Nó thấy được cơn tức giận của nàng thì cũng hơi rờn rợn.

- Được rồi, được rồi... - Balwin lùi dần ra rồi giấu luôn khẩu súng vào trong người rồi đứng một chỗ, im lặng tuyệt đối

"Thằng ngu." Raven thầm chửi. Đương nhiên là ngu rồi, có ai rút chốt rồi lại nhét vào trong người không?

Nàng lật đồng quần áo lên thì khuôn mặt rạng rỡ hẳn. Có vẻ như cả kho đạn được nằm ở ngay đây. Cả tủ áo quần áo của viên sĩ quan này chồng chất những hộp đạn bằng kim loại xịn chứ không phải riêng gì những hộp carton.

- Ổn rồi - Raven thở phào nhẹ nhõm, đoạn hí hoáy làm sao cạy được nắp thùng ra.

Lại tiếng lạch cạch, vẻ như thằng nhóc Balwin vẫn còn rất nhớn với nàng. Nàng kìm cơn tức xuống, tập trung toàn lực bửa được nắp hộp đạn ra.

Viền nắp của hộp đạn bị rỉ, chịu tác động lực của Raven thì bật tung, những gì trong chiếc hộp cũng đổ ụp ra ngoài.

- Balwin! - Cơ thể nàng cứng ngắc lại. Có gì lạnh buốt tóm chặt lấy gáy nàng. Trên sàn nhà lênh láng chất dịch đã thấm lại và có phần hơi đông, một thứ mùi tanh như xác người thối tỏa ra khiến Raven phát buồn nôn. Vài sợi lều nhều rớt lên áo tù của nàng khiến mọi can đảm của Raven tan đi đâu hết.

- Balwin! - Raven run rẩy, nước mắt trực trào ra. Nhưng lập tức nín thít lại khi mắt lướt qua hình ảnh phản chiếu trong tấm gương phía chéo mình. Thằng nhóc đi cùng cô đang ngồi trên ghế nhưng đầu thì vặn ngược ra đằng sau. Hóa ra ban nãy, không phải nó nghịch súng.

- Ổn rồi! - Một bàn tay đặt lên vai Raven, tiếng thì thầm của hắn xoáy vào thẳng vào não nàng - Một bữa tối thịnh soạn đang chờ đợi cô. Cô có đói không?

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 9: Chạy (2)

- Máy giờ rồi? - Lão James ngái ngủ hỏi Kowaski.

Y cau mày nhìn đồng hồ, bỗng dưng thấy mắt hoa cả lên. Lại chứng đau đầu.

- Mười. - Y nói, đoạn lật khật đi tới chỗ tủ thuốc lục tìm aspirin.

Nhưng thuốc của y đâu còn đó, nó đã đổ hết vào túi của Victor Sinclair. Điều này khiến y bất chợt lạnh sống lưng.

Hắn ta có ý định gì đây? Sao y không đủ nhạy cảm để nhận ra ngay khi đó? Kowaski hoài nghi nhưng y không thể cứ chịu mãi cơn đau đầu mà không có thuốc. Y phải đi gặp Sinclair.

Y chệnh choạng mò tới khu dành chung cho quản giáo. Cả khu lúc này đã tắt đèn hết cả, chỉ còn riêng căn phòng đó sáng đèn. Có lẽ hắn cũng đang đợi y tới.

Kowaski ngửi thấy mùi máu. Y luôn cảm thấy máu xung quanh mình, ám ảnh bởi những việc xảy ra hai năm trước. Nhưng khứu giác y không phải đang tưởng tượng, Y thực sự ngửi thấy máu.

- Sinclair...- Y gõ cửa, thận trọng, khẩu súng kéo chốt an toàn từ nãy đã cầm chắc trong tay.

- Ngài cứ đẩy cửa vào, thuốc tôi đã để trên bàn. - Sinclair nói vọng ra, giọng nói lạnh băng, tự nhiên mà cũng đầy đe dọa. Vậy là y đã đúng, Sinclair biết rằng y sẽ tới.

Kowaski bước vào, vẫn nhắm cây súng về phía trước. Nhưng những điều y thấy không thể khiến y giữ khẩu súng lâu thêm.

Căn phòng Sinclair được trang hoàng cẩn thận: lớp nệm đã bị xếp vào tủ quần áo, trở nguyên chiếc giường gỗ ván được trải khăn vờ làm bàn ăn. Một đầu lâu với khuôn mặt dữ dằn cùng phần đỉnh đầu bị chặt phẳng nằm giữa "bàn", hai đĩa thịt sống được cắt khoanh như bít tết xếp hai đầu hai bên. Raven cũng ở đó, nàng ngồi một đầu, nước mắt đã khô trên gò má nhưng nỗi sợ vẫn bám lấy khiến xương cổ nàng cứng ngắc, không thể quay ra nhìn Kowaski khi y bước vào.

- Nào nào ngài Kowaski, chỉ có thằng hèn mới cầm súng thôi. - Hăn cười, liếc lưỡi dao lên xương đòn Raven khiến nơi đó chảy một dải máu dài. - Vứt nó đi và ngồi xuống bàn tiệc nào!

' Sau vài tíc tắc do dự, y buông tay, khẩu súng nặng, kêu hơi ồn những các phòng quản giáo kế bên vẫn im lìm ngủ. Là do rượu của Sinclair nhưng y không hề hay biết.

- Ngồi xuống nào Kowaski. Sẽ thực là thất lễ nếu vô duyên vô cớ bắt ngài đến buổi tiệc này. Mọi chuyện đều có lí do của nó, nhưng trước hết chúng ta cứ ngồi lại cái đã.

Vừa nói Sinclair ngồi luôn vào ghế, bỏ mặc Kowaski vẫn còn đang đứng nhìn Raven. Hóa ra nàng không chỉ ngồi ghế, hai chân nàng bị trói vào ghế bằng dây cước gai, nó đã được Sinclair buộc thít, đâm ghim cả vào thịt.

Kowaski sau khi nhìn thấy tình hình khẩu thể tẩu thoát, bèn ngồi xuống chiếc ghế còn lại, chính thức tham dự bữa tiệc man rợ trong căn phòng.

- Vậy... tất cả những cái xác đều do mày...

-Ồ, vâng, và cả những món ngon trong nhà bếp. Ngài cũng biết đấy, trong đây ra khó, vào khó, đâu dễ kiếm được thức ăn. - Hăn vừa lấy muỗng

với viền rất sắc, xúc một tảng óc của chiếc đầu lâu mà đưa lên miệng, đoạn ngậm cho thứ nhầy đó tan trong miệng với vẻ khoái cảm tới bệnh hoạn. - Trong đây thật khó sống, kính áp tròng, tóc giả, và những chuẩn mực phép tắc khiến tao phát điên rồi! Và bọn mày đang cố vượt ngục đúng không, thật tuyệt vời! Rồi tao có thể trở ra ngoài đó, không còn cô đơn trong đây nữa!

- Vậy mày cần thức ăn? Mày có nhầm không nếu định đầu độc toàn bộ người trong trại này. Nếu tất cả trở thành Tiến Hóa, bọn mày sẽ chết đói. - Raven mở miệng nói bằng giọng căm phẫn. Có lẽ dù sợ, trước mặt Kowaski nàng không muốn ý thấy nàng là kẻ yếu đuối.

- Cô thật thông minh, nhưng trí tuệ đó chẳng giúp được cô nếu cô cứ tỏ ra mình thông minh như vậy. - Sinclair gõ vào trán chiếc đầu lâu bằng chiếc thìa sắt kêu đến "cục" một tiếng - Thiên nhiên có cái gọi là "chọn lọc tự nhiên", tiếp xúc cùng một điều kiện, con khỏe sẽ sống và con yếu phải chết. Đây cũng thế thôi, thể trạng tốt sẽ thành Tiến Hóa, yếu xuống làm Thoái Hóa, và khi kiệt người rồi thì Thoái Hóa cũng sẽ trở thành thức ăn. Quá nhiều thức ăn sẽ khiến suy nghĩ hạn hẹp, khiến Tiến Hóa nghĩ rằng, à, cả đời sống ở đây cũng được. Nhưng không, tao muốn chúng mới phải trở nên đông đúc, và khi hết thức ăn, chúng tao sẽ buộc phải mở rộng lãnh thổ mình để tiếp tục xóa sổ bọn mi, nó không khác mấy cái cách ngày xưa Alexander đại đế chinh phạt các nước khác. Đó là quyền lực, tiêu hủy lũ chúng mày cũng chỉ là ý Chúa.

-Vậy giờ mày muốn gì ở tao? - Kowaski chau mày hỏi.

- Tao thấy mày đặc biệt. Trở thành Tiến Hóa khiến tao cảm giác mình trở thành Chúa khi nghe thấy, đọc được tất cả suy nghĩ của chúng mày, nhưng tao lại không thể biết được mày đang nghĩ gì, Kowaski, tao muốn moi não mày ra và nuốt sống nó như tao đang làm đây, nhưng nếu như mày mà chỉ làm đồ ăn thì quá uổng phí. - Hắn xúc một thìa nữa, đưa nó lên trước miệng, chuẩn bị bỏ vào mồm - Khi tao đọc được suy nghĩ bọn bay, những

Tiến Hóa khác cũng sẽ đọc được suy nghĩ tao, điều đó thật chẳng hay. Nhưng mày, với cái khả năng mày không biết mày đang có, và nếu khi biến đổi, các chức năng đó không mất đi, mày sẽ thực sự thành đấng tối cao, Kowaski.

- Vậy mày bắt lấy Raven để làm gì, mày đâu cần cô ấy?

- Ha Ha Ha...- Sinclair cười rất lớn, đôi mắt hằn trợn lên vừa liếc sang Raven, vừa đảo qua phía Kowaski. - Tao muốn trò chơi, một trò dù mày thắng hay thua, tao đều là người có lợi. Thôi, không nói nữa, vì mày đã hứng thú đến vậy, tao cũng bắt đầu luôn.

Hắn đứng dậy, gạt đầu lâu của Balwin xuống đất rồi ngồi giữa bàn:

- Tao đếm từ một đến ba, nếu một trong hai bọn mày không tống miếng thịt kia vào miệng... - Vừa nói, Sinclair vừa lên đạn cho khẩu đại bàng sa mạc - một trong hai sẽ chết.

- Tao tưởng mày nói dùng súng là hèn? - Raven gào lên, cố ý đánh tiếng ra bên ngoài.

- Vậy chắc tao đúng là như vậy rồi! - Y cầm khẩu súng, chĩa nó về phía Kowaski rồi bắt đầu đếm. - MỘT....

Raven sững người. Đã bao giờ nàng từng thực sự thoát khỏi những nguy hiểm? Và giờ trong khoảnh khắc sinh tử này, nàng lại phải đối mặt với y. Kowaski là người nàng chưa bao giờ hiểu rõ, tình cảm đối với y nàng cũng chưa thể xác định. Nhưng nàng biết y khác những cậu con trai nàng đã từng cảm nắng thời còn đi học, hay những gã đàn ông chỉ quan tâm đến nhục dục nàng ghê tởm. Kowaski lạnh lùng, nhưng đó có lẽ không phải cách mà y muốn đối xử với nàng. Có lẽ, nàng nghĩ, y cũng có chút gì với con quạ của y, hay chỉ ít nhất là sự đồng cảm thôi. Nhưng như vậy đã đủ chưa, liệu có đủ để nàng rời bỏ cuộc sống này, chấp nhận làm kẻ Tiến Hóa?

- HAI...

Kowaski nhìn vào mắt Victor Sinclair không hề chớp, đôi mắt y đầy cảm hận và tự trách rằng sao suốt từng ấy thời gian y không thể nhận ra. Nhưng y cũng cảm nhận được mùi tanh máu thịt trên chiếc đĩa. Có lẽ khi ăn hết chỗ đó, y sẽ chẳng còn cảm thấy gì, sẽ không còn thù ghét bản thân hay... biết yêu thương một ai khác. Bỗng chốc y nhìn thấy đôi mắt nhắm nghiền với những giọt nước ướt mi của nàng. Đã từng nhiều người đến bên y, nhưng khi y dốc lòng mình, đổ vào trong họ sự thật, họ đều rời bỏ. Raven oán hận những người phụ nữ, hơn ai hết, Kowaski hiểu, đến một ngày khi biết được, nàng cũng sẽ bỏ đi. Nàng chỉ là một trong số họ, một người không khác những kẻ khác là bao. Nhưng nàng làm y cảm thấy bản thân y đặc biệt, Kowaski lần đầu cảm thấy, mình thật sự giống như một người đàn ông. Liệu vì nàng có đáng để hi sinh?

- Ba!

Miếng thịt được nhắc lên, nàng vừa khóc, vừa nhai ngấu nghiến nó. Màu máu chỉ sẫm hơn mái tóc nửa độ.

- Đó là điều mà y không muốn đúng không. - Nàng nghiền răng rít lên từng tiếng - Vì ngay kể mà y đọc được tao nghĩ gì, mà y cũng không thể có điều mà y muốn. Mà y chỉ là kẻ thua cuộc Sinclair!

Vừa nói, nàng đập choang cái đĩa. Chiếc đĩa vỡ tạo những mảnh sứ sắc như dao. Trước giờ, nàng không do dự khi quyết định bất cứ điều gì, thế nên dù với tốc độ một kẻ Tiến Hóa, Sinclair cũng chẳng ngăn nổi hành động của nàng.

Raven cửa toạc cổ họng mình, chiếc ghế đổ vật xuống dưới sàn, máu tràn ra lênh láng.

- KHÔNG!!! - Sinclair gào lên mĩa mai sau khi biết không thể cứu vãn tình hình, nó như một cái tát giáng mạnh vào Kowaski.

Nhưng y cũng cười, y cười khanh khách đến độ nước mắt cũng trào ra mà rít lại phía đuôi mi.

- Buồn cười quá, buồn cười chết mất! - Kowaski phá lên cười ngặt nghẽo.

Trong tích tắc, bất giác Victor Sinclair cảm thấy một đường lạnh chạy dọc sống lưng. Không phải điệu cười kia, hay nét mặt kia khiến hấn quan ngại; mà là giọng nói đó. Giọng nói không phải của Kowaski, giọng nói của một ai đó rất khác.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 9 : Chạy (3)

11 giờ. An Phong đánh tiếng, vẫy Topher đi cùng xuống khu nhà bếp thăm dò. Cửa phòng ăn khóa kín, cả hai bèn phải vào bằng cửa sổ kính gần sát trần nhà.

Khỏi phải nói, đây là sở trường của Christopher. Cánh tay anh rất khỏe, chỉ cần ngón tay bám chắc vào một khe hở là đã có thể bật đu cả người lên. An Phong thì khá lung túng, sức bật của cô có thể lớn nhưng so với một gờ tường cao hơn năm, sáu mét thì nó quả thực hơi quá sức.

- Chị có thấy chỗ gờ nổi lên không, lấy chân tì vào đó rồi bật lên đây, em đỡ.

Phong lần mần trên tường, đúng là có một đoạn nhô ra thật, nhưng cô không dám tin tưởng bởi lần cuối cùng trèo, bức tường ba mét cô còn chẳng qua. Nhưng liệu còn cách nào khác.\

Phong không suy nghĩ nhiều nữa, cô đạp chân lấy đà rồi nhảy lên. Tay cô không tới được gờ tường nhưng Topher đã kịp tóm chặt lấy, kéo mạnh. Lực tác động của anh quá lớn, nó không những giúp Phong lên mái nhà mà dư lực còn khiến cô đâm sầm vào anh.

- Khiếp! - Phong vừa lồm cồm bò dậy, vừa ôm lấy cánh tay phải đau thắt do lực kéo - Cậu có nhất thiết phải dữ dội vậy không!

- Tại chị gầy quá đấy! - Topher cười nói, đoạn tiện tay, nắn lại bả vai Phong cho cô quen với sự căng cơ.

May cho cả hai là cửa sổ vẫn còn chưa khóa. Lần này Phong chủ động nhảy xuống trước, ngay sát cửa sổ là bàn bếp nên độ cao không làm khó cô. Tuy thế, mọi thứ bên trong tối mịt, điều này khiến Phong thấy chút lo lắng.

Tạch... Topher bật điện cho mọi thứ sáng sủa. Sở dĩ anh bạo dạn vậy bởi cánh cửa được khóa từ bên ngoài, tức là bên trong giờ này chẳng còn ai. Phong vừa nhìn quanh vừa nhăn mũi vì mùi hôi tanh của thức ăn thừa vẫn còn dính lại sàn xi măng nhớp nháp nước.

- Cái khay ăn hàng ngày có được rửa bằng xà phòng không? -
Topher gượng gạo cười trong bầu không khí ám muội tanh tưởi khôn tả.

- Tôi thà nhịn đói tới chết. - Phong cau có.

Rau và bánh mì cắt thành từng chồng trong các rổ, được phun khí lạnh từ chiếc điều hòa tổng rẽ tiền bên trên nóc. Khay ăn ngâm vào một bồn nước mà vàng nhờ trong góc phòng. Giữa phòng có một cái bàn đá lớn vẫn còn vướng tí vụn rau.

- Cái thớt này lớn đấy, chắc vừa cả con lợn. - Christopher lấy gang tay đo chiều dài

- Cậu nằm lên đó cũng không thừa ra chỗ nào đâu - Phong mỉa mai.

Mọi thứ trong nhà bếp đều bẩn, nhưng không có gì bất thường so với đẳng cấp của một nhà tù, ngoại trừ bức tường cuối ăn phòng làm bằng kim loại, có cửa vặn như giống như tàu ngầm, ở khe cửa còn rỉ rỉ ra ít hơi sương.

- Topher! - Phong đánh tiếng - Ngăn đông lạnh đây rồi.

Không cần cô nói thêm tiếng nào, anh hiểu ý, dùng hết sức vặn cánh cửa ra. Màu đỏ của máu bị đông hiện ngay trước mắt.

- Cái tử này lớn đấy, Phong! Em nghĩ chỗ thịt này đủ ăn cả đời.

- Có ai trong đó ngoài cậu không, Topher? - Phong hỏi. Cô thực không sợ gì đồng thịt sống. Cô đã từng cùng cha lột da của một con hươu. Nhưng những cái xác người thì khác, nhất là khi tận mắt nhìn thấy "Thước được đen" tái diễn.

- Em chịu, không biết. Trong đây toàn thịt băm sẵn thôi.

Phong thở dài. Cô bước vào ngăn lạnh thì người bắt đầu run lên trong khi Topher cũng mặc y vậy mà người vẫn toát mồ hôi.

Xung quanh hai người, đúng thật là một núi thịt băm còn sống nguyên, bị đông cứng lại dưới lớp đá phủ màu trắng tuyết. Nhưng đó là thịt gì chứ?

Cạch...cạch... Topher bắt đầu dùng lưỡi dao tự chế để nạy đồng thịt băm ra.

- Cậu làm gì vậy? - Phong nói, vô thức xương hàm gõ lộp cộp vào nhau.

- Em nhìn thấy chòm xương. Chắc chắn chỗ này không chỉ có thịt băm. - Đoạn quay lại nhìn Phong đang gồng nghiêng hết cả răng lại vì cóng - Chị đi ra ngoài đứng đi không ốm.

Phong tháo đôi dao xịn của mình vứt cho Topher đoạn ra phòng ngoài. Song thực tâm Phong thà chết cóng trong kia còn hơn đứng ở nơi bẩn thỉu thế này.

Cô bắt đầu buồn ngủ. Có lẽ Topher nói cô gầy đi là đúng. Vốn dĩ thể trạng Phong đã yếu hơn Christopher, cô không ăn, cũng thức suốt. Nay giờ bị ảnh hưởng bởi hơi lạnh, dù ý thức được việc mình phải thức nhưng đầu óc Phong thực không sao tỉnh táo nổi.

Có tiếng hát ư ử bất chợt ngân lên trong đầu cô. Tiếng ngân đó bé và dúi vào nhau. Có lẽ đó là một loại ngôn ngữ cô không biết, nhưng nó cứ thế to dần. Âm thanh đó cao vút, đó là tiếng hát của một cô gái. Nó đẹp tới ma mị, nó bỗng chốc cuốn cô đi tới một nơi nào đó khác xa thứ mùi tanh bẩn thực tại.

- Phong! - Christopher lay mạnh khiến cô sức mở mắt. Mọi thứ xung quanh Phong tối sầm, mùi tanh lại quay về.

- Chuyện gì...

- Có người. Em vừa tắt đèn rồi. - Topher vừa nói vừa kéo cô trốn ra đằng sau chồng rau củ. - Chị vừa bị ngất đấy, chị biết không.

Phong cau mày, đầu ong ong. Có lẽ là do thiếu khí, hoặc luội đi vì không có gì bỏ bụng cũng nên.

Âm thanh ư ử hát vẫn không dứt. Hình như nó không phải là ảo ảnh: nó có thực, nó tiến dần vào gần hơn và phát ran gay từ chính giữa căn phòng.

Phong lạnh sống lưng, dù trong đây, cả người cô cũng đang nhũn ra vì lạnh rồi. Cô vô thức ngoắc ngón tay vào vạt áo Topher, hành động mà nếu cô tỉnh táo, chắc chắn cô không bao giờ làm.

Ai đó bật đèn. Ai đó vẫn hát. Topher bất giác giật ngón tay Phong ra khỏi vạt áo anh:

- Chị ở yên đây, đừng đi đâu!

Kowaski đảo mắt nhìn quanh phòng, đôi mắt sắc nhưng những giọt nước vẫn còn ướt làn mi cong.

- Ai đấy? - Y hỏi. Giọng nói như chuông kêu khiến cả An Phong lẫn Christopher đều rùng mình. Đó đâu phải giọng nói của y? Đó là giọng của

một cô gái.

- Christopher. Alex, là em! - Topher từ từ bước ra, hai tay xòe và đưa ra trước như muốn cho đối phương biết đôi tay anh không cầm vũ khí. Có lẽ, hơn ai hết Topher hiểu kẻ trước mắt anh lúc này không còn là Alexander Kowaski.

An Phong thì hoàn toàn không hiểu, chỉ biết rằng đây là tình huống nguy hiểm. Topher và Kowaski vốn thân thiết vậy mà sao giờ lại trong tư thế dè chừng lẫn nhau. Nếu phải đối đầu với Kowaski, liệu Topher có thắng được không? Cô định tiến lên trước, nhưng cùng lúc vừa nhận ra, tay đã bị Topher trói lại khung giàn để rau củ.

- Chị làm gì ở đây? - Anh vừa nói vừa tiến về phía y.

- Làm gì ư? - Kowaski đập đập lưỡi dao lên bàn bếp, dường như y hành động vậy cố để nhớ lại xem y vừa làm gì - Nếu một ai đó giết người em yêu thì kẻ đó có đáng chết không?

- Có. Hẳn đáng chết. - Topher tiến dần sát đến, lúc này anh mới nhận ra bộ quân phục của Kowaski đã đầm bê bết máu. - Mọi chuyện ổn rồi. Nào, đưa con dao đó cho em.

Kowaski ngược mắt nhìn Topher. Vẫn là đôi mắt đó hai năm trước. Đó là sự yếu đuối nữ tính duy nhất mà anh có thể tìm thấy được ở Alex. Anh có điên không khi dám chịu án tử vì một người con gái không hề yêu anh? Anh đã từng nghĩ chắc khoảnh khắc đó bản thân mình bị điên. Nhưng khi đứng trước cô gái ấy một lần nữa, anh biết mình đã làm đúng. Chỉ có anh mới thấy vẻ đẹp thật sự mãnh liệt bên trong đôi mắt màu trời ấy, chỉ có anh mới nhìn thấy những giọt nước mắt của cô.

Kowaski buông con dao rồi ôm chầm lấy anh. Dù y có trốn tránh mãi, dù y cố gồng lên để trở thành một người đàn ông hoàn hảo, dù cho mọi tình

cảm trên đời y chỉ dành cho phái nữ, tận sâu bên trong, Kowaski vẫn chỉ là một cô gái , vẫn chỉ là một Alexandra với trái tim bị sứt mẻ.

Topher ôm chặt lấy cô. Anh đã từng nghĩ có thể đánh đổi mọi điều để cô mãi là một người con gái. Nhưng cô tựa vào anh không có nghĩ là cô hạnh phúc, và anh thì muốn cô hạnh phúc.

- Tỉnh dậy đi, Kowaski. - Anh vỗ nhẹ vào lưng cô.

An Phong cười bỏ được dây trói, nhưng cô cứ đứng chết lạng như vậy. Hóa ra, người con gái Topher nhắc tới vẫn luôn ở trước mắt cô trong diện mạo của một tên phát xít..

- Ai tỉnh lại cơ? - Kowaski quắc mắt lên. Trong nháy mắt, y cúi nhặt con dao rồi chĩa nó sát cổ Topher. - Em không tin đúng không?

An Phong không đứng im được nữa. Cô sờ cổ chân thì con dao thì chợt nhận ra Topher đã giữ nó rồi. Anh đánh mắt về phía Phong, ra hiệu đứng im.

Phong biết tại sao Topher không cho cô động thủ. Vì anh muốn thoát thân, cũng không muốn làm hại tới Kowaski. Phong thì một khi đã đánh sẽ không thể kiềm chế, nên dù mạnh cũng không thể làm được tích sự gì.

- Bình tĩnh nào, Alex...- Topher vừa nói vừa từ từ lùi. Trong tích tắc Kowaski chĩa dao tới, anh xoay người, bẻ gấp cổ tay làm cho y rơi con dao. Kowaski không thèm nhặt, rút con dao khác, cứ nhắm cổ Topher mà đâm. Anh không đỡ, chỉ tránh. Tốc độ của anh khiến Phong thật sự kinh ngạc: đó đều là những đòn chiêu Phong dạy cho anh, vậy mà với tốc độ, cô nhìn nó như những sự chuyển động hoàn toàn khác.

Tuy thế, Kowaski trong một nhân cách khác thậm chí còn điên cuồng hơn so với cách đánh thường ngày. Phong ngày thường đánh còn thua,

huống chỉ lúc này, khi Kowaski hóa điên rồi, Topher chỉ né chứ không tấn công lại.

Đến lúc Topher bị dồn vào góc, cửa sổ quá cao để anh với mà dao đã lao đến quá gần để gạt ra. Anh định tóm lấy thì "BỘP!", Kowaski đã ngã lăn ra sàn.

- Giờ thì biết tại nhà bếp cho ta ăn gì rồi! - Phong vút đầu lâu của một con Tiến Hóa xuống sàn. Rõ ràng cái đầu xấu xí đó đã giúp cô cứu nguy cho Topher - Cậu có nhiều chuyện cần kể đấy, Christopher!

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 10: Bão lửa

| Xin lỗi độc giả vì hơn ba tuần qua chú lười này bận xếp đồ chuẩn bị bay tới trời tây và đêm qua không làm quà trung thu. Chap này hơi ngắn nhưng hạn trong tuần sau sẽ làm chap tiếp dài gấp đôi thế này. Vô cùng xin lỗi các bạn, mong các bạn lượng thứ cho sự lười của cô bé|

"Once more into the fray,

Into the last good fight I'll ever know.

Live and die on this day, Live and die on this day."

- The Grey-

- Chuyện gì thế này? - Klose tròn mắt khi thấy An Phong mở cửa một buồng giam trống, phía sau Christopher đang vác Kowaski. - Tôi có bảo hai người mạnh động vậy đâu!

Phong lắc vội đầu, đoạn ra hiệu cho Topher đặt Kowaski xuống giường rồi bước ra chốt cửa lại. Cô im lặng, nhưng mắt thì xoáy thẳng vào Topher, cái tia nhìn khiến anh vô cùng bối rối. Anh thở dài:

- Alex mắc chứng rối loạn đa nhân cách. Khi bị đẩy tới cùng điểm không thể phản kháng, nhân cách sát nhân tự động hiện ra. Sau khi trở về nhân cách gốc, anh ấy sẽ hoàn toàn không thể nhớ những việc mình đã làm.

- Vậy những cái xác trước đây... - Klose liếc nhìn Topher kinh hãi.

- Không! Không phải Alex. Đối tượng bị nhân cách kia tấn công chỉ là những ai gây ra trạng thái bất ổn đó cho anh ấy. Những cái xác trước đây là do kẻ khác, do kẻ khác làm.

Klose im lặng một lúc, đoạn hấn dướn mày với cái vẻ cũng chẳng mấy quan tâm:

- Vậy Alexander Kowaski về phe của Hội Con Lừa chứ gì?

Christopher gật đầu, mắt vẫn hướng nhìn về phía Kowaski. Anh không để ý tới thái độ ngang ngược kia.

Đợi Klose bước khỏi, Phong mới đặt tay lên vai anh.

- Anh ấy cố biến thành một người đàn ông để khác biệt hoàn toàn với nhân cách còn lại. - Topher thở dài - Khi biến đổi sang nhân cách đó, Alex là một cô gái. Em đã nghĩ nếu có thể trấn an tâm thần hoảng loạn và giữ cô ấy mãi trong trạng thái của một cô gái mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn... nhưng mọi kí ức cái đêm cô ấy giết cả gia đình lại quay về. Cô ấy không chịu nổi điều đó. Em chẳng thể làm gì...

Anh không nói nữa nhưng Phong hiểu. Có lẽ đối với Topher, tình cảm Kowaski cũng giống như con hươu với đôi sừng kiếm của An Phong: tất cả chỉ xuất hiện trong một giấc mơ kì dị, và càng tới gần, ta càng biết rằng chúng không hề tồn tại. Chắc đã có lúc Christopher nghĩ rằng nếu Alex là một cô gái thì cô ấy có thể yêu anh? Trong tích tắc Phong loáng thoáng nghĩ về Anthony.

- Sao hội Raven với Balwin đi lâu thế nhỉ?

Câu hỏi đó bất chợt khiến Phong quay về thực tại. Raven!? Cô lao nhanh ra tóm lấy gáy Klose mà kéo lại:

- Raven đâu?

- Bình tĩnh nào...- Klose nhìn mặt - Phái con nhỏ với thằng Balwin tới phòng Victor Sinclair thôi mà, lão này còn đang thọt, lo gì?

Victor Sinclair chẳng phải gã bị Scarlet Kur đánh bại hôm trước sao? Quản giáo và tù nhân đều ăn chung một loại cơm tù, sao mà tên kia vẫn còn đang bị thương được cơ chứ. Nghĩ vậy nhưng Phong vẫn kiên nhẫn đợi. Raven chắc sẽ ổn thôi.

Được nâng cấp làm quản giáo, Scarlet Kur cũng có phòng riêng. Căn phòng ả nằm sát khu vệ sinh chung cuối dãy. Đôi lúc ngủ ở đây còn nghe rõ tiếng người ta đi vệ sinh ở sau bức tường bên cạnh, nhưng ả đâu dám cần nhần. Vì cái chức quản giáo này Victor Sinclair cho không ả, chứ ả cũng biết rõ, ả cũng chỉ như con kiến dưới chân hần mà thôi. Thế mà đợt đấu đó hần để thừa cho ả thắng, lại còn để ả đọc được những điều tra bí mật về Alexander Kowaski. Scarlet biết ả là người được chọn, cũng như khi ả được chọn để sống trong trò Truth or Dare. Thế nên ả ngoan ngoãn nghe lời Victor Sinclair như một cú cún, giữ kín dùm hần chuyện giết người theo cách của Kowaski, biết đâu một ngày hần cho ả và người của ả thoát khỏi án tử trong đợt tuyển cuối này?

Vừa tối Sinclair mở tiệc rượu, ả cũng có uống đôi chút rồi về nằm, nhưng không sao ngủ nổi vì có lẽ uống nhiều nên các quản giáo đi vệ sinh hơi thường xuyên. Giờ im ắng rồi, ả cũng chẳng thể ngủ vì hình như ai khóa vòi không chặt, cứ để nước nhỏ giọt tong tong chảy. ả cố nằm nhây ra nhưng tí rượu với âm thanh tí tách này đau đầu quá. Scarlet đành bật dậy, mở cửa phòng mà đi ra nhà vệ sinh khóa nước lại. Nhưng rồi ả biết nhà vệ sinh không hề dò nước. Tiếng tí tách ở ngay đối diện cửa phòng ả.

Vị thánh nhân của ả được treo cao với bộ phận sinh dục nhét đầy khoang miệng. Phần thịt lưng bị xẻ làm đôi và được móc ngược lên trần nhà tạo thành hình một đôi cánh xấu xí dị tật. Phần bụng bị rạch phanh và nội tạng chảy dài xuống dưới. Máu theo đó mà nhỏ giọt, rơi tí tách xuống sàn nhà.

" Quà tặng quý cô thích nói những điều thừa thãi."

Dòng chữ khắc trên chán cái xác như cây búa đập mạnh vào mặt ả.

Scarlet Kur kinh hoảng nhìn cái xác của Victor Sinclair mà không kêu lên được thành tiếng. Có phải đó là do những lời ả đe dọa Kowaski mà ra nông nổi này? Mẹ kiếp! ả muốn chửi thề. Người mạnh như Victor Sinclair còn bị đem ra trưng bày. Liệu người tiếp theo bị tùng xẻo có phải ả hay không?

Scarlet lấy lại bình tĩnh, hít một hơi sâu rồi đóng cửa phòng vào đi ngủ, vờ như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng đương nhiên ả chẳng thể ngủ. ả mong sớm có một ai đó dậy đi vệ sinh vào ban sáng và phát hiện ra cái xác chứ ả không dám dù chỉ một chút dây dưa vào chuyện này.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 10: Bão lửa

Sự sốt ruột không thể khiến cả hội Con Lửng đợi lâu thêm được nữa. Klose phái người đi do thám phòng của Victor Sinclair, nhưng tất cả họ tìm được chỉ là đầu lâu của Balwin.

Mặt Phong cắt không còn một giọt máu. Là do Kowaski sao? Thế Raven đâu? Chẳng lẽ nàng đã vô tình trở thành nạn nhân dưới mũi dao của Kowaski. Xương hàm Phong kít lại, nhưng cô không muốn nói ra những suy nghĩ của mình. Bên cạnh cô bây giờ là Christopher, và đương nhiên, anh sẽ bênh vực Kowaski bằng mọi giá.

- Christopher, chú mày đưa gã kia bê vết máu về đây đêm qua, và giờ thì tao tìm thấy đầu của thành viên hội Con Lửng. Chú mày có nghĩ hai việc này liên quan tới nhau?- Một tên thân mật với Klose chỉ ngón tay vào mặt anh.

- Nhưng mọi người tìm thấy cái đầu đó trong phòng của Victor Sinclair. Và giờ thì hẳn đang mất tích. Anh không thấy mờ ám lắm sao?

Hai người nhìn nhau một lúc. Không phải vì lo lắng cho Balwin - Thăng nhóc vừa bị chặt đầu mà bởi chính kiến mỗi người một khác, Nhưng bức xúc đó chỉ tồn tại được một lúc, ngay khi sự thức tỉnh của Kowaski cắt ngang.

- ALEX! - Topher gọi lớn. Nhưng Kowaski không đáp lại. Y nheo mày nhìn hoạt cảnh xung quanh. Có lẽ ngay lúc đó, y cũng không hiểu tại sao mình lại ở trong song sắt, bị nhốt bởi đám tù nhân lạ hoắc này. Nhưng rồi y

nhìn xuống tay và quần áo mình: máu kết lại thành màu đỏ quạch, in hằn vào vải và da thịt y.

Có một đường dọc chạy dài sống lưng Kowaski, khiến gáy y buốt lạnh. Y hít một hơi sâu rồi ngồi yên vị tại đó. Y chẳng nhớ gì kể từ lúc bắt đầu trở nên điên dại, nhưng y cũng lơ mờ hiểu chuyện đã xảy ra.

- Raven đâu? - Topher hỏi lo lắng.

Kowaski cau mày, ánh mắt trở nên sững sốt.

- Anh...không biết.

Phong nghe vậy mà tưởng như muốn rút dao kề cổ y, nhưng bề mặt, cô vẫn giữ thái độ điềm nhiên, gợi Kowaski nhớ về chuyện cũ.

- Này nhé. Raven đã cùng Balwin tới phòng Victor Sinclair. Giờ thì cả viên sĩ quan và Raven đều biến mất và chỉ tìm thấy đầu lâu của Balwin trong phòng.

- Thế vậy thì liên quan gì đến tôi ? - Y quả quyết chối

Tưởng như cuộc thẩm vấn sẽ diễn ra lâu thêm nữa, còi báo ba hiệu như tiếng tù và xuyên tới tai mọi người, khiến mọi suy nghĩ và sự kiện khi ấy như bị ném vào khoảng chân không, lơ lửng nhưng bất động.

- Nó đến rồi. Ngày phán quyết. - Kowaski hướng mắt nhìn về phía Christopher, còn anh thì nghiêng chặt khuôn hàm.

Mọi người cùng bước ra sảnh, để mặc Kowaski bên trong buồng giam đó.

- Chào buổi sáng các bạn của tôi ! - Lão James đứng trên cột tháp đúng ngay vị trí buổi đầu Kowaski giới thiệu về ARK49 này. - Ngày phán quyết

đã tới. Ngày bọn sâu bọ như chúng mày có thể bước lên đây, đủ tiêu chuẩn để cứu rỗi nhân loại.

Đoạn lão dừng lại khục khặc cười man trá.

- Đùa thôi, tao đếch quan tâm đâu. Luật thế này nhé, lũ cặn bã. Tao sẽ chơi phần bốc thăm. Phải số nào thì cặp số đó chui vào cái lồng sắt kia nhé. Lồng chỉ mở khi một đĩa sống sót chui ra. Chỉ một thôi nhé. Nhường nhau thì cả hai tao cũng vút.

Scarlet Kur đứng bên cạnh gã, kéo dây mở cửa lồng. Vẫn là cái lồng hôm trước đánh nhau với Thoái Hóa. Sẽ thế nào đây? Raven ở đâu trong đám người hỗn độn này? Phong chẳng thể biết, ngay lúc này đây, hay cả vài tích tắc sau đó, chuyện gì sẽ xảy ra.

- 2105. - James gào lên - Anthony Lejoss và Amica Carter.

Hai người một nam một nữ lập tức bước lên, tiến tới khung lồng rộng lớn. Anthony chính là cái gã đã bắt chuyện làm quen với An Phong trước đó, tuy không phải thành viên hội Con Lừa nhưng gã cũng là tù nhân cũ của ARK 49 này. Còn cô gái cũng chỉ là nạn nhân của Truth or Dare. Cô có phải người được chọn không, cô cũng còn đang tự thắc mắc.

- Bắt đầu! - Scarlet hô lớn. Ả vẫy cờ điệu nghệ như một cô nàng đã quá quen với trường đua. Có lẽ đó cũng là công việc thường nhật của ả trước khi nói xin chào với nhà tù này.

Không còn ngại ngùng hay e dè. Amica lao lên trước. Tiếng hét của cô ấy như con sư tử cái lao tới kẻ thù. Họ có biết nhau từ trước không? Khó có thể nói. Nó giống như cuộc chiến tranh hai người, khi họ phải chém giết dù cho cả đời chẳng có mối thù gì với nhau. Giết người để mà sống, họ đâu cần ăn thịt đồng loại để trở thành Tiến Hóa.

Anthony to lớn gấp hai lần cô gái kia, thế nên mọi đòn tấn công đối với y chỉ là muối. Amica múa dao điêu luyện. Phong tự hỏi có khi nào cô đã từng người này trước đây. Nhưng cô lại tự đào thải suy nghĩ ấy ngay sau đó. Amica rất yếu. Có thể nói cô ấy có năng khiếu, có kỹ thuật và đã chăm chỉ luyện tập. Nhưng cô ấy không thể thắng Anthony với thể lực yếu ớt vậy. Có lẽ cô gái ấy, ngay lúc bị đọc tên đã biết mình khó thắng được. Nhưng... cô còn gì để mất?

Phong cau mày. Cô vốn lạnh lùng như băng tảng, nhưng tận sâu bên trong, cô biết lòng cô đang sôi sục. Sức nóng đang dần nung chảy lớp băng bọc ngoài.

Anthony, trong một giây đối thủ của gã ta sơ xảy, kịp tóm lấy cổ tay cầm dao mà bẻ ngược, mũi dao đâm xuyên cổ Amica. Cô giãy ra, bước lùi rồi ngã dúi xuống sàn đất. Máu ộc tràn lên khoang miệng.

Anthony có thể đáng ghét, nhưng hẳn chưa bại hoại cả tâm can. Nếu đây là cuộc chiến chỉ cần chiến thắng, có lẽ hẳn đã gào vang trong vinh dự, trong hò reo của những người xung quanh. Nhưng hẳn vừa giết một cô gái, một cô gái không thể sánh với hẳn được.

Hắn tiến bên Amica, giữ chặt tay cô tới khi cô gái không còn thở nữa. Đó có lẽ là điều duy nhất hẳn có thể làm với một người mà hẳn còn chưa kịp làm quen. Ở một thế giới khác, cô ấy và hẳn, có thể đã là bạn.

Topher ôm lấy vai Phong. Im lặng. Tất cả đều im lặng trong tiếng cười và tiếng vỗ tay khoái trá của lão James.

- Tiếp. - James hét lớn - 2107

An Phong nghiêng hàm. Là cô đấy. Trước giờ cô đâu sợ một ai nên không do dự, cô sải bước lên trước. Nhưng Topher bất chợt giữ cô lại.

- Tôi sẽ ổn thôi. - Phong gạt tay nhưng anh càng giữ chặt.

- Em phải lên đó cùng chị, An Phong.

Cánh cửa lồng lại mở ra. Vậy là Topher đã biết từ trước. Vậy trước giờ Kowaski mãi miết tìm cách hạ Phong cũng chỉ vì Christopher. Và anh học hết đòn chiêu của cô cũng chỉ để phục vụ ngày hôm nay.

Topher tiến về phía đối diện An Phong. Đôi mắt anh rỗng tuếch. Cô không biết kế hoạch anh là gì, liệu có chút gì anh từng nói là thực lòng với cô. Nhưng đứng trên phương diện nào, anh cũng là kẻ phản bội - không nói dối nhưng cũng chẳng dám nói ra sự thật.

- Em xin lỗi. - Topher hít một hơi sâu rồi rút con dao tự đeo ra, cầm sẵn nó y hệt đôi dao Phong đang nắm chặt.

- Ừ... - Phong không mở miệng, nhún chân lấy đà lao tới như khi đối diện với Toàn sau khi nó giết chết Phương. Lửa bên trong thứ băng tảng đó. Tắt.

" Xin chào. Đây là hội Con Lửng. Chúng tôi gửi tin mật này tới tất các ARK đã có quyền tự do kiểm soát. Chúng tôi cần có một nơi an toàn để tới. Hãy nói địa chỉ ARK của các bạn. Chúng tôi cần giúp đỡ."

- Theo ngài chúng ta có nên gửi điện lại? - viên thư kí nói lại với một cậu thanh niên vẫn còn đang mặc áo tù. Nhưng xét về cấp bậc, thể như cậu ta đang kiểm soát toàn bộ quản giáo trong và ngoài căn phòng.

- Nên thế nào bây giờ, bác Lucas? - Cậu hơi nhú mày, dáng điệu rất trưởng thành, đôi mắt xanh sâu hoắm với đôi mày đen dài hơi xếch lên giống như đang hỏi cho có chữ thực tâm đã có kế hoạch sẵn rồi.

- Tùy cháu thôi - người đàn ông trong trang phục quân đội niềm nở cười.- Nếu bác là cháu, bác sẽ liên lạc lại ngay,. Hơn nữa đó là ARK 49. Con bé có thể đang ở đó.

- Cháu biết...- Tony hơi mỉm cười. - Cháu chỉ sợ cô ấy chưa sẵn sàng cho việc này. Một buổi gia đình đoàn tụ.

- Nó luôn sẵn sàng. - Lucas hướng đôi mắt xanh thẳm, một màu xanh đặc biệt mà chỉ có những người con ông có được. - Nó sẽ còn mạnh hơn cả Yoshioka.

Cậu thanh niên giấu đi cái nhăn mày, cúi mặt ngắm nhìn con dao bóng loáng với cái cán cuốn bằng dây dù rất vừa bàn tay. Cậu hiểu rõ An Phong chứ, rằng đâu có nguy hiểm gì cô không thể vượt qua, rằng cô sẽ giết mọi thứ để bản thân có thể sinh tồn, cũng như cậu và những kẻ bản năng. Nhưng Anthony không muốn nghĩ tới việc cô sẽ đến ARK27 vào lúc này. Liệu khi cô ấy trở về bên cậu, Phong có còn là cô gái của cậu nữa hay không?

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 10: Bảo lửa (3)

Topher hít một hơi sâu căng lồng ngực. Tiếng ậm ừ trong cổ họng An Phong khiến bản thân anh cảm giác mình giống như một kẻ phản bội. À mà đâu phải chỉ giống, anh đích thị là một kẻ phản bội. Nhưng đứng trước tình thế này, Topher biết rằng anh không thể vì lưỡng lự, vì tình bạn của anh với Phong mà thoái lui. Anh có thể vì cô mà bỏ cuộc, nhưng nó đồng nghĩa với việc cả hai sẽ chết dưới những họng súng đang chĩa vào từ ngoài khung lồng.

Phong tấn công trước, điều này càng khiến tâm lý Christopher thêm thoải mái. Anh né được lưỡi dao dễ dàng với tốc độ di chuyển siêu việt, đồng thời, cũng do biết trước được cách đánh của Phong mà xoay chuyển dễ dàng. Còn về phần Phong, chút tức tối bộc phát trong cô khiến đòn đánh chủ quan hết sức, song Topher không hề lợi dụng sơ hở đó để tấn công ngược trở lại: anh để cô lao hết đà, để cô tự động hồi lại được sự tập trung.

Sau đòn đâm hụt ban đầu, Phong cũng biết bản thân cô vẫn chưa hết sức. Cô xoay người mặt đối mặt với Topher, lần này thì chậm và chắc hơn, cô nhắm vị trí phần ngang xương sườn Christopher để tấn công.

Topher biết đó có thể là đòn đánh khiến anh gục ngã, nhưng chắc chắn đó không thể sát thương, vì như cách mà Phong đã dạy anh: cổ, ngực, bụng, đó mới là những điểm chết. Song, không vì thế mà anh lơ là. Với tốc độ di chuyển nhanh, thêm một lần nữa, lưỡi dao của An Phong thậm chí không thể chạm tới chiếc áo anh đang mặc.

Hai đòn đánh hụt, nó khiến Topher bất giác nở nụ cười trên môi. Chỉ vài ngày luyện tập, anh đã tiến bộ lên trông thấy, đã có thể né đòn của An

Phong, cô gái được đánh giá mạnh nhất nhì trong nhà tù lớn này. Nhưng An Phong nghĩ về nụ cười của anh, không hề giống như anh tưởng.

Đó có phải là một sự đặc thắng? Một câu hỏi nảy sinh trong tâm trí rối loạn của Phong. Cô hít một hơi sâu nữa. Cô đã tự cố thuyết phục mình rằng việc Topher phản bội chỉ là lẽ sinh tồn, nhưng cái nóng đang sục sôi trong huyết quản cô gào lên rằng chính cô cũng cần phải sống, rằng cô không thể nhân nhượng trong cuộc đấu này.

Phong tung con dao lên, cầm ngược nó, cổ tay cô bẻ khung vuông góc với cánh tay. Đó giống như dáng điệu của một con bọ ngựa sẵn sàng trong trận đấu: một đòn chiêu của Phong mà Topher không hề biết trước đây.

Giờ đến lượt Christopher phải cau mày. An Phong sẽ tấn công thế nào đây? Liệu anh có né được chiêu đòn đó? Anh khum người xuống, bước lùi chân trái làm trụ đồng thời phần khung người trên bắt chước dáng chuẩn bị tấn công của An Phong. Topher là người tiếp thu nhanh, thế nên chỉ cần đòn này Phong đánh chệch, anh sẽ học được cách đánh và né ngay tức thì.

Nhưng may mắn không còn là thứ bùa hộ mệnh của Christopher. Phong vừa bước vừa xoay chân theo hướng vòng cung, tay phải cô múa ngược ra sau, tạo một đường lướt vắt ngang qua hai bên xương đòn; tay trái cô vòng chéo xuống, toan đâm xuyên lồng ngực anh, nhưng bị anh tóm ngay gọn.

- Phong...- Cú đòn hiểm bất ngờ khiến Topher bật thốt lên, nhưng anh chưa kịp nói hết câu đã tiếp tục bị đầu gối Phong thúc lên hạ bộ. Nhờ phản xạ nhanh, một lần nữa, Topher đỡ được cú đòn đau, song cũng chính vì thế, anh phải buông bỏ cánh tay vừa khóa được của An Phong.

Khác với cách đánh điềm đạm và nhường nhịn của Topher, một khi lao vào cuộc chiến, Phong không còn biết được đâu là điểm dừng. Đôi mắt cô vẫn lên, mạch máu li ti nổi xanh quanh thái dương, cô nghiến hàm như một con thú đang rình mồi.

Máu chảy thấm ướt ngực áo của Topher. Anh đã từng là bạn cô, nhưng trong trận đấu này, bản năng bộc phát chảy dọc xuống nhịp đập đang dồn dập và đôi tay đang riết chặt con dao: Christopher là kẻ thù. Kẻ thù thì phải chết.

Phong lao tới con mồi một lần nữa, tốc độ lần này thậm chí còn nhanh hơn đòn đánh trước. Khi chỉ còn cách Topher tầm nửa mét, cô bất ngờ hạ thấp trọng tâm, xoay đôi dao tính rạch ngang phần bụng dưới đối phương. Trong tích tắc tưởng không còn đường thoát, Topher bật nhảy lên, lộn một vòng rồi đáp ra đằng sau lưng Phong. Nhưng ngay khi đôi chân anh vừa chạm đất, cũng là lúc mặt anh ăn trọn cú đá vắt của Phong.

Đòn tấn công thẳng chính giữa mặt khiến anh choáng váng, lão đảo lúi ra sau. Không chờ đợi thêm một giây phút nào nữa, Phong bước lấy đà rồi bật lên cao, thúc thẳng đầu gối vào giữa ngực Topher, khiến cơ thể anh đập mạnh xuống sàn đất.

- CHẾT ĐI! - Phong thốt lên câu nói, trong tích tắc đôi mắt cô hoàn toàn thoát khỏi cảnh hiện tại, thoát khỏi ARK 49 để trở về nơi những cơn ác mộng của cô bắt đầu. Tiếng cười man rợ, bệnh hoạn xoáy vào trong tai Phong. Là Toàn. Trước mắt cô giờ là Toàn, một kẻ phản bội. Ác mộng của Phong phải chấm dứt. Cô vung con dao lên, nhắm thẳng nụ cười đang ngoác ra đó và....

PHẬP!!!

Phong nhắm chặt mắt lại. Cô đang làm gì thế này? Máu ứa ra từ hai bàn tay Phong. Cú đâm quá mạnh khiến tay cầm dao trượt khỏi chuôi mà lướt luôn vào lưỡi. Phong có thể cảm thấy phần gân ngón tay đang có chút lộ ra.

Nhát đâm đó lút sâu xuống mặt đất, nó sát vào đầu Christopher và cạo mất của anh một đường tóc. Cô thở hắt ra rồi ngồi lúi lại. Phong hít một hơi

sâu nhưng nó không thể ngăn giọt nước mắt hiếm hoi bất chợt tràn qua bờ mi khô khốc.

Cũng giống bọn chúng thôi, cô là một con thú.

Christopher không thể ngồi dậy. Cú thúc đó quá mạnh khiến anh bị bất động tạm thời. Trong trận đấu này, anh đã thắng, vì Phong không thể giết anh. Nhưng khi anh hồi sức, liệu anh có dám hạ sát Phong, để chắc chắn đảm bảo mình là người sống sót?

Món quà duy nhất của Topher là tốc độ, nhưng anh chỉ có thể dùng nó để chạy trốn. Ngay cả trong trận đấu này, khi anh biết mình phải giết Phong để sống, anh vẫn tự động đỡ mọi đòn đánh thay vì tấn công cô. Thứ đó xuất phát từ bản năng. Đối với Christopher, bản năng không phải giết chóc.

Anh tóm lấy cổ chân Phong, lấy đó làm trụ mà ngồi dậy. Nếu cô không màng tới tính mạng, anh cũng đâu phải sợ khi ai đó chĩa súng vào thái dương?

Topher nắm lấy bàn tay chảy máu của Phong. Anh xoáy ánh nhìn căm phẫn vào lão James đang nhếch mép đứng trên tầng gác. Lão đã hủy hoại cuộc đời Alexander Kowaski, lão là kẻ đã tạo ra những khắc nghiệt này.

Mọi thứ trở nên ồn ào. Ở phía bên ngoài, đám quân giáo bắt đầu giương súng, Scarlet Kur vừa thì thầm vào tai lão James mà nhếch miệng cười.

- Mà biết là tao sẽ để mày sống mà, Christopher! Nhưng tao muốn có chút vui thích hơn cơ. - Lão cười lớn rồi lạch đạch bước xuống từng bậc thang, hướng về phía cái lồng đang nhốt Phong và Christopher. - Tao muốn chơi một trò chơi.

Nói đoạn, gã rút ra một khẩu súng, lập tức cả đội quân giáo cao lớn lực lưỡng, lao vào trong khung lồng, tước hết vũ khí rồi lôi hai người tù ra bên ngoài, ngay chính giữa khoảng sân lớn.

Đám người tạo ra một khoảng trống. Phong và Topher vẫn đứng bên cạnh nhau, mặt đối mặt với lão James. Nhưng khác với anh, mọi thứ cô đang nghĩ dường như không phải những gì đang xảy ra ở thực tại. Đó là suy nghĩ nào đó khác

- Quỳ xuống!- Lão hét lên với An Phong. Vốn dĩ cô không khuất phục, nhưng người bị trói và điệu tới bên cạnh lão khiến Phong thấy thực sự hoang mang. Đó là Kowaski.

- Mọi người hãy nghe đây. Rốt cục ta đã tìm thấy kẻ phản bội trong ARK49 này. Có ai ngờ Alexander Kowaski đã giết sĩ quan Victor Sinclair chứ. Ta không quan tâm vì nguyên do gì, nhưng kẻ giết người trước giờ đều bị phạt án tử phải không? Vốn dĩ Kowaski là người thực thi án tử hình. Nhưng hôm nay người làm án tử cho kẻ phản bội sẽ là tao. Tao sẽ ban cho mày một ân huệ, Alex. - Nói đoạn, lão James lên cò súng rồi dí vào đầu Kowaski, dù thế, khuôn mặt y cũng chẳng hề chuyển sắc. James cười đầy thỏa mãn, đoạn rút một khẩu súng khác, ném về phía Christopher:

- Tao đếm từ một tới mười, nếu mày kéo bắn đứa con gái, Alex của mày sẽ sống. Mày chỉ có thể cứu lấy một người thôi. Mày sẽ chọn ai đây, 2107?

Christopher không thèm đưa tay bắt lấy vũ khí, để nó rơi phịch xuống nền đất. Anh nghiêng hàm, tay nắm chặt, móng tay ken chắc lòng bàn tay.

Dù anh có chọn cứu ai thì cũng sẽ có một người phải chết, hay kể anh có tự sát ngay lúc này, lão James và đám quân giáo cũng chẳng cho Phong hay Kowaski được sống.

- hai...

Kowaski không hé một lời, đôi mắt y vẫn lạnh lùng hướng về không gian rộng mở trước mắt: bầu trời bên ngoài ARK49. Sự giải thoát, có lẽ đó cũng là ước muốn của y, nhưng y không cầu xin, tuyệt đối không, dù chỉ trong ánh mắt, hay tận đáy lòng.

-...bốn...

Phong nhìn sâu vào trong mắt anh, nước mắt còn chảy dọc gò má chày xước nhưng con người đã khô khốc. Anh không biết cô nghĩ gì, hay thấy gì nữa. Nhưng cô dần trở nên lạnh nhạt, giống như một sự chấp nhận, rằng trong máu cô đã có cái thú săn người. Ngay cả lúc này, khi trận đấu đã kết thúc, khi cô tự cắt ngưng màn trình diễn tuyệt nghệ của bản năng, nó vẫn ở đó, vẫn khuất ẩn trong huyết quản cô.

-...sáu...

Topher cúi người nhặt khẩu súng. Dù chọn ai thì anh cũng sẽ là người mãi nằm trong ân hận. Suốt hai năm nhìn mặt trời qua hốc vuông trong buồng giam, anh chỉ mong rằng Kowaki có thể làm lại cuộc đời. Nhưng y không thể, vì y đội ơn lão già cay nghiệt kia, vì y coi việc trả ơn chính là trao tính mạng cho ân nhân rồi. Thế nên Topher biết, trước án tử lão James dành cho y, y không hề phản kháng.

Nhưng còn Phong...

- ...tám...

Christopher kéo chốt súng. Anh chĩa mũi súng vào trước trán An Phong

- Bây giờ là mấy giờ, chị biết không, em không thấy đồng hồ?

-...chín... - Lão James gào lên. Y cảm thấy có gì không ổn.

- Chín giờ! - An Phong nhếch miệng cười, đôi mắt cô sáng bừng lên như lấy lại sự sống. Có kẻ sẽ chết, nhưng không phải là cô.

-...mười....

An quát tay nhắm khẩu súng vuông chín mươi độ mà bóp cò, viên đạn bay vút như một đường thép, xuyên thủng hai tai lão James. Lão đổ gục

xuống trước khi đếm xong số mười.

- Bắn!!! - Scarlet Kur gào lên. Hàng loạt các viên sđ quan lên cò bắn nhưng chẳng có viên đạn nào bay ra. Không ai bảo ai, hội Con Lửng đồng loạt gào lên rồi lao vào trận hỗn chiến với đám quân giáo.

Christopher chạy tới chỗ Kowaski cỡi trói. Lần đầu tiên trong đời, y nhìn thẳng vào mắt An Phong mà nói:

- Cám ơn.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 11 : Phía đối ngọn đèn xanh

" Whatever doesn't kill me...

...had better start running."

Lửa rục lên khu nhà bếp, mọi thứ đã trở nên hỗn loạn và mất kiểm soát. Scarlet Kur đứng lặng ở phía trên cột bột, khuôn hàm ả rung lên và đôi mắt nhón nhác kiểm tìm đồng minh.

- Bọn mày muốn chết hết sao? - Ả gào lên nhưng âm thanh đó như tan rữa vào hỗn độn tạp âm.

An Phong ngược lên nhìn ả, mắt chạm mắt. Sự nổi loạn vẫn luôn tốt hơn những thỏa hiệp, chỉ phá vỡ ranh giới người ta mới hoàn toàn tự do. Ả không thể hiểu điều đó. Trong tính tắc Phong cảm thấy ả ta thật tội nghiệp, nhưng lòng tự tôn của cô không có chỗ cho sự đồng cảm với Scarlet Kur.

- Đi thôi... - Christopher nắm tay Phong kéo đi.

Kowaski vẫn bình tĩnh. Y bước vào giữa đồng hỗn độn, không nói không rằng. Đương nhiên quân sĩ ở đây ai y cũng biết, thế nên y không phải mất công để tìm thấy những người đang giữ chìa khóa xe.

-Đưa đây...- Y nói, hoặc mũi dao y tự khắc trả lời.

Kowaski ném chìa khóa cho từng người trong hội con Lửng. Trong đây chỉ có chừng bốn chiếc xe bọc thép, tính thêm một chiếc riêng của lão James là năm. Từng dãy xe có lẽ là đủ, nhưng chỉ với số người của hội Con Lửng mà thôi.

Hội tù nhân được chọn từ trò Truth or Dare dần lui khỏi đám người, rút về khu trại ngay sát phía nhà ăn theo lời dẫn của Scarlet Kur. Ả giờ mới hoàn hồn mà lấy lại được bình tĩnh để lo cho đám người theo chân ả.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy? -Toán người nhao nhác hỏi

- Chúng muốn rời khỏi đây. Bọn chúng điên rồi! - Scarlet Kur cau mày gắt.

- Ở đây có an toàn không, Scarlet? - Đám đầu trọc lo lắng hỏi ả.

Nhưng ả chỉ chăm chăm nhìn vào đám lửa cháy, trong mắt ả chỉ ngập lửa cháy.

Bỗng nhiên ả xuất hiện rồi lo toan cho gần nửa cái nhà tù này, đã bao giờ từng một ai đó hỏi tại sao? Tại sao đám tù bỗng dưng trở thành trách nhiệm của ả? Tại sao ả bất chấp mọi thứ để đưa họ về "nhà"?

Ả tự hỏi, nhưng ả cũng không biết.

"Ở lại đây với mẹ, để chị chạy tìm người giúp"

Bến tàu người tị nạn đêm đó lửa cũng cháy lớn như thế.

"Chị Scarlet, ở đây có an toàn không?"

Ả gật đầu. Nhưng khi trở lại, mọi thứ chỉ còn là đồng tro tàn.

Ả quay lại nhìn đám người, đôi mắt tràn hoang mang. Lão James nói ARK49 là nơi nội bất xuất ngoại bất nhập: kẻ muốn đào tẩu chẳng thể mà bọn Tiến Hóa cũng không có một cơ bước vào. Nhưng lời hứa đó liệu có còn đúng khi nơi an toàn nhất giờ hóa nơi nguy hiểm nhất?

Từ trong đám lửa có tiếng thét, và những bóng người chạy khỏi đó không chỉ có những kẻ đang bốc cháy. Chúng trần như nhộng, nhưng đáng người

vẻ như kiêu hãnh, không thềm che đậy. Chúng không vội vàng, bắn thủ hay ngu ngốc như những gì ta thường nghĩ về zombie hay qua những câu chuyện Xác Sống. Tiến Hóa, chúng chỉ đơn giản là biến đổi thành một loài khác, một loài chỉ ăn thịt người.

An Phong ngửi thấy máu, cái mùi cô thấy khi bước vào kho đông lạnh khu nhà bếp, hay vào trong một lò mổ.

- Chúng tới rồi. - Cô nói với Topher. - Ta không còn nhiều thời gian.

Klose ra hiệu cho toán tù chất đầy đạn lên những chiếc xe áp tải. Như biết được hiệu lệnh kẻ chỉ huy, cổng lớn tức khắc mở, chiếc xe lao vút ra phía ngoài.

Phong và Topher bắt đầu lừa dẫn người của Hội Con Lửng ra từng chiếc xe, cũng vì thế mà hai người càng thấy đoàn Tiến Hóa đang tiến tới ngày một rõ ràng.

- Vậy ...đó là Tiến Hóa sao? - Topher cười khẩy. Vẻ như anh nhìn thấy những dáng bước khoan thai ấy mà ngỡ như mình đang đối diện với một loài hiền lành.

Âm thanh đó anh nói chỉ như thì thầm với Phong, nhưng ánh mắt đỏ sắc như dao, trong tích tắc phóng thẳng con người anh. Một gã bất chợt khom người, như một vận động viên điền kinh, gã chạy lao tới phía Phong và Topher.

- Mẹ kiếp! - Mặt Christopher tái xanh. Anh tính lao đầu chạy, nhưng giữa biển người thế này, có guồng chân lên cũng chỉ như vòng vòng trong mê cung. Và lại anh mới quay đầu, Phong đã tóm lấy cổ áo anh mà kéo lại.

Tim cô đập thành thịch, nhưng giọng nói đành lại như thép.

- Tốc độ của cậu không phải để chạy trốn. Nhìn nó đi, Topher, cậu nhanh hơn nhưng cậu biết mệt, nó thì không. Cậu không thể chạy mãi được.

Đôi tay Phong hơi rung lên. Gã Tiến Hóa vẫn ở đà lao tới, đôi mắt đỏ long song sọc. Tay gã cũng cầm một con dao thái thịt.

- Chị định làm gì, Phong? - Topher nắm lấy còn dao tự làm, khom người trong thế thủ. Tim anh muốn xe toang cả lồng ngực, khi ngay khoảnh khắc sinh tử này, Phong vẫn đứng yên, không động tĩnh. Cô nhắm mắt lại.

- PHONG!!!! - Topher gào lên khi lưỡi dao của gã tiến hóa xém chạm sống mũi cô.

Cô mở mắt. Ở cái tích tắc quyết định đó, Phong ngoắc cổ tay, đôi dao cô vung lên, vừa xé dọc cánh tay gã kia, vừa rạch một đường ngang sâu hoắm ngay vị trí hốc mắt

- Đừng chạy. - Phong xoay ngang con dao, đâm lút vào khe xương sườn. Cô rút mạnh tay, máu theo đó ứa ra ồ ạt, con dao trên tay gã Tiến Hóa rơi ngay xuống, tiếng kim loại lạnh lạnh chạm mặt xi măng.

Mọi hỗn độn dừng lại ngay lúc đó. Tiếng kêu tường lặn trong biển người, nhưng không, nói chói vào tai của những kẻ Tiến Hóa. Chẳng cần tới một cái mấp máy môi, tất cả chúng đều nhìn về phía Phong.

- Mẹ khiếp...- Phong bật khỏi miệng. Lần này chẳng nói chẳng rằng, cô là người chạy thực mạng trước. Topher cũng hốt hoảng vừa dọn đường, vừa đẩy mọi thứ chặn đường đằng sau.

- LÊN XE ĐI!!! - Klose vừa quát, vừa đẩy người hội con Lừng ra cánh cổng lớn.

Topher quay người nhìn thấy bọn Tiến Hóa đã đuổi tới rất sát bèn ấn Phong vào rồi cùng trèo lên. Chiếc xe phóng ra khỏi cánh cổng lớn, cánh

cổng cũng dần khép lại từ từ.

- Còn bao nhiêu xe nữa? - Phong gọi với ra phía Klose đang lái xe.

- Chuyển cuối rồi.- Klose đạp ga, phóng càng nhanh.

- Có ai thấy Raven không?- Phong nói lớn.- Cả Kowaski nữa.

Klose không đáp. Đó thay cho câu trả lời.

- Vòng xe lại!!! Đều là người của ta kia mà!!! - Christopher đập vào lưng ghế lái của Klose nhưng y không phản ứng, chỉ lạnh lùng đáp :

- Ta không còn thời gian.

- Chị ở yên đây, Phong. - Nói, anh mở cửa sau chiếc xe, bám ngược trần trên rồi gõng ngược người như lên xà. Hóa ra hai năm nhốt biệt giam cũng cho đôi tay ấy có chút hữu ích vào những thời khắc như thế này.

Topher vòng ra phía đầu xe, căn độ vòng của mà chui tọt người từ cửa kính bên ghế lái.

- VÒNG LẠI! - Lần này anh rút dao, dí thẳng cổ họng Klose. Đó là một mệnh lệnh.

Klose bất đắc dĩ quay phải quay về.

Cổng ARK49 giờ đã khép hoàn toàn, bước tường cao tới gần chục mét sừng sững đó như chưa từng được mở ra.

- Giờ chú mày định làm gì? -Klose cau gắt quát. Topher không nói, đẩy Klose khỏi cửa , đoạn tì người hẳn vào thùng xe.

- Dây thùng! - Phong chồm người đẩy một cuộn nặng trĩu xuống đất. - Mọi người ngõ nó ra đi nào!!!

Cô định sẽ vắt dây thừng qua bức tường kia, nếu cơ may mà Kowaski tóm được, y sẽ leo lên được khỏi bức tường. Và có gì khiến cô chắc chắn rằng, hắn sẽ không một mình trở ra. Hắn có thể lạnh lùng, nhưng một khi nói dối, cô biết cách hắn nói dối : hắn biết Raven ở đâu.

- Ta không thể vắt được sợi dây qua bên đó! - Một người trong hội con Lững nói.- Bức tường cao quá!

Topher vừa nghe thế đã sẵn tay áo. Anh vốn giỏi những việc trèo leo , thế nhưng một bức tường cao tới chục mét và thẳng vách thì đó dường như là điều không thể.

- Để chị. - Phong nói. Cô tháo dây dù ở cán rồi buộc con dao chắc vào bàn tay.

Bức tường này dựng vách nhưng không có nghĩa nó không có các khe, các ghe để bám víu. Tophen có thể khỏe, nhưng với những khe nhỏ kia, thân thể cao lớn của anh không thể trụ vững được. Nhưng Phong thì nhẹ hơn, và với cô, đây không phải lần đầu cô làm việc này.

- Sẵn sàng.... - Cô nói, đoạn ngậm đoạn dây thừng ngang miệng.

Topher khi đó muốn cản cũng không thể. Không phải vì anh không lo cho cô, mà bởi anh cũng không chắc chắn mình có đủ khả năng làm việc đó. Phong bật lấy đà. Đôi chân cô miết lên mặt đất, cơ thể nhỏ bé đó phóng thẳng vào bức tường. Đợi thân hình cách mặt đất tầm nửa mét , đà hết, cô nhanh chóng thu ngón tay cong lại như vuốt thú, cố bám lên gờ tường. Khung tường dựng, nhưng vẫn đục các lỗ nhỏ. Thường này đó là nỗi khiếp sợ của kẻ ngoài khi mỗi lỗ đó là một họng súng ẩn sau; nhưng giờ nó là vị cứu tinh của Phong. Cô bám ngón tay vào những cái lỗ rồi trèo lên nhanh như một con sóc. Ngay đến cô cũng ngạc nhiên về khả năng này của bản thân, có phải đó, một phần năng lực do Topher khai phá?

Cô lên tới đỉnh bức tường, tròng dây sang phía bên kia. Cô đang lo lắng cho người khác, có gì phá vỡ lớp băng để con người sôi nổi của cô tràn ra ngoài. Cô hiệu cho người bên dưới móc chắc dây vào phía sau xe áp tải.

- Tóm lấy!!! - Cô gào lên khi nhìn thấy bóng dáng Kowaski. Y khoác một cái bọc đen to sụ trên lưng nhưng giờ không phải là thời gian tra khảo.

Y nhanh chóng tóm lấy dây rồi trèo lên. Y cũng là kẻ được chọn, thế nên dù với thể lực của phái nữ, y vẫn leo lên bức tường với sợi dây một cách dễ dàng.

- PHONG!!!! - Có tiếng gọi với từ phía dưới. Cô nhìn qua lớp khói, thấy Scarlet và toán người của ả đứng dưới sợi dây. Ả nhìn cô, đôi mắt của chúa sơn lâm luôn hùng hực và kiêu căng đang nhìn cô cầu khẩn.

Cô biết ả mới đầu đã gây khó dễ cô, nhưng những chuyện quá đáng vậy cũng bởi một phần vì quá khứ không thể sửa chữa. Rốt cục, cô nghĩ ả cũng là người bị hại, hay chính cô, Phong cũng không biết nữa.

- Trèo lên đi. - Cô nói. Cô biết chiếc xe áp tải chẳng còn đủ chỗ, và cô cũng không muốn toán người của Scarlet đi theo làm gì. Cô sẽ chỉ giúp bọn họ ra khỏi bức tường mà thôi, vì ARK49 giờ đã biến thành cái chuồng nhốt thú, có trốn có nấp cũng khó có thể sống sót qua ngày hôm nay.

Kowaski đẩy cho Phong cái túi.

- Raven. Cô ấy đang ngủ. Cô ấy không sao đâu. - Đoạn, hiệu cho Phong lồng cái bọc đen qua dây thừng mà tuột xuống trước.

Đợi cho Phong đã chạm đất rồi, Kowaski cũng xé một mảnh tay áo tuột xuống tiếp sau.

- Tất cả lên xe đi - Y nói, đẩy Phong và Topher vào xe cùng cái túi trước, rồi mới dồn người hội Con Lưng vào. Giờ, y lại trở về với vai kẻ chỉ huy.

- Đi thôi! - Y là người cuối cùng chui vào thùng xe. Kowaski vung dao, cắt đứt sợi dây thùng.

Chiếc xe lăn bánh. Đôi mắt Phong trợn trừng nhìn y, người của Scarlet vẫn còn đang treo lên sợi dây đó. Cô nghiêng kít răng. Cô biết hội Con Lửng sẽ không sót thương nếu tại Scarlet chết. Hay cả cô cũng thế, cô cũng không quan tâm nếu ả bị bọn Tiến Hóa ăn thịt. Nhưng cô đã gặt đầu với ả. Cô đã có lời hứa với ả, khiến ả nghĩ rằng ả sẽ sống. Đó là một điều độc ác.

Phong không kêu lên, nhưng ánh mắt cô thì Kowaski biết rõ. Nhưng y lờ đi, chỉ nói vền vẹn một câu ngắn.

- Cần có thứ giữ chân chúng lại.

Phong nuốt mọi thứ vào trong mà gặt đầu. Nhưng cô hực hắng. Cô vẫn ôm cái bọc đen mà nhẩn nại. Dẫu sao thì Raven ở đây, Raven vẫn còn sống.

Christopher lờ mờ hiểu nhưng anh chẳng thể làm gì hơn ngoài việc ôm chặt lấy vai của Phong, nói nhỏ:

- Mọi chuyện qua rồi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi...

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 11: Phía đối ngọn đèn xanh (2)

Xe chạy dòng qua những đoạn dốc. ARK 49 nằm trên một khu đất đảo, Phong nhớ khi quân giáo áp giải cô phải đi bằng máy bay, hóa ra, vùng đảo này vẫn còn cầu bắc qua. Nhưng cây cầu cũng đã xập xệ kha khá, tính thấy cũng đã xây lâu lắm rồi.

Xe đi qua cầu cũng là lúc đường bằng. Hội Con Lửng tựa đầu vào nhau mà ngủ say hết cả. Christopher hơi lim dim, phần vì mệt, phần vì trong thùng xe bị thiếu khí. Phong dựa vai anh, tay vẫn khư khư ôm bọc đen đó. Cô chưa dám mở, vì cô không chắc mọi người đã ngủ hết, và cũng không chắc bên trong cái bọc đen có phải là thứ cô muốn thấy.

Cái bọc đen bỗng động đậy. Một cử động nhỏ trong cái khoảnh khắc im lặng bao trùm khiến Phong không khỏi giật mình. Nó đánh động cái liếc mắt của Kowaski.

Không nói, y từ từ đứng khom người mà lách qua đám đang vạ vật nằm trong thùng xe, ngồi xuống bên cạnh An Phong. Cô cũng im lặng, nỗi bức tức của cô với y đã xuôi, nhưng cô cũng không biết phải nói gì.

Kowaski nhìn thẳng mắt Phong, đôi mắt y lạnh tới gai người, đoạn cúi người kéo khóa bọc đen đó ra. Một gương mặt quen thuộc, nhưng đã trắng bệch và lạnh ngắt.

Phong không bất ngờ, nhưng cô chợt nhận ra, này giờ chiếc bọc cô đang ôm, không hề có hơi ấm của người sống. Cô không biết nên mừng hay nên ghê nữa. Đây, khuôn mặt và cơ thể này là của Raven, nhưng nàng, liệu có còn sống hay không?

Cổ Raven cuối chẳng chịt băng và vải, máu đỏ đã đông thấm cả ra ngoài, vón kết lại thành mùi rất tanh.

- Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy? - An Phong cau mày

Kowaski lờ đi như không nghe thấy, quờ tiếp tay sâu trong bọc, lôi ra một chiếc hộp cứu thương.

Raven lại giãy lên một đợt nữa, lần này run bần bật và mạnh hơn.

- Giữ tay lại... - Kowaski hiệu cho Phong rồi nhanh chóng mở hộp lôi một mũi tiêm đã định sẵn lượng, đâm thẳng ven Raven. Dính thêm một liều thuốc mê, Raven không động đậy nữa, lại nằm uột ra như lúc ban đầu.

- Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy? - Phong lặp lại câu hỏi.

- Victor Sinclair ép Raven ăn thịt sống. Cô ấy tự cắt cổ mình. - Kowaski nói, đôi mắt vốn lạnh nhạt lảng đi hướng khác. Y nói dối. Y biết, Raven muốn chết là vì y.

Kowaski tháo ghim và vải gạc quanh cổ Raven. Nỗi sợ, vốn không thường xuyên xuất hiện trong y tự nhiên nhen nhóm. Y đỡ tay dưới gáy và kê đầu Raven lên đùi Phong, nhẹ nhàng tháo. Máu kết lại quanh cổ Raven, y thấm bông vào còn rồi chùi quanh. Phong nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm của y khi quét bông qua phần cổ: nơi đó đã liền da. Nhưng nó lại dấy lên trong Phong một nỗi hoang mang ghê gớm: Raven, có phải nàng đã Tiểu Hóa thành một giống loài nào khác?

- Giờ thì để cô ấy ở ngoài được rồi chứ? - Tiếng của Topher khiến cả hai cùng giật mình.

- Không. Raven đang rụng tóc. -Kowaski đáp, đoạn kéo khóa bọc đen đó lên, rồi ôm vào lòng. Không ai bảo ai, Phong và Topher bất giác quay nhìn nhau.

Mọi thứ trước mắt Phong hiển hiện quá rõ. Cô nghĩ hẳn sẽ rất thù Kowaski nếu để Raven phải chết. Nhưng giờ cô hiểu, tình cảm cô giành cho một người bạn không thể nào bằng được cách đối xử âm thầm của Kowaski đối với Raven. Thế nên cô yên tâm giao bạn mình vào tay một con sói. Y chắc chắn sẽ không để nàng phải chết.

Christopher nhìn vậy bất giác nhoẻn miệng cười thanh thản. Nhưng trong anh thì vẫn nghĩ. Anh luôn muốn Kowaski được hạnh phúc, nhưng còn anh...? Topher nhắm mắt, gạt mọi thứ sang bên. "Mọi chuyện sẽ ổn thôi." Anh thầm nghĩ.

Chặng dài. Cũng may rằng ARK 8 chỉ cách ARK 49 trên dưới 1000 km, đi ngày rưỡi là tới nơi.

Trên đường tới ARK 8 đi qua bao nhiêu vùng, đường trong thành phố cũng có mà tuyệt nhiên không thấy bóng người. Dịch Tiến Hóa đã bùng lên và những kẻ bị nhiễm gộp lại sống như bầy đàn. Còn những người khỏe mạnh, có lẽ đã được chuyển tới những khu cách ly.

Phong tự hỏi, một dịch bệnh truyền nhiễm khó khăn như vậy, sao có thể bùng nổ toàn cầu dễ dàng đến thế?

Tất cả dừng xuống ở một trạm xăng khi nhiên liệu đã kiệt. Máy bơm xăng tự động, nhiên liệu vẫn còn nhiều, xong tuyệt nhiên đúng như dự đoán, cả khu đó không có một ai. Cả hội trèo xuống khỏi xe cho giãn gân cốt, hít thở cho đã để tí lại trèo lên mấy chiếc xe áp tải cà tang kia.

Kowaski vẫn ở lại trong xe, chỉ để cửa mở để trông thấy ánh sáng. Y không rời cái bọc nửa bước, mà vậy cũng đúng, ai có thể cản trí tò mò của một con người. Dù thế, y không quên dặn Topher về việc tranh thủ vào hàng thuốc ngay gần trạm xăng.

- Alex dùng quá nhiều aspirin cho chứng đau đầu. Nghe nói loại nó hại thận lắm. - Topher vừa song song đi cạnh An Phong về phía hiệu thuốc,

vừa cố gắng cậy miệng cô nàng. - Chị có biết loại nào cũng giảm đau mà không gây tác dụng phụ?

-Kowaski là bác sĩ, nếu có thì hẳn anh ta là người biết rõ nhất còn gì? - Phong vu vơ trả lời, mắt lướt từng nhãn thuốc trong tủ kính. Cô nghĩ chắc cũng cần lấy thêm một chút băng bông, thuốc sát trùng và cả thuốc ngủ nữa.

- Ăn kẹo cao su không? - Topher cười, ném cho Phong một hộp vuông cỡ vừa bàn tay. - Cả ngày chưa đánh răng rồi!

- Mùi gì đây? - Phong cầm hộp kẹo ghi bằng tiếng Nga lắc lắc - Tôi chỉ quen bạc hà thôi.

- Bạc hà ý hả? - Topher dướn một bên lông mày, mặt tỉnh bơ, lục tìm thêm trong tủ kính đựng thuốc. - Còn mỗi loại đó thôi.

Phong nhún vai, thế nào chả được. Cô bóc hộp kẹo ra, khuôn mặt biến sắc ngay lập tức.

Christopher nhìn thấy thần thái của Phong thì rũ ra cười. Mặt Phong dần đỏ lên nhưng cô cũng buồn cười hơn là tức.

- Cậu được đấy Topher! - Phong cố mà không cười

Cô định ném hộp bao cao su đó lại phía Christopher, thì anh xua ngay tay kêu dừng lại.

- Thôi cứ cầm lấy mà dùng.- Câu này của Topher lại có vẻ nghiêm túc.

- Gì cơ? - Phong dướn mày.

- Biết đâu đấy, Phong? - Topher vốc một đồng hộp nữa bỏ vào túi. Anh đi đến chỗ Phong, lấy cái hộp đập đập lên đỉnh đầu cô. - Chẳng phải chỗ nào

cũng có hiệu thuốc đâu. Cứ coi như quà em tặng đi. Có khi tới ARK 8 chị gặp lại Anthony đấy! Khi nào dùng nhớ đến em là được.

- Nếu cậu đã có lòng! - Phong bật cười, rút lấy cái hộp từ tay anh rồi bỏ vào túi quần.

- Đi được chưa ? - Anh xoay người, tính kéo Phong đi, nhưng cô khựng lại.

Có tiếng động trên đầu hai người, nó phát ra từ lối thông gió. Cửa thông gió, như vừa bắt được suy nghĩ của Phong, bật mở ra.

- CHẠY!!! - Phong hô lớn, vội tóm lấy tay áo Topher thoát khỏi nhà thuốc đó.

Trời khi ấy cũng đã xa xẩm tối, từ trong căn nhà ừa ra bốn tới năm kẻ để người trần như nhộng. Chúng chạy bắt kịp với vận tốc của Topher, thậm chí còn nhanh hơn Phong chút ít. Cô tính rời tay vào con dao nhưng Christopher càng guồng tốc độ, nhúu mày hiệu bảo không.

Không chỉ từ phía nhà thuốc, đằng sau cây xăng cũng lố nhố bóng người, chúng tỏa ra từ trong cửa hàng tạp hóa, lao tới như những mũi tên bay.

- LÊN MAU LÊN!!! - Kolse gọi lớn, tông giọng như phả một đám khói làm đặc mù không khí

Đám người Hội Con lửng chạy thực mạng leo nhanh lên các thùng xe. Một vài kẻ chậm chân, bị bọn Tiến hóa man rợ tóm lại cửa cổ ngay tại chỗ. Nhờ những kẻ xấu số, đám Tiến Hóa lui lại một phần nhưng đám thiếu số kia cũng phải gấp đôi số người của hội Con Lửng rồi.

Nhưng đám kia có bao nhiêu cũng không còn quan trọng với Phong và Christopher nữa. Cả hai chỉ biết cắm đầu chạy.

Còn cách chiếc xe chưa tới chục mét, Phong bất thành linh bị lật cổ chân. Bàn tay vẫn còn túm chặt lấy Topher theo quán tính khiến anh bị kéo theo. Gã Tiến Hóa trần như nhộng ở ngay sát nút hai người, tay lăm lăm cái rìu chống cháy.

Phong chưa kịp phản ứng, Topher đã kéo ống quần cô mà rút dao ra, chém ngược một nhát thẳng căng dọc từ bụng lên tới tận cổ gã Tiến Hóa. Gã bị đau lập tức loạng choạng lùi về phía sau, nhưng sau gã còn cả một đám muốn ăn tươi nuốt sống những kẻ chậm chân.

Phong đứng dậy lại được, chạy lùi, vừa toan rút dao, Christopher đã cản.

- Chạy trước đi. Chị không kịp bọn nó đâu!!!

Ở tình thế này, cô lưỡng lự cũng không kịp nữa. Cô nghiêng rằng đoạn khập khễnh chạy tới chiếc xe cũng đang dần chuyển bánh.

- CHẬM LẠI !!!- Cô gào lên ngay khi tay bám được vào thùng xe, nhưng chân Phong vẫn còn lơ lửng chưa co lên hết được.

Topher đã thoát được ở phía sau, nhưng còn một khoảng xa nữa mới tới được chiếc xe. Vậy mà xe vẫn tiếp tục lăn bánh.

Phong tính kêu đám người ngồi cùng xe đưa tay ra giúp, nhưng mặt ai cũng nghệt ra thất thần như người mất hồn vậy. Có những kẻ còn rưng rức khóc. Kowaski cũng không ở đây, cô hẳn đã lên một chiếc xe khác.

- Topher!!!! Nhanh nữa lên!!! - Phong gào lớn, một tay tóm vào song chắn cửa sau thùng xe, một tay vươn hết cỡ cổ đón lấy cái với của Christopher. Nhưng Topher cao lớn hơn cô rất nhiều, và Phong cũng không dám tin vào bản thân rằng sức cô đủ khỏe để nhấc anh vào cùng.

Cô nghiêng rằng. Thế này thì cả cô, và cả Topher đều sẽ nguy. Lần đầu tiên trong đời, Phong hét lên :

- Làm ơn...Giúp chúng tôi!!!

Như chỉ chờ âm thanh đó, đám người trong thùng xe như sức tỉnh. Họ tóm lấy chân chắc và cố định chân Phong, chỉ cần Topher với được tay cô, mọi chuyện sẽ ổn.

Topher vươn tay ra, tay anh vẫn cầm con dao của cô.

- NÉM NÓ ĐI! - Phong gào lên.

Rốt cục anh cũng tóm được lấy cổ tay An Phong, theo đà kéo mà tất cả mọi người đề ngã dúi vào phía trong thùng xe.

Đám tiến hóa nhìn những cỗ xe phóng trên đường, cũng không miệt mài đuổi theo nữa.

Topher hỗn hển thở. Người anh nóng bừng, mồ hôi vã ra như tắm. Phong cũng thở dốc vì tổn sức. Cô dựa lưng vào phần sắt lạnh bên trong thùng xe, nghe cả tiếng tai ù đi.

- Thế mà em tưởng không có gì quý hơn dao của chị cơ đấy. - Topher dúi cặp vũ khí quen thuộc của Phong vào tay cô.

Phong ngược nhìn anh, không nói gì. Nhưng Topher hiểu đó là lời cảm ơn. Anh với tay xoa đầu cô rồi quay nhìn hướng khác.

Sống lưng Phong chạy một đường, không phải đường lạnh như cô hay cảm thấy mỗi khi gặp nguy hiểm. Cô ghét khi người ta động vào tóc. Nhưng cái xoa đầu đó khiến cô cảm thấy chút bình an.

Còn Topher, anh đã lại nhắm mắt một lần nữa để chìm vào giấc ngủ, nhưng tâm trí anh vẫn vô thức quanh quẩn những chuyện vợ. Khi đó nếu anh ném con dao đi, liệu đó có còn là vật mà cô yêu thích nhất, hay rồi cô sẽ chuyển sang yêu thích một thứ vũ khí nào đó khác, hay một con dao

khác? Còn anh, Alexandra trong anh thực đã chết, anh sẽ sống với ký ức đó hay đi tìm một ai khác để yêu thương?

Topher liếc về phía Phong, cô đang buộc lại dây dù phần cán dao, tỉ mỉ từng chút một, còn lấy áo lau đi lau lại cho sạch vết máu. Anh bất giác hơi mỉm cười

- Này! Chị ăn kẹo cao su không?

Phong cau mày lườm

- Không, em nói thật, lần này là thật...

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 11: Phía đối ngọn đèn xanh (3)

Chiếc xe đánh lạng tạo ra một cú hẫng. Phong bừng tỉnh, Christopher kéo vai cô tránh cho đầu đập vào thùng xe. Về như sau cú hút chết, anh không ngủ nổi nữa.

- Đến rồi đấy!

- Sao cậu biết? - Phong dụi mắt.

- Có đèn. - Topher chỉ tay về phía ánh sáng hắt từ bên ngoài vào. Ánh đèn màu xanh lá, lơ mờ sáng giữa đêm. Nó ở đó như có chủ ý, vì đoạn đường Hội Con Lửng đi qua đều không có đèn, và nó cũng khác hẳn tất cả những ngọn đèn đường cô đã từng thấy.

Đúng như lời Topher nói. Rất nhanh sau đó, chiếc xe đỗ lại trước một nhà tù với cánh cửa thậm chí cao gấp đôi ARK49. Nó giống một pháo đài lớn, một nơi bất khả xâm phạm.

- Để em đoán, chị đang tự hỏi liệu Anthony có ở đây? - Topher huých vai Phong khi nhìn thấy vẻ thất thần của cô.

- Không. - Phong lắc đầu. Cô đang nghĩ tới chuyện khác, mạch suy nghĩ ấy không bị tác động hay sao nhờ bởi câu nói bông đùa của Topher - Cậu có nhớ người mà Klose đã liên lạc không? Một ai đó được gọi là Nhà Tiên Tri?

- Có, là một cô gái. Đó là tất cả những gì em biết. - Topher thở dài - Chị đang ngờ điều gì sao? Hay đây lại là ổ Tiến Hóa, chị đang nghĩ thế đúng không?

- Không. - Phong hơi nhăn mày. Mọi thứ chỉ hơi mờ lung.

Klose rốt cục cũng bước khỏi xe. Hắn bắc tay thành loa rồi hô lớn:

- Chúng tôi là người từ ARK49 đã từng liên hệ với Nhà Tiên Tri. Chúng tôi mong sẽ nhận được sự giúp đỡ từ phía ARK8.

Im lặng lại bao trùm sau lời ngỏ của Klose. Hội con Lũng bắt đầu ngoảnh lại sau lưng, phòng liệu có thấy cái bóng người nào khác những kẻ đồng minh.

- Lên đèn!!! - Một tiếng hô lớn từ bên kia bức tường. Ngay tức khắc, những ánh xanh mờ phía sau lưng tất cả rực sáng lên. Lúc này đây, Phong mới thấy không chỉ con đường cô vừa qua, mà cả một khoảng rộng lớn bao quanh nhà tù này là những ánh đèn xanh. Đèn xếp quây thành từng hàng, từng lớp, từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy rõ mọi thứ xung quanh nhà tù.

Đèn vừa sáng, một loạt nòng chĩa ra từ phía trên nhà tù giống như một con cá nóc xù gai khi cảm được nguy hiểm. Vài người hội Con Lũng dúi vó lại tưởng như vừa trở về những ngày khốc liệt tại ARK49. Nhưng những họng súng ấy hướng ra xa hơn, tới phía mà ánh đèn không thể rọi tới.

- Không có Tiến Hóa!!! - Một giọng hô lớn. Ngay lập tức, cánh khổng lồ bắt đầu từ từ mở ra. Một sự chào đón. Nó lạ lẫm với đám tù, hay ngay với cả chính bản thân An Phong. Cô thấy lạ hơn là bất an. Cô trở lại trong thùng xe, năm chiếc xe chậm chậm chạy qua cánh cửa lớn, để lại những lăn bánh hằn bùn đất bên ngoài bức tường cùng những ngọn đèn xanh.

Năm chiếc xe tưởng đã qua cổng, hóa ra lại chui vào một cái lồng khác. Chỉ có một lối nhỏ duy nhất vừa một người đi, đứng trực ở lối đó là hai người mặc quân phục cùng một người đàn ông đứng tuổi vận áo blouse trắng, tay cầm đèn pin và một thiết bị đo thân nhiệt.

- Xếp thành hàng!!! - Một viên quân giáo hét.

Hội Con Lửng láo nháo. Vẻ như họ nghĩ rằng ARK8 sẽ là một chốn bình yên nào đó khác chứ không đơn thuần là một nhà tù khác như thế này. Phong và Topher, giữa đám hỗn loạn, không thể biết cái hàng bắt đầu từ đâu để xếp, chỉ biết đưa mắt tìm Kowaski cùng cái bọc đen. Y vẫn ngồi lại trong xe, cau mày suy nghĩ.

- Xếp hàng vào nào!!! - Lối cửa lưới mở ra. Hội Con Lửng chen chúc nhau nhưng không quá đổ vỡ hỗn loạn như ban nãy.

Kowaski vẫn ngồi yên. Giờ y không còn là tên quản giáo khét tiếng của ARK49 nữa, y đã ngang hàng với bọn tù nhãi, đó đã là một nỗi dơ nhục. Nay y còn phải bước qua lối cửa lưới, bị kiểm tra sức khỏe, y không lo, nhưng còn Raven, nàng làm sao qua được chứ?

- Alex! - Christopher với tay kéo y ra khỏi thùng xe nhưng y không phản ứng. Chắc chắn họ sẽ kiểm tra cái bọc đó, nếu y mang Raven theo lối vào. - Hẳn sẽ phải có cách nào đó khác...

Phong nhìn hàng người đang vội dần. Cô không thể cứ bước vào đó mà để mặc Raven và Kowaski. Một khi bước vào thì đường ra cũng sẽ không còn nữa.

Giá như đây là cái đấu trường, nhờ thắng thua mà dành quyền lợi, chắc hẳn đối với Phong, hay cả Topher và Kowaski, việc chiến thắng để đi tiếp không phải là vấn đề. Nhưng đây là kiểm tra sức khỏe. Nó có luật lệ, điều đó ảnh hưởng lên sức khỏe của tất cả mọi người.

- Klose...này Klose!!! - Phong chợt nói với tới gã người Đức vừa đi qua chắn cửa lưới. - Tôi muốn nói chuyện với Nhà Tiên Tri.

Hắn nhíu mày nhìn Phong, nhếch miệng cười:

- Điều gì xảy ra với cô vậy, An Phong? Cô nghĩ gì vậy, tôi thậm trí còn không biết Nhà Tiên Tri là ai trong tất cả đám người này.

- Tôi muốn nói chuyện với Nhà Tiên Tri! - Phong gào lên với một tên mặc quân phục.

Gã không đáp, chỉ lấy còi súng thụi ngay sườn Phong. Cô đỡ được, theo phản xạ, gập ngay cùi trỏ đập ngay hàm khiến gã cắn phải lưỡi, máu chảy ra bung bét.

- An Phong chị làm gì vậy? - Topher kéo cô lui lại, đám người phía trong rào bất chợt xông xáo rồi la ó. Hôi Con Lửng đã vào trong hết, chỉ còn bốn người của Phong ở bên ngoài rào.

Lối cửa lưới vẫn mở, nhưng lần này, họ không để cô bước vào nữa, lần lượt, từng người mặc quân phục bước ra cùng họng súng đã lên cò, mũi súng chĩa thẳng vào cô và Christopher cùng chiếc xe mà Kowaski đang ngồi trong.

- Tôi muốn nói chuyện với Nhà Tiên Tri.

Đám cầm súng vẫn không nói gì, càng tiến tới, khiến hai người lùi dần về gần hơn với chiếc xe.

- Tôi đây. Chị có điều gì cần nói với tôi?

Từ đằng sau đám người cầm súng, bước ra một cô gái, giọng nói nghe chừng cũng chỉ trạc tuổi An Phong. Toàn thân cô trùm vải kín màu đen, chỉ hở mỗi đôi mắt đen sâu hút. Đó là Nhà Tiên Tri

- Tôi...tôi có một người bạn bị tấn công. Cô ấy bị nhiễm nhưng đang trong trạng thái hôn mê. Cô ấy không gây nguy hại.

Nhà Tiên Tri đứng nhìn Phong một hồi lâu, rồi quay qua nhìn Topher. Ánh mắt cô ấy lướt qua chiếc xe nhưng không tập trung như cách cô ta nhìn xuống hai ống quần An Phong

- Tôi đang tìm một con quạ và một con hươu đen với đôi sừng kim loại. Nói xem, bạn của chị là ai? - Nhà Tiên Tri nói, giọng nói mơ hồ và Phong thì chẳng thể đoán được cô ấy đang nghĩ gì, đang biểu lộ gì đằng sau lớp mặt nạ. Nhưng cô không phủ nhận rằng sống lưng cô gai lạnh. Con hươu đen với đôi sừng kim loại, chẳng phải cô vẫn hay mơ về nó hay sao?

- Raven...Bạn tôi tên là Raven. Có lẽ đó là con quạ cô đang tìm. - Topher nói hộ trong khi Phong vẫn chăm chăm nhìn vào đôi mắt kia. Đôi mắt của Nhà Tiên Tri hướng về phía Phong mà không hề giống như đang nhìn cô.

- Tốt. Thật may bạn hai người không phải một con hươu. Vì quạ phải cứu còn hươu thì phải giết. - Vừa nói Nhà Tiên Tri vừa bước tới thùng xe rồi trèo lên - Nào, hai người lên đây. Chúng ta sẽ tới viện nghiên cứu. Biết đâu có thứ khiến cô ấy trở lại làm người.

Phong và Christopher quay ra nhìn nhau, đoạn cùng leo lại lên thùng xe. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Có phải là do Nhà Tiên Tri đã biết hết từ trước, hay tất cả chỉ là may mắn? Nếu cô ta biết trước được mọi việc, liệu cô ta có biết Phong là "con hươu". Phong nghĩ cô chính là con Hươu mà nhà tiên tri vừa nhắc tới ban nãy, thế nên người cô mới lạnh toát mà đổ mồ hôi. Mà Phong có phải "con hươu" thật hay không, hay một ai đó khác?

Nhà Tiên Tri bước lên cùng hai tên gác, một tên nữa vào chỗ lái. Chiếc xe quay đầu đi về một hướng khác.

Mọi thứ trở về với im lặng, chỉ có tiếng sỏi bật dưới bánh xe. Kowaski không nói lời nào kể cả khi trong bóng tối, đôi mắt Nhà Tiên Tri cứ nhìn y chăm chăm. Ở Nhà Tiên Tri, có gì khiến những người xung quanh muốn tôn sùng cô ta như một vị chúa tể, mặc dù đáng dấp cô ta bé nhỏ, chỉ cần một cú đánh thôi cũng có thể gục.

Có phải đó là sức mạnh của tâm linh? Phong tự cười khẩy trong lòng. Cô vốn không tin vào những câu chuyện siêu nhiên, bởi cô nghĩ thế giới này

sao có thể xảy ra những chuyện bất thường. Từ trước tới nay vẫn vậy, con người ta thường bị cái "thần quyền" làm mê muội lý trí. Cũng chính nhờ những yếu tố tâm linh, người ta dễ dàng nghe theo, dễ dàng bị dụ dỗ hơn. Nhưng giờ đây, cô không tin sao được? Thế giới biến thành một cái ổ lẫn lộn: con người không còn là mắt xích cuối của chuỗi thức ăn nữa. Và nhất là khi Nhà Tiên Tri nói về con hươu kia, một sinh vật lạ kì mà Phong cá rằng nó chỉ xuất hiện trong giấc mơ cô. Mọi thứ trong tâm trí Phong hỗn độn. Cô không chắc chuyện gì đang xảy ra nữa.

- Tên tôi là Quadir, hiện tại là người chịu trách nhiệm cho ARK8 thay cho cha tôi. Ông ấy mới mất vào tuần trước khi ARK8 nhận được tín hiệu cầu cứu từ nơi của mọi người.

- Tôi rất tiếc khi nghe điều này. - Christopher tỏ ra đồng cảm.

Từ đằng sau tấm màn che, có lẽ Quadir cũng nở một nụ cười đáp lễ, xong Phong không thể biết được, Nhà Tiên Tri trước mắt cô có thực sự cười hay không.

- Tôi là Christopher. - Anh mở lời, định đưa tay ra bắt. Nhưng có lẽ thời gian quá lâu trong tù khiến anh quên mất rằng những cử chỉ như vậy là thừa thãi, nhất là trong một thùng xe với hơn hai kẻ cầm súng đang bảo vệ Nhà Tiên Tri.

- Còn chị? - Quadir hỏi. Đôi mắt sâu kìa nhìn Phong nhưng không nhìn khuôn mặt cô. Màu xanh của ánh đèn hắt lên lụa đen và tròng mắt Quadir, khiến Phong cảm giác có gì nặng nề ghê gớm. Cô thấy khó chịu, giống như cô không thể lường trước được, hay tự bảo vệ bản thân khỏi những điều đối phương sắp làm.

- An Phong. - Cô đáp.

- Chị có biết dùng dao không? - Nhà Tiên Tri hỏi tiếp.

-Có. Chỉ là để tự vệ sơ thôi. -Phong nói thêm. Cô thật sự dùng đôi dao đó để tự vệ, nhưng chắc chắn Phong không chỉ biết sơ sơ. Trong đầu cô bỗng lóe lên hình ảnh con hươu với đôi sừng kim loại. Đó có phải là sự phản chiếu của Phong trong giấc mơ? Đôi sừng kim loại liệu có phải chính là đôi dao cô vẫn mang theo thường ngày?

- Chị có thuận cả hai tay không? - Quadir hỏi.

- Không. Tôi dùng tay phải. - Phong nói, giọng điềm nhiên nhưng ngay lúc này đây, một tấm giáp vô hình đang bọc cô lại trước những câu hỏi tiếp theo của Nhà Tiên Tri. Quadir không hỏi vu vơ, mọi thứ đều có chủ đích. Nhưng giờ cô sao thể chối? Phong buộc đôi dao dưới cổ chân, ngay từ lúc trước khi lên thùng xe này, Quadir đã để ý rồi. Hơn nữa thùng xe này đâu có đủ không gian để Phong xoay xở: nó quá chật, và nếu phản kháng, cô có thể vô tình làm bị thương Christopher, Kowaski hay cả Raven. Phong nuốt nước bọt. Nhà Tiên Tri không đơn giản chỉ là một con nhóc nói những câu bí hiểm. Cô đã hiểu tại sao cả ARK8 tuyệt đối tôn sùng Quadir.

- Vậy còn anh? - Nhà Tiên Tri quay về phía cái bọc, nhìn bao quát nhân dạng đã hơi phờ phạc của Kowaski.

- Alexander Kowaski. - y đáp. Con người xanh màu trời của y hơi tối lại. Đường như cũng giống An Phong, y cảm được Nhà Tiên Tri chỉ đang đợi y rơi vào một cái bẫy rập giữa đường.

- Quả là một cái tên hay! Nếu được là con trai, tôi cũng sẽ lấy một cái tên tương tự vậy. - Quadir vừa nói, vừa nghiêng đầu, cô ta lấy ra một con dao nhíp rồi cứ tự ngắm nghía nó lật qua lật lại trên mu bàn tay. - Anh có vẻ khá cứng con quạ đó. Anh có biết con quạ thích gì nhất không?

Kowaski ngược mắt nhìn sâu vào con người Quadir, bất chợt, y nhận ra cái điều mà An Phong chưa hề cảm thấy được. Con đầu đầu hơi chần chừ đợi y trả lời câu hỏi kia. Y biết Nhà Tiên Tri không chắc chắn về tương lai,

cô ta chỉ hiểu được đôi phần những hình ảnh tượng trưng cho những gì đang xảy ra ở thế giới thực. Y chắc chắn vậy bởi, dường như Quadir đang hỏi những điều Kowaski nghĩ.

- Cái chết. Quạ thích cái chết, vì đó là nguồn sống duy nhất của nó. - Kowaski nhếch miệng cười, nhưng đôi mắt y vẫn đăm đăm như nhìn xuyên qua tấm bọc đen. Con quạ của y ở trong đó, còn sống.

Quadir âm ừ trong miệng. Có lẽ cô ta hơi bất ngờ về câu trả lời đó, nhưng thái độ Kowaski không làm Nhà Tiên Tri rơi vào thế bị động. Quadir bất chợt ném con dao về phía An Phong. Theo phản xạ, cô bắt ngay lấy, tóm chặt lấy chuôi dao. Lưỡi dao đó tích điện, nó khiến Phong giật nảy mình, làm rơi ngay xuống đất.

- Tôi tưởng chị thuận tay phải?

Thường những vật nguy hiểm, người ta chỉ bắt bằng tay thuận. Phong thuận cả hai tay, thế nên trong tích tắc ấy, cô không hề để ý mình đã đỡ dao bằng tay trái.

Dường như ngay lập tức sau câu hỏi của Quadir, hai tên vệ sĩ giữ chặt lấy Phong, bắt đầu lục soát.

Chết tiệt! Phong thầm chửi trong đầu. Cô không cố giành ra vì càng chống cự, nghi ngờ dấy lên càng lớn. Hai viên sĩ quan đều có súng ngắn, hiện giờ tay Phong cũng không hề có vũ khí. Nếu đôi dao của Phong được tìm thấy, cô chắc chắn sẽ là con hươu mà Quadir nghĩ đến. Mà hươu thì phải giết.

Viên sĩ quan kéo ống quần cô lên, lục soát khắp nơi, nhưng tất cả những gì họ tìm thấy là một hộp bao cao su Phong cất trong túi quần. Phong muốn thở phào một cái, nhưng cô kiềm hơi lại, tránh cho âm thanh đó khiến cô tiếp tục bị nghi ngờ.

- Việc bắt đồ bằng tay thuận không phải lúc nào cũng đúng mà. - Phong nói, giả đồ hơi dướn mày. Song, trong lòng cô hơi hoang mang. Cô đã mất con dao trong cuộc rượt đuổi ban nãy rồi sao? Việc mất đi đôi dao yêu quý vừa cứu sống cô, nhưng dù sao đó cũng là món quà của Anthony, sao cô có thể nói rằng mình không tiếc?

Lần này cô không tránh được tiếng thở dài, nhưng âm thanh này Quadir không nghe thấy vì nó hòa vào tiếng xe phanh.

- Đến nói rồi! - Nhà Tiên Tri nói, đoạn không quên quay lại cúi đầu với An Phong một lời tạ lỗi.

Kowaski lão đảo vì cơn đau đầu. Y lục tìm aspirin trong túi thuốc của Topher. Trong lúc Kowaski bận bịu với căn bệnh mãn tính kia, Christopher kéo lấy cái túi đựng Raven rồi khoác lên vai, trèo xuống khỏi xe trước.

- Vậy...chị thuận cả hai tay hả? - Topher quàng tay qua cổ Phong, ánh mắt anh chăm chăm nhìn Kowaski đang bước vượt lên trước.

Đôi dao cồm cộm trong ống tay áo của Topher chạm vào vai Phong. Nó khiến cô bất ngờ về tài chôm vạt của anh.

- Sao cậu... - Lẽ nào Christopher nhận ra ý định của Quadir từ trước lúc lên xe?

- Hầy... - Topher cắt ngang lời Phong, anh thủng thẳng bước, tay ghì cô nặng trĩu xuống - Có vẻ hộp kẹo đã thành bùa may mắn của chị rồi đấy.

- Im đi! - Phong cố giấu nụ cười, nhưng nó lộ rõ trên khóe môi.

Kowaski vẫn chưa dứt cơn đau đầu, nhưng có gì khiến y cảm thấy thật bình yên. Viện nghiên cứu trước mắt y được bảo vệ bởi cả một mê cung dây thép gai, nhưng điều đó có còn là cản trở khi y đã tìm thấy được bình yên trong lòng.

Raven sẽ trở lại. Y biết chắc là như thế.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 12: Nhà tù không có chấn song

" You can never really escape from here, from the reality"

Kowaski đặt cơ thể Raven vào bồn nước ấm. Lấy khăn lau sạch những phần máu khô trên cơ thể nàng. Các trợ tá của Quadir có thể, nhưng y muốn tự tay làm điều đó một mình. Vì y không tin tưởng ai, và vì đơn giản y muốn thế.

Kowaski tháo lớp băng cuốn quanh cổ Raven, buộc hai tay nàng vào thành bồn. Đó là điều cần thiết, vì khi thuốc mê hết tác dụng, nàng có thể trở nên hoảng loạn. Nhưng y đã nhầm. Nàng mở mắt, nhìn y, im lặng khi Kowaski đang gột rửa phần chân nàng.

- Anh có biết điều tuyệt vời nhất khi biến đổi là gì không?

Giọng nói khiến Kowaski giật mình, y từ từ quay người, nhưng có gì khiến y tránh con người đã đỏ lồm và dẹt lại của nàng.

- Anh rất đẹp và tôi không ngại nói ra điều đó nữa. Nếu mẹ tôi ở đây hẳn bà ý sẽ chọn anh làm mẫu vẽ thay vì tôi. Thật tuyệt vì giờ tôi chẳng cảm thấy gì cả...

Kowaski thở dài. Y không nói gì, lấy khăn lau quanh cổ Raven. Máu khô loang vào nước nâu sẫm rồi dần nhạt, tan ra. Y không muốn nói rằng cô gái trước mắt y đã hoàn toàn biến thành một con người khác, nhưng y biết, nàng đã không còn cảm thấy gì. Kowaski, giờ y chỉ như một con búp bê đẹp đặt trong tủ kính đối với Raven mà thôi. Nàng không còn có chút lay động nào hết, vô cảm hoàn toàn.

- Cô có đói không? - Y hỏi. Đã hơn hai ngày đường nàng bất tỉnh, không có một chút gì, ngoài nước và thuốc mê.

- Nếu có liệu anh còn đồ ăn cho tôi? - Nàng hỏi, vẫn là cái tỉnh mớ mĩa ấy không lần được, nhưng nó chỉ làm Kowaski nghiêng hàm.

Trước đây là Christopher, giờ là Raven, tất cả đều vì y mà họ phải chịu những điều tai quái. Đã từ lâu, y đã không còn trách sao y tưởng có mọi thứ mà thật ra chẳng có gì. Có phải vì một quãng tuổi thơ trước khi được nhà Tereskhov nhận nuôi y không nhớ nổi, hay nó bắt nguồn từ vết xăm vạch không biết từ đâu xuất hiện sau gáy y. Nhưng giờ Kowaski không vậy nữa. Y giấu sự tự trách bằng đôi mắt sắc và sự xa cách lạnh lùng.

- Anh đang nghĩ gì vậy? - Raven bắt chột cau mày. - Tôi nghe được Christopher nghĩ về anh. Cái lúc trên xe ý. Tuyệt đúng không? Tôi nghe thấy được những điều người khác nghĩ. Cậu ta rất yêu anh, anh biết chứ. Và anh hẳn cảm thấy nhục nhã lắm....ha ha ha vì anh chẳng bao giờ khác được, vì anh có cốt thể nào tốt cục bản chất vẫn chỉ là một con đàn bà đồng tính, như mẹ tôi vậy, một ả đĩ thỏa.

- Và em thì ghét những người như vậy...đúng không? - Kowaski đưa tay lên má nàng, gọt đi chút máu đọng cặn lại dưới khóe mắt. Y mỉm cười, cay đắng. Không phải điều Raven nói chạm đến tự trọng của y, mà lời đó chính là những gì y nghĩ.

Raven sững lại. Bồn nước lạnh khiến nàng bất giác rung mình. Kowaski rút cạn nước rồi lấy khăn lau khô cho nàng. Y cuốn quanh nàng áo bệnh nhân, tháo khóa rồi bế bổng Raven khỏi đó. Đôi mắt đỏ lòm ứa nước mắt. Nàng khóc nhưng nàng cũng không hiểu tại sao.

Phong đi theo Quadir đi một vòng quanh viện nghiên cứu, đương nhiên Topher không thể để cô một mình.

- Vậy...về bọn Tiến Hóa, mọi người biết chuyện gì thực sự đã xảy ra khi một người bị biến đổi? - Christopher phá vỡ bầu không khí lạnh nhạt.

- À... vậy ra mọi người chưa biết. - Đoạn, Quadir quay ra nói với ba tên sĩ quan cầm súng - Ổn rồi, thôi các anh nghỉ đi.

Nhà Tiên Tri bước lên trước, mở cửa một căn phòng kính, bên trong cũng có kha khá các y bác sĩ đang làm việc của họ.

- Anh chị còn nhớ vụ nổ trạm vũ trụ chứ?

- Có. - Phong đáp trong khi Topher ngậy người ra. - Nó xảy ra hơn một năm trước đây. Chính thế mà cảnh báo về tầng ozone đang yếu dần...Nhưng việc đó được xác nhận là không gây ảnh hưởng...

- Không. Họ nhầm rồi. Năng lượng vũ trụ xuyên xuống trái đất, ngấm vào da nhưng không gây ảnh hưởng. Nhưng chín tháng trước, xảy ra vụ sập mỏ của một nhóm thợ. Khu mỏ bị kẹt, 2 tháng trời, đội cứu hộ chỉ có thể thông ống xuống bên dưới đó cho mọi người có không khí để thở. Khi được giải cứu, nhóm thợ hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ là một nửa những người trong số họ bỗng nhiên mất tích. Họ đều cho rằng khi vụ sập hầm xảy ra, những người mất tích kia đã không hề ở cùng với họ. Vài tiếng sau khi lên khỏi mặt đất, tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, tóc họ rụng hết và mắt chuyển màu. Họ được chẩn đoán là nhiễm độc khí bên dưới khu mỏ. Các hành động về sau cũng càng ngày càng trở nên kì quặc: ít khi ngủ, không thích mặc quần áo, nói năng như thể đoán được suy nghĩ người khác và đặc biệt là họ không ăn. - Dừng một chút, Nhà Tiên Tri nói tiếp - Người nhà của những người thợ mỏ bắt đầu đòi bồi thường về việc nhiễm khí độc trong khu mỏ nhưng chủ khu mỏ nhất quyết không chịu. Ông ta mời người của viện nghiên cứu tới khu mỏ để kiểm tra xem chất khí gì có thể khiến người ta biến đổi như thế. Thứ họ tìm thấy không phải bất kì loại khí độc nào, mà là xương người...

- Vậy những người thợ kia...- Christopher lộ rõ vẻ hoang mang trên khuôn mặt - Họ không bị vào tù vì tội ăn thịt người đấy chứ, phải không?

- Không. - Quadir cười - Họ đã "Tiến Hóa". Họ trở nên nhạy bén hơn với mọi chuyện liên quan tới sinh tồn của họ. Hơn nữa, họ đọc được suy nghĩ người khác. Trước khi họ bị bắt, họ đã biến cả khu họ sống thành Tiến Hóa. Cái thành lũy ấy cứ lan rộng dần và mọi chuyện sau đấy hai người đã biết rồi đấy. Nếu họ cải trang, chẳng bao giờ ta biết khi nào ta đang đứng trước Tiến Hóa.

- Thật ra cũng có vài con khá là ngu mà! - Topher liếc về phía Phong, ý chỉ cái lũ rượt theo xe lúc ở tiệm thuốc.

- Đó là lý do Tiến Hóa cần thịt người. Nếu không ăn trong một thời gian dài, các chức năng sẽ dần yếu đi.

- Vậy... đó là do chất độc đọng trên da thịt người...

- Chính xác. Thứ năng lượng vũ trụ đó thúc đẩy sự phát triển của tế bào trong cơ thể người, giúp người nhiễm nó sử dụng được triệt để các chức năng tế bào. Ví dụ như thường thì ta chỉ sử dụng 20% não bộ thôi, Tiến Hóa có thể sử dụng tới 50% hay hơn thế. Tiến Hóa cũng lành thương rất nhanh nhờ vậy.

- Nó là ung thư đúng không? Sự phát triển quá mức của các tế bào. Ý cô nói rằng chúng không hề "Tiến Hóa" mà đang bị bệnh?- Rốt cục Christopher cũng đã nói được điều gì đó đúng đắn. Câu nói khiến Phong bất giác dớn mày lên một chút.

- Đúng vậy. Thứ chất đó tác động lên cơ thể người giống như khi bị nhiễm độc phóng xạ, nó làm sai hỏng chuỗi AND, gây nên những phát triển bất thường của Tế Bào. Chúng chưa hẳn là bệnh ung thư, nhưng chúng sẽ. Nếu theo tính toán của những vị áo trắng đằng kia, nếu một Tiến Hóa được

ăn uống đầy đủ, duy trì sức khỏe điều độ, chỉ có thể sống tiếp trong vòng từ 5 tới 7 năm.

- Có chữa được không? - Phong nói. Cô hơi cau mày nghĩ tới Raven.

Quadir im lặng một lúc, đoạn trả lời:

- Nếu có, Raven sẽ là người đầu tiên.

Quadir cho đầu bếp nấu chút đồ ăn rồi sắp bày cho những vị khách không mời. Đó chẳng phải những đồ ăn ngon, nhưng với đám An Phong, đó đã là quý hóa lắm rồi, ít nhất là ngon hơn hẳn đĩa cơm tù trong ARK49.

- Chúng ta mắc một căn bệnh rồi lại ăn chính đồng loại. Có phải vì dân số quá đông nên mới vậy không? - Phong cười khẩy, nói khi đợi Kowaski cùng dùng bữa. Có thể cô cũng đang suy nghĩ về bệnh tình của Raven nữa- Nếu Tiến Hóa cần ăn thịt người, vậy sao chúng cứ muốn có thêm nhiều Tiến Hóa để làm gì cơ chứ?

- Chị có một đàn lợn. Chị có thể sống với chúng cả đời, giết thịt để ăn được không? - Topher lấy tay bốc vụng đồ ăn - Có lẽ họ cô đơn...hay có thể họ muốn biết trở nên phi thường là như thế nào.

- Ủm... - Phong húp vội một thìa súp. Cô đã mong muốn điều gì trước khi tai họa xảy ra? Trở thành một ai đó...phi thường.

NHỮNG KẺ BÀN NẶNG

Pyenta - Thục Anh
www.dtv-ebook.com

Chapter 12: Nhà tù không có chấn song (2)

Kowaski búng mũi tiêm, thuốc mê nhỏ giọt đầu kim và Raven tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Y ngồi nhìn nàng một lúc: một cô gái xinh đẹp giờ đã không còn một lọn tóc, làn da thì xanh xao mạch máu nổi lằn quanh trán. Kowaski nhúu mày, đầu y hơi đau.

- Raven cần được điều trị sớm. Đây là ngày thứ ba của cô ấy rồi.-
Kowaski nói với Nhà Tiên Tri.

- Vậy hãy anh hãy nói xem, anh cũng là bác sĩ, cô ấy cần những gì?

- Raven chưa thềm ăn, chứng tỏ kháng thể trong người cô ấy vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, chưa thực sự biến thành Tiến Hóa. Cơ bản những dinh dưỡng nhận từ thực phẩm sẽ theo máu chạy tới các cơ quan khác nên việc đầu tiên cô ấy cần là lọc máu. - Y bỗng nhắm mắt lại, nghiêng rằng khi một bên đầu nhói đau. - Tiếp đó là thay tạng.

Nghe tới đây, đôi mày Quadir hơi cau lại.

- Tôi nhóm máu O. -Kowaski thêm vào, y như đọc ngay được cái cau mày khó nói của Nhà Tiên Tri.

An Phong được phát quần áo mới. Cô nhớ ngày cuối cùng được tắm cũng cách đây ba, bốn hôm rồi, nên cô thấy đó là một niềm hạnh phúc lớn lao lắm, vì cô vốn là người ưa sạch sẽ.

Nhà tắm công cộng ở đây nói đúng hơn là một nơi tắm khoáng trị liệu. Trước khi mọi chuyện xảy ra, viện nghiên cứu có lẽ đã là một nhà tắm khoáng công cộng. An Phong biết về nó qua những ngày đọc trộm nhật ký của cha: ông đã từng có một khoảng thời gian bên Nhật, và liệu pháp thư giãn này hẳn sẽ giúp người ta phục hồi thể trạng cũng như tinh thần.

Cô cởi bỏ quần áo, tắm gội thật sạch sẽ rồi bước xuống, đắm mình vào bể nước khoáng nóng. Hơi nước bốc mù mịt căn phòng mà ánh đèn vốn đã hơi tù mù.

Phong nhắm mắt, cảm nhận hơi nóng đang rần rần da thịt mình, lần đầu tiên trong suốt gần hai tháng qua, cô cảm giác như lại được trở về nhà: ra khỏi buồng tắm này, trở về căn phòng nhỏ của cô và ngủ. Khi thức giấc vào sáng hôm sau, mọi chuyện sẽ chỉ là giấc mơ, sẽ không có hộp quà nào gửi cho cô hết, sẽ chẳng có ai phải chết.

-Tuyệt đúng không? - Một giọng nói khác bất giác làm cô giật mình. Giọng nói quen thuộc, phát ra từ phía đối, mờ mờ sau làn khói tỏa từ mặt nước nóng ran.

-Ai vậy? - Phong nói nhỏ đôi tay cô theo phản xạ rờ ngang thắt lưng, nhưng giờ cô trần như nhộng, đành nắm chặt bàn tay thay vũ khí đề phòng.

Cô gái kia không đáp, chỉ có tiếng cười khẩy.

Mặt nước khẽ động, Người kia rẽ đám khói mù mịt bước xuống bể khoáng. Trong tích tắc, cơ thể Phong cứng đờ lại, miệng không thể thốt được nên lời.

Là Kowaski. Là y nhưng không còn bộ quân phục nữa. Và dù có cố để nhớ về hình ảnh lạnh lùng, lãnh cảm của y, Phong cũng không thể làm được nữa. Giờ cô đã phần nào hiểu được cảm giác của Topher khi anh nhìn thấy Alexandra lần đầu tiên trong đời: đó là nữ thần chứ không phải người nữa.

Y ngồi xuống ngay bên cạnh cô, nhưng vẫn giữ một khoảng nhất định để hai bên không chạm nhau, nhưng mắt Phong vẫn không thể nào dời từng đường nét trên khuôn mặt, cũng như cơ thể của Kowaski.

- Chúng ta dường như chưa bao giờ có cuộc nói chuyện nào tử tế. - Y nói. - Nếu trong một bối cảnh khác, có lẽ, tôi và cô đã có thể trở thành bạn tốt.

" Nếu trong một bối cảnh khác" Phong tự nhắc lại câu đó trong lòng.

-Tôi mừng là anh đã không giết được tôi ngày hôm ấy. - Phong đáp. Cô chợt nhớ về Phương- một người có thể sẽ trở thành bạn tốt của cô trong một bối cảnh khác; bất giác cảm thấy có điều gì không ổn.

- Raven thế nào rồi? - Phong hỏi.

- Sẽ ổn thôi. Có thể sẽ không còn như trước, nhưng sẽ ổn thôi. - Y thở dài, trọng giọng nói đầy sự hoài nghi. Bất thành lình, y quay sang nhìn Phong, khiến cô không khỏi giật mình vì này giờ cô cứ nhìn cơ thể y hoài không chớp mắt, dù cho cô đã biết y là con gái đi chăng nữa.

Y bật cười. Phong chưa bao giờ thấy y cười trước đây, nhưng rõ ràng vẻ ngạc nhiên của cô không thể khiến y buồn cười đến thế. Chắc đó là một sự mỉa mai, hết sức mỉa mai.

- Nghịch lý. Người ta nghĩ rằng cô có mọi thứ, vậy mà hóa ra cô chẳng có gì.

An Phong im lặng. Đúng rằng trong tích tắc khi vừa nhìn thấy y, cô đã tự hỏi bản thân tại sao có một người hoàn hảo đến thế.

- Xin lỗi... Tôi không cố ý. - Phong quay mặt đi nơi khác - Anh biết đấy, dù anh là đứa khốn nạn, anh vẫn một người đàn ông ...

- Nhưng tôi không cảm thấy thế...Nó bắt đầu từ trước khi tôi được đưa tới gia đình Tereshkov. Tôi đã được huấn luyện, thế nên tôi mới giết người...Thứ nhân cách ghê tởm đó là một người phụ nữ- Kowaski ngắt lời Phong. Đôi mắt xanh màu trời của y ngược lên trên, dần đỏ bởi hơi nóng và những kìm nén trong lòng. - Christopher cứ nghĩ đơn giản rằng khi nó nhận tội, tôi sẽ được giải thoát. Nhưng sự thật thì xã hội này chẳng khác nào một cái nhà tù không có chấn song. Quanh đi quẩn lại, cố gắng thay đổi, rồi cố để thoát ra, rồi cục vẩn lạc trong đó, không bao giờ có được tự do.

An Phong thấy có gì nghiền ngẫm trong hòng. Cô chưa bao giờ thấy được những cảm xúc này của y từ trước đến nay. Nhưng trong một khoảnh khắc, Phong cảm được, con người bên cạnh cô đây cũng giống cô phần nào. Không phải y muốn lạnh lùng vậy, chỉ là y cố tạo cho bản thân một vỏ bọc cứng chắc để không ai có thể đụng tới được những tổn thương trong lòng. Cô lại quay sang nhìn y, nhưng không còn bất ngờ hay bàng hoàng như lúc đầu nữa. Phần bụng dưới Kowaski có một vết mổ dài mà sẹo đã hằn lên, loại vết thương nếu gặp phải trong khi chiến đấu thì khó mà qua khỏi.

- Đó là vết mổ đẻ. Nó là một đứa con gái, nhưng có lẽ giờ này chắc cũng chết rồi. Tôi cũng đang chết dần. - Y hốt nước lên mặt, tiện gạt những nước ứ trong khóe mắt chưa kịp trào ra, cũng có thể như đang giấu phong rằng y đang khóc. - Sau khi phẫu thuật ca sinh ấy, người ta khám sức khỏe tổng thể và phát hiện ra một khối u não nằm ở ngay đây, là u lành tính nhưng nó không ngừng to lên, chèn vào các dây thần kinh. Cũng vì tình hình sức khỏe mà tôi không thể làm phẫu thuật chỉnh hình.

Ngưng một lát, y hít một hơi sâu nữa rồi thở dài:

-Thật kỳ cục khi nói với cô những điều này, nhưng tôi không thể không nói nó ra trước khi chết và tôi cũng không biết phải nói ra với ai nữa. Trước đây những chuyện thù hận giữa tôi và cô, tôi tin rằng tôi cần có một lời xin lỗi...Hãy giữ cho cô ấy được an toàn. - Y vuốt ngược mái tóc ra sau, khuôn

giãn nở những cái cau mày căng cứng - Raven cần một người hiến tạng, tôi sẽ thực hiện nó vào ngày mai.

Phong nói không thành tiếng, cô có thể thốt ra câu "Có thể còn cách khác" nhưng cô cũng vốn biết lời nói ấy sẽ thực sự thừa thãi. Đó là lựa chọn của y, để Raven sống tiếp cuộc đời chật vật ấy; hay đó cũng là chìa khóa để y vượt khỏi những chấn song vô hình. Thế nên Phong không ngăn cản hay nói ra bất cứ điều gì, cứ để căn phòng đầy hơi nước và hơi ẩm.

- Hãy giúp tôi nói với Topher rằng - Y mỉm cười thanh thản - Tôi không tin vào Chúa, nhưng tôi tin cậu ấy.

Phong về ngủ tại căn phòng được bày trí như ký túc xá với những dãy giường tầng xếp cạnh nhau. Cô đặt lưng xuống tường có thể ngủ ngay được. Nhưng đầu óc cô miên man nghĩ về những chuyện vừa xảy ra.

Ngoài trời nháy sáng liên hồi, sấm kêu rất to. Đã từ rất lâu kể từ lần cuối trời đổ mưa. Cô không sợ sấm, nhưng những tiếng động lớn khiến cô không khỏi giật mình.

-Chị không ngủ được à? - Topher ngáp dài một cái. - Đừng bảo chị sợ sấm đấy chứ?

Phong ngồi im lặng không đáp. Những mông lung xáo trộn trong đầu óc cô khi ấy còn kêu to hơn cả tiếng sấm ngoài kia.

Christopher không nói nhiều. Anh trèo xuống giường của cô, nằm bên cạnh.

-bKhỏi sợ nhé. Cả ngày mệt rồi, ngủ đi!

An Phong quay mặt về phía anh. Anh không nhắm mắt. Đôi mắt ấy hướng về một khung giường khác, nơi đáng lẽ sẽ dành cho Kowaski.

- Tôi gặp Kowaski tối nay. Anh ấy muốn nói với cậu. - Phong hít một hơi sâu, nhưng nhẹ không đủ để Topher nghe thấy - Kowaski không tin vào Chúa, nhưng anh tin vào cậu, Christopher. Anh ấy gửi lời cảm ơn.

Christopher nhắm mắt lại, trút ra một tiếng thở dài nhẹ mà run run:

- Em biết mà...

Anh nói, bàn tay khẽ tựa lên vai cô. Phong để im cho Topher ôm cô thật chặt. Cô biết Topher hiểu rằng chẳng có gì có thể xoay chuyển lời nói của một người đàn ông, và vì anh thật sự yêu "cô ấy", anh phải để "cô ấy" đi.

NHỮNG KẺ BẢN NĂNG

Pyenta - Thực Anh
www.dtv-ebook.com

Kết phần 2

Trước khi nhận một cục gạch vào mặt, mình xin mạnh dạn thông báo: chap bạn vừa đọc tầm khoảng gần một tháng trước đã là chap cuối cùng của Những kẻ bản năng.

Mình rất xin lỗi về sự lú lẫn tội độ và sự lười không thể cứu chữa của bản thân.

Cám ơn các độc giả đã kiên nhẫn chờ đợi con sên này lết trên máy tính.

Phần ba, cũng là phần cuối của Thú Săn Người, có tựa: "Con hươu đen sừng kiếm" sẽ kết thúc lại cuộc hành trình của An Phong.

Mong rằng những ai đã đọc Thú Săn Người sẽ đi cùng nó tới cuối cùng.

Xin cám ơn...